Nostalgic 16

BARBARA CARTLAND

STĂPÂNII COASTEI

ALCRIS

Dragi cititori,

Avem plăcerea de a vă prezenta o serie nouă de romane de dragoste, ale unora din cei mai îndrăgiți autori americani.

Fie ca aceste captivante povestiri romantice să vă poarte spre timpuri și locuri îndepărtate, prin istorisiri care vă vor activa simțurile și vă vor topi inima.

Sclipind de veselie și dragoste, fiecare roman ce apare în colecțiile consacrate ale Editurii ALCRIS: „EL și EA", „ROMANTIC", „ROZ", „DE AUR", răspândește în jur aura pasiunii și a emoției pe care le aștepți de la cele mai reușite scrieri sentimentale.

Oferite la un preț foarte accesibil, aceste cărți constituie o valoare irezistibilă și un adaos esențial în colecția dumneavoastră de literatură romantică. Toată viața veți prețui cărțile Editurii ALCRIS și veți dori să recitiți la nesfârșit aceste tandre povești de dragoste.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
THE SMUGGLED HEART.

© by Barbara Cartland, 1964.
Traducere și adaptare în limba română de
ILEANA JITARU.

Toate drepturile asupra acestui roman
în limba română
aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-34-7

Colecția „NOSTALGIC"

BARBARA CARTLAND

Stăpânii coastei

ALCRIS

Concurs

Pentru faza finală a concursului „THE BEST", organizat de Editura ALCRIS pe anul 1999, au fost selecționate un număr de douăzeci de romane.

Dintre aceste romane vor fi alese pentru publicare cinci. Aceste romane vor fi anunțate ulterior în paginile de reclame ale apariților noastre.

1. Un sirtaki în numele iubirii— Iris Madeiros
(Alexandrina Vlad)
2. Dor de iubire —Hellen Russell
(Elena Coșoianu)
3. Dragoste în trei — Mary Peters
(Mariana Petrescu)
4. Tu ești soția mea! — Nancy Abel
(Mătușa Vasilica)
5. Răzbunarea — Kate Fass
(Lăcătușu Ileana)
6. Un bulgăre de aur — Carla Mai
(Mazilu Violeta)
7. Din nou în viață — Sabrina Maj
(Dorothea Radu)
8. Zile și nopți — Amanda Ancen
(Camelia Constantin Drăgănești)

Celelalte douăsprezece romane selecționate vor fi publicate în numerele viitoare.

Editor

Capitolul 1

– Leona! Leona!

Vocea masculină răsună în vestibul și ecoul urcă până în camera în care fata tocmai așeza niște boboci de trandafiri într-o vază.

Abandonându-și buchetul, alergă la ușă, dar înainte să ajungă la scară, chemarea răsună din nou.

– Leona! Unde naiba ești, prostuțo?

– Sunt aici, Hugues, răspunse fata de pe scara monumentală.

Hugues ridică privirea și o zări, o umbră diafană proiectată pe peretele întunecat. Chipul ei fin, înconjurat de o coroană de bucle blonde, o făcea să semene cu o zână din povești iar rochia gri se confunda cu semiîntunericul încăperii; ar fi putut la fel de bine să fie doar un duh, o apariție imaterială.

– Dumnezeule, Leona, ca să auzi tu, trebuie să strig de scol și morții din mormânt!

– Oh! Hugues, ce fericire că ești aici! nu mă așteptam să te văd astăzi.

– Firește, nu te așteptai, bombăni tânărul morocănos.

Tonul vocii lui arăta că ceva nu-i dădea pace. Se vedea bine asta și după cuta care-i apăruse pe frunte și după felul nervos în care se lovea cu cravașa peste cizma de piele.

– Ce este? întrebă ea. Ai necazuri?

El o fixă cu asprime o clipă, ca și cum întrebarea îl surprindea, apoi răspunse:

– Necazuri, da, și încă niște necazuri grave. Dar n-am timp acum de trăncăneală; cheamă-l pe Bramwell și femeile, trebuie să pregătim casa.

– Să pregătim casa? Dar de ce?

– Am să-ți spun mai târziu, îi replică el. Sună-l pe Bramwell sau cheamă-l dacă soneriile nu funcționează, ca de obicei.

– Iar ai pierdut la cărți? Oh! Hugues, toți banii ăștia...

– Nu, întâmplător de data asta am câștigat, și aș fi câștigat și mai mult dacă Chard nu m-ar fi întrerupt. Lua-l-ar naiba!

– Chard? Cine este Chard?

– Doamne, Leona! N-o să-mi spui acum că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre Chard? Despre ce se mai vorbește în văgăuna asta nenorocită? Dar gata cu întrebările, Leona, și fă ce ți-am spus.

Fără să mai insiste, fata, alunecând parcă pe covorul uzat, se îndreptă repede spre o ușă ascunsă sub scară. Papucii ei nu făceau nici un zgomot iar grația cu care se mișca ar fi părut oricărei alte persoane în afara fratelui său, ca o plutire.

– Bramwell? strigă ea prin ușa deschisă. Bramwell, ești aici?

Vocea limpede și muzicală a Leonei nu semăna deloc cu aceea a tânărului; existau totuși între ei și unele trăsături comune. Părul blond cenușiu era la fel la amândoi, ochii gri ca marea în furtună, sprâncenele fin desenate, dar asemănarea se oprea aici. Leona avea gingășia unui puf de păpădie; Hugues era puternic clădit, înalt și musculos ca un atlet. Anii de război petrecuți în Franța făcuseră din el un adevărat bărbat.

– Vine odată? întrebă nerăbdător tânărul.

– Da, îl aștept.

– Ca de obicei, nu se prea grăbește. Ar fi trebuit să se pensioneze de mult, bombăni Hugues.

– Și unde am mai găsi un servitor care să accepte să lucreze când nu i-a mai fost plătit salariul de luni de zile?

Leona pusese întrebarea mai mult retoric; exista chiar și o notă de maliționitate în zâmbetul ei și în ochii strălucitori.

– Vorbești prostii, îi replică fratele ei nemulțumit. Ultima dată când am venit aici i-am plătit lui Bramwell toată datoria, și celorlalți la fel.

– Da, știu, dragul meu, dar a așteptat prea mult timp până i-ai plătit, zise fata cu blândețe.

– M-ați chemat, domnișoară Leona? întrebă un bătrânel care apăruse în pragul ușii.

Bramwell servea familia Ruckley de trei generații; acum avea mai bine de șaptezeci de ani. Era aproape surd și munca pe care o făcea i se părea din ce în ce mai grea. Leona îl iubea cu duioșie. Pentru ea, el făcea parte din familie și chiar dacă tinerii Ruckley avuseseră posibilitatea să-l înlocuiască cu un servitor mai tânăr și mai activ, ea nu s-ar fi gândit niciodată să se despartă de el.

– Evident că domnișoara Leona te-a chemat! strigă Hugues făcând un pas înainte. Mișcă-te puțin mai repede, Bramwell, sunt multe lucruri de făcut. Trebuie lustruită argintăria, trebuie scoasă din dulapuri cea mai frumoasă lenjerie. Astă seară avem musafiri, auzi? Musafiri.

– Da, domnule Hugues, vă aud, dar cum vreți să fac eu toate astea fără să mă ajute cineva? Nu știu cum vom reuși, domnule Hugues, chiar nu știu, mormăi bătrânul întorcându-se și plecând.

Îl auziră bombănind tot lungul culoarului care conducea la oficiu.

– Hugues, cine o să vină? întrebă Leona.

– Nu ți-am spus deja? Chard, lordul Chard și Nicolas Weston, secretarul lui.

– De ce i-ai invitat?

– Eu, să-i invit?! Bravo! Hugues izbucni într-un râs ce suna fals. Chiar așa de prost mă crezi? Chard s-a invitat singur, fetițo, și în plus, bănuiește ceva. Nu există nici o îndoială în privința asta.

– Nu, nu se poate! Ce ți-a spus? De unde știi?

Palidă ca varul, Leona întreba cu vocea tremurată. Cu un gest brusc, fratele ei aruncă cravașa de pământ.

– Lua-l-ar dracu'! bombăni el. Vizita asta este tot ce se putea întâmpla mai rău în momentul ăsta, când totul părea să meargă de minune și când în sfârșit puteam să-mi rezolv și eu problemele.

– Ce ți-a spus excelența sa? insistă Leona.

Hugues își scoase pelerina de călătorie și o aruncă pe scaun, apoi, cu un gest al capului, își dădu părul blond spre spate, un gest ce se voia dezinvolt, dar Leona bănui, văzându-i degetele tremurând, că era tulburat.

– Eram la White, îi explică el, câștigam încă de la începutul serii, mă simțeam în stare chiar să mizez o sumă mare, când am auzit pe cineva apropiindu-se și o voce spunându-mi: "Văd că șansa îți surâde în seara asta, Ruckley". Am ridicat privirea, furios că eram deranjat, dar când am văzut cine este m-am ridicat imediat.

– L-ai recunoscut?

– Firește, prostuțo, doar eram sub comanda lui în Franța. Îl vedeam destul de des înainte de Waterloo și la fel și după aceea, când ne-am stabilit tabăra lângă Paris, împreună cu celelalte armate de ocupație. De altfel, toată lumea îl cunoaște pe Chard.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus: "Bună seara, excelență", sau ceva de genul ăsta, și știi ce mi-a răspuns? "N-aș fi crezut niciodată că am să

te văd jucând sume atât de mari, Ruckley; dacă-mi amintesc eu bine, pe vremea când luptam împotriva lui Bonaparte, nu erai atât de temerar."

– Ce voia să spună cu asta?

Din nou, Hugues izbucni într-un râs amar.

– Chard nu este prost, zise el, știe foarte bine că n-aveam un chior când eram în armată; stăteam la distanță de marile mese de joc la care jucau ofițerii de rang înalt și trebuia să mă mulțumesc cu niște mize meschine de la partidele soldaților.

– Crezi că bănuiește ceva pentru că ai avut dintr-o dată destui bani ca să mizezi sume mari?

– Asta este exact impresia mea, îi replică scurt tânărul.

– Dar atunci, de ce l-ai invitat aici?

– N-am mai auzit până acum pe nimeni punând o întrebare atât de prostească. Îți repet, creier de vrăbiuță, că s-a invitat singur! Mi-a spus, pe tonul lui liniștit și dezarmant: "Nu știu dacă ai auzit de noua mea nominalizare, dar cred că asta mă va aduce prin zona voastră". Ce nominalizare, excelență? l-am întrebat. Mi-a răspuns: "Am fost numit ca să pun capăt activităților de contrabandă", mi-a răspuns el.

Leona scoase un țipăt.

– Nu, nu se pote să fi spus asta! Nu ție!

– A spus-o și încă privindu-mă drept în ochi. Sunt sigur că nici n-am clipit și i-am spus: "Vă felicit, monseniore. Dacă cineva poate să pună capăt acestei situații, acela sunteți dumneavoastră, cu siguranță".

– Și ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă neliniștită Leona.

– A continuat: "Întâmplător, Ruckley, tocmai trebuie să inspectez fără întârziere coasta dinspre sud, de pe lângă Newhaven-Seaford. Te-aș deranja foarte tare dacă ți-aș cere ospitalitate?

– Trebuie că sunt multe persoane dornice să-l primească! exclamă fata.

– Așa cred și eu, oftă fratele ei, dar ce puteam să fac altceva decât să-i răspund că am fi foarte onorați de vizita lui? Am avut ideea să plec imediat, în galop, și să ajung la timp ca să organizez lucrurile și să previn pe toată lumea, dar Chard nu m-a lăsat. "Sunt foarte mișcat de amabilitatea dumitale, mi-a zis el. Poate că totuși am putea să călătorim împreună? Compania dumitale mi-ar face o mare plăcere". Nu puteam totuși să-i spun să se ducă la dracu'!

– Nu, firește că nu. Și unde este acum?

– La câteva mile de aici. La popasul făcut la ultimul han, m-a lăsat să plec înainte. Poate că a bănuit că eram neliniștit, chiar dacă am făcut tot ce-am putut ca să ascund asta.

– Hugues, dacă a văzut că erai nervos, te-o fi bănuit!

– Poate s-a gândit că sunt neliniștit la gândul că îi voi fi gazdă. L-am prevenit că aici nu s-a schimbat nimic de ani de zile și casa este prea puțin confortabilă.

Leona privi în jurul ei cu consternare.

– De ce o fi vrând să vină aici? murmură ea.

– Ca să mă supravegheze, fără îndoială, îi replică fratele ei. I-am văzut figura când îmi adunam câștigurile, aproape o mie de guinee. Știe prea bine că nu poți să recoltezi atâta fără să fi mizat mult.

– Dumnezeule! Ce-o să facem? zise fata, speriată.

– M-am gândit. Ascultă-mă bine: totul depinde de tine, totul.

– Te rog, Hugues, nu-mi cere prea mult! îl imploră fata. Mă sperii. Aș prefera să mor de foame, te asigur, decât să trec prin aceste spaime continue. Îți jur că mor de frică de fiecare dată când sosește un navă.

– O să mori mai târziu, îi spuse Hugues sec. Presupun că știi ce trebuie să se întâmple în seara asta?

– În seara asta? Ea îl privi, cu ochii măriți. Astăzi este în optsprezece, murmură ea. Joi, optsprezece.

– Exact.

– Dar... ce-o să ne facem?

– Vei face exact ce o să-ți spun eu și într-un mod atât de abil încât Chard să nu bănuiască nimic. Un pas greșit, o stângăcie și sunt bun de dus la ocnă sau deportat.

Leona îl cuprinse în brațe dar el o împinse brusc.

– Nu-i momentul să faci acum o criză de nervi, zise el. Trebuie să acționăm. Pregătește casa, dă-i lui Chard camera chinezească din aripa de est și lui Nicholas Weston o cameră apropiată. Mă duc în pivniță să caut cel mai bun vin și trebuie ca mâncarea să fie excepțională.

– Dar n-avem nimic de mâncare!

– Găsește ceva, există tot ce vrei la fermă: pui, porumbei, purcei de lapte; trimite pe cineva în sat. Pregătește o masă care să-i placă oaspetelui nostru și să nu-l apuce cheful să facă o plimbare nocturnă. De îndată ce vom termina cina și tu vei pleca de la masă, te vei duce să-l găsești pe Lew ca să-l avertizezi de ceea ce se întâmplă.

– Nu pot. Știi bine că...

– O să faci ce-ți spun eu! tună Hugues. Din fericire, Lew nu este pe mare în seara asta, a rămas la țărm ca să-i supravegheze pe hamali, au fost prea multe accidente ultima dată. O să-l găsești în grotă. Ia o lanternă și mergi cu prudență, terenul este accidentat.

– Hugues, mi-e teamă...

– Vrei să mă vezi spânzurat? o întrebă el cu brutalitate. Nu vrei, nu-i așa? Atunci, ascultă-mă și fă ce-ți spun. Acum nu ai timp să te duci, Chard va ajunge aici înainte de o oră și sunt multe lucruri de făcut. Și apoi, nici Lew nu este probabil acolo. Tu ești singura care poți să-i duci mesajul. Pleacă imediat după cină și eu îl voi reține pe Chard cât mai mult timp posibil la masă, ca să bea Porto.

– Și după aceea?

– Lew o să se descurce. Dacă lucrurile merg prost, poate oricând să scufunde încărcătura în golf.

– N-ar fi mai bine ca nava să se întoarcă din drum? Să-i se lanseze un semnal... sau să se trimită o barcă să-i anunțe? Sau să ia încărcătura?

– Să ia patru mii de livre de marfă? nu înțelegi importanța mizei? Ce înseamnă toată această marfă pentru noi? Dar n-are rost să mai vorbim, trebuie să acționăm. Du-te și caută cameristele, fă paturile, aranjează camerele, grăbește-te.

– Cameristele? repetă Leona cu disperare. N-au mai rămas decât bătrâna doamnă Mildew și Rose, care este mai degrabă simpluță, știi bine. Tu mi-ai spus să nu mai angajez pe nimeni, de teamă să nu fim spionați.

– Îți vine să înnebunești, nu alta! strigă tânărul. La naiba, Leona, descurcă-te, și pentru Dumnezeu, îmbracă-te mai convenabil. N-ai altă rochie decât zdreanța asta?

– O am pe aceea pe care mi-ai adus-o din Franța luna trecută, zise ea fără tragere de inimă, am s-o pun. Știu și eu că asta este uzată.

– Gata cu zilele de sărăcie, zise Hugues. Suntem pe drumul spre Eldorado, surioară, și am de gând să ajung acolo, în ciuda lui Chard. Dar ai grijă, omul este periculos.

– De ce, de ce trebuie să vină? gemu ea. Totul mergea bine, notele de plată au fost achitate, salariile servitorilor de asemenea. De ce trebuie să vină ca să strice totul?

– N-o să strice nimic dacă eu am să-l opresc, declară Hugues. Are el niște bănuieli dar nu știe nimic precis. Când o să vadă că s-a înșelat o să plece și n-o să mai auzim niciodată vorbindu-se de el. Dar pentru asta trebuie ca tu să-ți joci bine rolul, Leona, totul depinde de tine, îți repet.

– Am să încerc. Îți promit că am să încerc.

Dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi, se întoarse și urcă în grabă scara. O clipă mai târziu, Hugues o auzi strigându-le pe doamna Mildew și pe fiica ei, Rose.

Tânărul traversă holul cel mare și intră în salonul cu ferestre înalte care dădeau spre grădină. Draperiile erau decolorate, fotoliile aveau nevoie urgentă să fie reparate, dar peste tot erau răspândite vaze cu flori și, în ciuda aspectului vetust, încăperea vastă părea plină de grație și demnitate.

Hugues privi în jurul lui: "Care va fi impresia lordului Chard? se întrebă el. I se va părea oare bizar faptul că un om care este în stare să mizeze o mie de guinee într-o seară la jocuri de noroc nu cheltuiește mai mult pentru a-și întreține casa?" Dar Hugues voia să-și păstreze toți banii pentru a se distra la Londra, să-i cheltuiască cu femeile și cu tinerii petrecăreți pe care-i plăcea să-i invite să ia parte la distracție și mai ales pentru a juca la mesele acelea verzi, mai vrăjite decât duhurile ce dansau noaptea de-a lungul râului.

Nu putea rezista ispitei de a juca, iar și iar, știind că avea arginți în buzunare și că va avea mereu. De ce să-și facă griji pentru draperiile uzate sau să asculte văicărelile Leonei? Nu-i păsa nici dacă ar fi putrezit recoltele sau s-ar fi prăbușit castelul! Pentru el conta doar zâmbetul femeilor și invitațiile pe care i le făceau aceia care, odinioară, îl evitau pe acest Ruckley pe care-l considerau prea sărac. Toți aceștia puseseră cu ușurință pe seama morții tatălui său îmbogățirea lui bruscă.

– De unde ai toată averea ata? îl întrebase odată unul.

– Tatăl meu a murit exact înainte ca eu să mă întorc din Franța.

Hugues spusese, de fapt, adevărul.

– Știam într-adevăr că ai devenit moștenitor, dar habar n-aveam că bătrânul domn a făcut atâtea economii. Nu prea cheltuia bani pentru el, nu-i așa?

– Așa este, era cam zgârcit.

Când spusese asta, Hugues râsese vesel. Dar parcă-l auzea pe tatăl său făcându-i reproșuri, și îl străbătuse un fior.

Câtă vreme trăise, sir George Ruckley muncise ca un sclav pentru a păstra domeniul neatins și când nu lupta împotriva falimentului amenințător din cauza recoltelor catastrofale sau a reparațiilor importante ce trebuiau făcute castelului, se consacra aproapelui. Magistrat, primar și, până la urmă, guvernator, a fost devotat celorlalți fără a precupeți nici o centimă. Fiul lui știa foarte bine asta.

Dar toate țineau acum de trecut. Hugues simți guineele zornăind în buzunare și se hotărî, un pic cam tardiv, este adevărat, să cheltuiască tot ce câștigase în ajun pentru a face să arate mai prezentabil locul acesta.

Tresări când auzi în spatele lui o voce:

– Domnule Hugues, și vinul? Mi-ați interzis să cobor în pivniță. Cine o să-l aducă?

– Am să mă duc eu, zise tânărul, dumneata ai putea să-ți rupi vreun picior dacă ai coborî. Nu-ți face probleme cu vinul, Bramwell. Și mai bine du-te și adu paharele de lichior; vom servi Porto și coniac.

Hugues așteptă ca bătrânul servitor să iasă din încăpere și se îndreptă spre șemineu. Cu o privire în jur, se asigură că este singur.

Apăsă cu degeteul pe un mic buton ascuns în spatele unei rozete în relief; se deschise imediat un dulăpior. Luă dinăuntru un mănunchi de chei ce străluceau de parcă ar fi fost recent curățate, închise dulăpiorul și plecă spre pivniță.

La etaj se auzea vocea Leonei care o îndemna pe doamna Mildew:

– Te rog să iei cele mai frumoase cearșafuri de pânză, zicea ea, pe cele care sunt brodate cu monogramă. Noroc că, astătoamnă, am pus lavandă proaspătă în șifonier și acum lenjeria

miroase foarte plăcut. Rose, pregătește focul; dacă se va mai răcori sau dacă va ploua, poate că excelenței sale îi va fi frig.

– Nu știu cum am să reușesc să le fac pe toate, domnișoară, zău că nu știu, se văicărea doamna Mildew.

Femeia era aproape obeză și fiecare mișcare îi cerea un efort considerabil.

– Și puteți fi sigură că vor avea nevoie de Rose la bucătărie. Doamna Barnes n-o să se poată descurca singură. Nu, domnișoară Leona, n-o să se descurce.

– O s-o ajute Rose, zise Leona, și sper să le dai și dumneata o mână de ajutor. Nimeni nu știe să pregătească un porumbel așa ca dumneata, adăugă fata văzând crispându-se chipul doamnei Mildew. Tata spunea adeseori: "Dați-mi doi dintre porumbeii pregătiți de doamna Mildew și n-o să-i schimb nici pentru friptura făcută din cel mai bun vânat!".

Chipul doamnei Mildew se mai îmblânzi.

În momentul acela, Leona aruncă o privire pendulei de pe șemineu și scoase un țipăt ușor; lordul Chard ar putea apărea dintr-o clipă în alta și ea nici măcar nu apucase să se schimbe.

Alergă de-a lungul culoarului, iar când ajunse în camera ei, inima îi bătea cu putere dar nu numai din cauza alergării. Se privi în oglindă și își văzu reflectată privirea îngrijorată; își mărturisi atunci că îi era frică.

Încercă să se convingă de faptul că aventurile fratelui său nu erau chiar atât de grave. Doar râsese cu poftă când el i le povestise prima oară. Semănau cu escapadele unui școlar zvăpăiat. Dar când aflase despre sumele enorme de bani pe care el le juca, când își dăduse seama de riscurile pe care și le asuma și-i văzuse pe câțiva dintre oamenii cu care el se asocia, lucrurile îi apăruseră într-o cu totul altă lumină. Pentru ea, contrabanda făcută de fratele său ca să câștige bani nu mai era doar o glumă.

Și iată că afacerea lua o întorsătură mult mai gravă: Hugues era suspectat de lordul Chard; acesta venea la castel tocmai ca să facă niște investigații. Ce va descoperi oare?

Se duse să deschidă șifonierul; înăuntru nu era decât o rochie care ar fi putut să fie într-adevăr demnă de acest nume, făcută din mătase albă, moale și fină.

O luă cu delicatețe și mătasea ușoară parcă zbură prin încăpere ca o aripă de fluture; fetei i se păru că ține în mână o ființă vie.

– De ce vine lordul Chard aici? se întrebă ea cu voce tare. De ce încearcă să ne sperie?

Și-l imagină ca pe un călător sobru și înspăimântător care le amenința liniștea și siguranța, care voia să i-l smulgă pe fratele ei iubit. Chiar și rochia aceasta era un simbol al lumii din care venea el, un simbol a ceea ce el reprezenta. O apucă o dorință irezistibilă să arunce la loc în șifonier podoaba albă și să rămână în rochia ei cenușie de bumbac. Apoi se gândi că l-ar supăra pe Hugues și l-ar face să fie și mai nervos.

Se îmbrăcă repede. Atingerea blândă a mătăsii pe pielea ei nu-i făcu nici o plăcere ci doar îi crescu și mai mult spaima. Chiar în clipa când fu gata îmbrăcată auzi o caleașcă oprind pe pavajul din curte și nici măcar nu apucă să se mai uite în oglindă. Își trecu în grabă o perie prin păr și alergă spre scară.

Aceste câteva minute pierdute o împiedicară totuși să se afle în hol pentru a-i ura bun-venit lordului Chard. Din capul scării, îl văzu pe Hugues îndreptându-se spre ușă, apoi îl auzi vorbind pe un ton prietenos ce părea sincer.

– Fiți binevenit la Ruckley, monseniore. Aș fi vrut să am mai mult timp la dispoziție pentru a vă putea face șederea la noi cât mai plăcută.

– Sunt sigur că mă voi simți foarte bine, răspunse o voce gravă și calmă.

Teama și aversiunea față de acest intrus apăsa greu pe inima Leonei când ajunse jos. Pe chipul ei delicat, ochii

păreau imenși și buzele erau întredeschise. Stătea nemișcată și aștepta momentul când va putea să vadă fața acestui bărbat care venea să le descopere secretul și să le distrugă fericirea.

În sfârșit, lordul Chard se întoarse, înaintă puțin, și ea rămase stupefiată de înfățișarea lui tinerească. Îl crezuse bătrân, sau în orice caz de vârstă mijlocie, greoi și sumbru, iar acest bărbat era de o frumusețe neașteptată, cu un chip grav și liniștit și o privire deloc bănuitoare, dar care părea să-i pătrundă pe oameni până-n adâncul sufletului. Leona simți o ușurare ridicolă. Bărbatul era atât de diferit de imaginea pe care și-o făcuse despre el! Își simți mâna strânsă de o mână fermă. Frumoasa voce răsună din nou.

– Mă veți ierta, domnișoară Ruckley, pentru că am venit să vă deranjez?

O clipă, ea uită că, într-adevăr, el îi deranja teribil.

– Chiar sunteți lordul Chard? întrebă ea cu naivitate. Îi scăpase fără voia ei această întrebare. Musafirul zâmbi și expresia lui își pierdu din gravitate, devenind nu numai seducător, dar chiar fermecător.

– Da, vă surprinde?

– Credeam... că sunteți altfel, se bâlbâi Leona.

Îl văzu pe Hugues încruntându-se și înțelese că deja făcuse o stângăcie.

– Fratele dumneavoastră m-a descris cumva ca pe un căpcăun? reluă lordul Chard, ca și cum ar fi citit în gândurile fetei.

– Nu, nu, firește că nu, răspunse ea foarte repede, dar el mi-a vorbit despre războiul din Franța și despre faptul că erați comandant și mă așteptam să văd pe cineva mult mai în vârstă.

Întâlni privirea fratelui său și își dădu seama că de data asta spusese ce trebuie. Inima îi bătea totuși cu putere; fusese cât pe-aci să se trădeze!

– Vă asigur că sunt foarte bătrân, zise cu gravitate lordul Chard. Anul viitor voi împlini treizeci de ani, așa că pentru o micuță domnișoară de o vârstă atât de fragedă, sunt un adevărat patriarh.

Leona începu să râdă.

– Nu, monesniore, îmi păreți extrem de tânăr pentru cineva atât de eminent ca dumnevoastră.

Fu mulțumită de ea și de faptul că își regăsise siguranța de sine. Lordul Chard se întoarse ca să-i prezinte bărbatul din spatele lui.

– El este însoțitorul și secretarul meu, Nicholas Weston.

– La dispoziția dumneavoastră, domnișoară.

Domnul Weston se înclină s-o salute și Leona simți imediat față de el o antipatie violentă. Era mic de statură și avea o figură ascuțită ca un bot de șobolan. Ochii lui rătăciră o clipă pe silueta fetei și Leona simți că o compara fără bunăvoință cu femeile pe care le frecventa fără îndoială la Londra.

Făcu o ușoară reverență și se îndreptă spre salon.

– Ați dori un pahar cu vin, monseniore? întrebă Hugues.

– Ar fi foarte plăcut, răspunse lordul Chard.

Hugues ieși ca să-i dea ordine lui Bramwell.

– Nicholas, te rog du-te și adu-mi mapa de scris, am lăsat-o în caleașcă, zise lordul Chard.

Domnul Weston dispăru la rândul său, și Leona simți că amuțește, aflată astfel, singură, față-n față cu acest bărbat important. Căută cu febrilitate să spună ceva. Se părea însă că oaspetele nu era grăbit să înceapă o conversație; rămăsese în picioare, lângă șemineu, și o privea.

În sfârșit, spuse pe un ton calm:

– De ce vă temeți?

Capitolul 2

Hugues cădea în propria-i capcană. Observându-l cu atenție din celălalt capăt al mesei, Leona simți că neliniștea ei crește; vocea lui devenea prea puternică, hohotele de râs erau prea dese, obrajii i se îmbujoraseră.

Își făcuse planul să-l amețească pe lordul Chard făcându-l să bea mult. Acesta însă rămânea calm, cu prezență de spirit și aparent insensibil la efectele vinului. De îmbătat se îmbăta însă Hugues, urmat de Nicholas Weston care renunțase să mai fie bănuitor și își schimbase cu totul personalitatea. Ai fi zis că alcoolul reușise să-i rupă lanțurile interioare, eliberându-l din obișnuita lui rezervă.

– În... că puțin... vin, monseniore? întrebă Hugues turnând licoarea aurie în paharul oaspetelui, apoi într-al său.

Leona vedea foarte bine că, prefăcându-se că bea la fel ca ceilalți, lordul Chard sorbea mult mai uțin vin. Nu protesta când Hugues îi umplea paharul, dar acel pahar nu era niciodată gol. El îl ducea la buze dar abia de sorbea o gură.

Discuția se purta aproape numai despre război, presărată

din când în când cu anecdote despre prieteni sau camarazi comuni, care-l făceau pe Hugues să râdă-n hohote și aduceau uneori pe buzele lordului Chard un zâmbet discret.

În orice altă împrejurare, Leona s-ar fi amuzat; îi plăcea să-l audă pe fratele ei povestindu-și amintirile, îi plăcea să-l vadă fericit. Dar în seara asta, o sfâșia neliniștea, se temea prea mult de ceea ce o aștepta pentru a se mai putea gândi și la altceva. Trebuia să vegheze ca serviciul să fie iresponsabil și pândea acele ceasornicului, care înaintau inexorabil.

Masa fusese mai bună decât sperase. Doamna Barnes se depășise pe sine, și, ca prin minune, putuse să pregătească o friptură de oaie, doi pui la grătar și o bibilică cu ciuperci. Porumbeii doamnei Mildew erau la fel de gustoși ca de obicei și lordul Chard chiar mai ceruse.

La desert, s-au adus căpșuni de grădină și smântână de la fermă. Leona se gândi cu ușurare că Hugues nu va mai trebui să-și ceară scuze pentru cina pe care le-o oferea oaspeților săi, o cină aproape improvizată totuși.

Fata se amesteca destul de rar în discuție și nu vorbea decât dacă vreunul dintre meseni i se adresa direct. Era bucuroasă când cei trei bărbați păreau s-o uite.

După emoția pe care i-o provocase, în salon, atunci când o întrebase de ce îi este teamă, abia dacă mai îndrăznea să-l privească pe lordul Chard. Înțelesese atunci că ușurarea pe care o resimțise văzându-l nu era decât o iluzie: el era dușmanul lor și un dușman cu atât mai periculos cu cât avea mult farmec. Știa acum că îi va fi mult mai greu să-l urască așa cum îl urâse înainte să sosească.

Din fericire, avu prezența de spirit să-și ascundă încurcătura în fața acestei întrebări neașteptate. Îl privi cu un aer nevinovat și surprins, sau cel puțin așa spera, chiar dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Nu mă tem de nimic, monseniore, îi răspunse ea, sunt doar emoționată de vizita excelenței voastre. Prezența dumneavoastră aici este o mare onoare pentru noi, de vreme ce mai sunt atâtea alte reședințe mai vaste și mai confortabile care v-ar fi stat la dispoziție. Mă tem că noi nu suntem atât de bine pregătiți ca să primim oaspeți atât de prestigioși.

– Vă asigur că nu am deloc nevoie de lux.

– Asta mă mai liniștește, spuse ea, făcând un efort ca să pară cât mai demnă, ceea ce-l făcu pe oaspete să zâmbească ușor.

– Conduceți singură această casă mare? întrebă el. Sunteți mult prea tânără pentru o asemenea treabă.

– Nu există nimeni altcineva s-o facă, îi răspunse fata. Mama a murit pe când eu eram încă un copil și m-am ocupat de casă și de tatăl meu până la moartea acestuia. Acum, o fac pentru Hugues până ce se va căsători.

– Nu vă simțiți foarte singură?

– De? Nu este casa aceasta căminul meu?

– De altfel, este foarte bine așezată, adăugă lordul Chard.

Se duse spre fereastră și privi marea de smarald scânteind în lumina amurgului. Castelul era construit cam la jumătatea falezei și era adăpostit de copacii care-l înconjurau.

– Da, este foarte bine situat, repetă lordul Chard a cărui privire scruta orizontul.

Leona, cu sufletul în gât, știa foarte bine ce voia el să zică.

– N-ați mai fost niciodată în Sussex, monseniore?

– Ba da, de multe ori. Sora mea locuiește destul de aproape de aici. Poate că ați auzit vorbindu-se despre reședința ei? Este Clantonbury, la câteva mile de Seaford.

– Nu cumva ducesa de Clantonbury este sora dumneavoastră? murmură fata. Știu că este foarte frumoasă, adăugă ea după ce lordul Chard încuviințase din cap. Veniți deseori s-o vedeți?

– Atunci când este acasă, dar asta se întâmplă destul de rar. Preferă Londra și veselia ei mondenă.

Lordul continua să zâmbească și licărirea malițioasă din ochii lui îi spunea limpede Leonei că el înțelesese sensul întrebării ei și îi răspundea. De ce venise el la castelul Ruckley când ar fi putut foarte bine să stea la Clantonbury?

Puțin nervoasă, se duse să ia o broderie lăsată pe un fotoliu și o puse în cutia de lucru din acaju, care aparținuse mamei sale și de care ea continua să se servească.

Lordul Chard îi observă linia grațioasă a gâtului pe care săltau ca o spumă șuvițe aurii. Îi reamarcă delicatețea degetelor lungi, umbra lăsată de genele dese pe obrajii de un roz pal.

– Ați fost vreodtă la Londra, domnișoară Ruckley?

– Nu, zise ea, și nu cred că aș dori să merg. Sunt fericită aici, în liniște și pace.

– Sunteți sigură?

Întrebarea o surprinse. Ridică spre el ochii mari.

– Sigură de ce? întrebă ea.

– Că aici aveți calmul și liniștea despre care vorbiți?

Leona se strădui să respire liniștit. Ceva din privirea lui îi străpungea inima ca un pumnal. "Știe! Știe tot!" se gândi ea. Dar înainte să-i poată răspunde, înainte să inventeze un argument pe care să i-l spună, Nicholas Weston se întoarse în încăpere.

*

În timp ce se pregătise pentru cină, se întrebase cu febrilitte ce-ar putea face pentru a înlătura bănuielile dar nu găsise nici un răspuns până să coboare în salon ca să li se alăture celor trei bărbați. Întrebarea o urmărise tot timpul mesei.

– Încă puțin coniac, monseniore? Este din pivnițele tatălui meu și va trebui să recunoașteți că a "îmbătrânit" bine.

Lordul Chard își ridică paharul pentru a-l privi în lumină.

– Îmi amintește de un coniac pe care l-am băut la Calais, zise el încet, are același parfum și este plăcut la gust. Sper pentru dumneavoastră că aveți o cantitate suficientă.

– Oricât doriți, monseniore, și chiar mai mult, declară cu mândrie Hugues.

Leona se ridică, nu mai putea să suporte. Hugues nu-și dădea seama că în spatele fiecărui cuvânt rostit de lordul Chard se ascundea o insinuare care ar fi trebuit să-l pună în gardă?

– Cu permisiunea excelenței voastre, zise ea încetișor, eu mă voi duce în salon. Sper că și domnii mi se vor alătura curând.

– Va fi o plăcere pentru noi, zise lordul Chard.

Nicholas Weston se repezi să-i deschidă ușa. Se clătina ușor și privea cam sașiu. Leona încercă să-i zâmbească, ascunzându-și dezgustul pe care i-l inspira. Îl văzuse pe fratele ei amețindu-se uneori, dar în momentele acelea, Hugues părea mai degrabă un puști prins că a greșit. În schimb, Nicholas Weston era scârbos, libidinos. Una peste alta, era sigură că-l prefera când era sobru.

După ce ușa de la sufragerie se închise, Leona își ridică ușor fusta și începu să alerge. Știa bine că avea puțin timp la dispoziție, lordul Chard n-o să rămână o veșnicie în sufragerie așa cum spera Hugues. Ea trebuia să se grăbească.

Deschise panoul secret de lângă șemineu din spatele căruia luă cheile, îl închise la loc și alergă la ușa pivniței. Acesta se deschise cu ușurință, fără nici un zgomot. Fata o închise în urma ei și, la lumina ce răzbătea printr-o ferestruică, găsi ceea ce căuta pe o bancă de lemn: un felinar în care se afla o lumânare nouă și un amnar de iască.

Se scurseră mai multe secunde prețioase până ce în sfârșit lumânarea se aprinse și când lumina ei slabă lumină bolta de deasupra și treptele care se pierdeau în adâncime, Leona începu să coboare.

Treptele duceau la pivnițele castelului, formate din numeroase săli printre stâlpii ce susțineau bătrâna clădire. Păreau banale cu butoaiele lor imense și lăzile de fier. Aici se afla ceea ce mai rămăseseră din vinurile pe care tatăl său le cumpărase odinioară în cantități mici și pe care Hugues le declara de nebăut.

Fata coborî repede și ajunse la o altă ușă. Trebui să-și folosească toată puterea ca să împingă canatul în partea cealaltă unde se afla o sală mare pătrată.

Închise la loc și această ușă și ajungând la peretele din față, îl pipăi cu degetele până când descoperi mecanismul pe care-l căuta. Peretele se întredeschise. Deschizătura îngustă era exact atât de mare cât să permită unui om să se strecoare. Brusc, în încăpere pătrunse un curent de aer rece.

Leona se înfioră și, cu efort, continuă să înainteze, mai coborî câteva trepte și ajunse pe un sol denivelat al unei subterane săpate în inima falezei.

Mergea cât putea de repede pe un fel de coridor. Se împiedică de o piatră și abia reuși să se sprijine de perete ca să nu cadă. Se opri o clipă ca să-și mai tragă răsuflarea, punând jos felinarul greu.

Nu cunoștea prea bine subterana pentru că nu mai fusese decât o dată pe aici, și atunci, înspăimântată, avusese impresia că pereții se prăbușesc peste ea. Expediția din seara aceasta o îngrozea și mai mult din cauza implicațiilor ei. În seara aceasta, va trebui să vorbească cu Lew Quayle, să-i suporte privirea ironică, să-i asculte cuvintele vulgare și să-i simtă poftele nesăbuite.

Lew Quayle. Nici nu avea curajul să pronunțe acest nume cu voce tare; în mintea ei bărbatul acesta era însemnat cu fierul roșu, îi provoca cel mai profund dezgust.

Temându-se să n-o lase puterile, Leona luă de jos felinarul. Trebuia să-și continue drumul și n-avea timp de pierdut: curând mesenii vor ieși din sufragerie, iar ea va trebui să se întoarcă până atunci în salon ca să-i înâmpine.

Își ținea fusta cu mâna și mergea mai prudent pentru că tunelul se îngusta. Curând însă se lărgi din nou, plafonul se înălță formând o boltă. Fata se afla acum într-o grotă și șovăia în ce direcție s-o apuce. Întunericul din jur o apăsa, auzea însă în sfârșit zgomotul mării.

Deodată, un alt zgomot o făcu să ciulească urechea. Din întuneric, răsunară voci bărbătești apoi, printr-o crăpătură din zid, apăru din stânga o luminiță. Leona merse într-acolo și, brusc, scoase un țipăt pentru că un liliac, deranjat de trecerea ei, își luă zborul și o atinse.

Ca să ajungă în grota următoare, Leona trebui să se strecoare printr-un culoar îngust și, după un colț, se trezi dintr-o dată în fața unui foc. Acesta lumina pereții tăiați grosolan în piatră și pe bărbații așezați în jurul lui.

Erau cel puțin vreo douăzeci. Fata îi recunoscu pe câțiva dintre ei pentru că îi mai întâlnise prin sat, dar pe ceilalți nu-i mai văzuse niciodată. În mijlocul grotei, legat de un butoi, se afla un bărbat. De pe frunte și de pe față îi șiroia sângele.

Încremenită, Leona îl privea. Poate că scosese vreo exclamație involuntară, pentru că toate capetele se întoarseră spre ea și răsună o voce tunătoare:

– Am vedenii sau chiar este aici o femeie?

Doi sau trei bărbați se ridicară repede, ca și cum li s-ar fi făcut frică. Se auzi apoi o voce ironică:

– Nu-i cazul să vă speriați, este doar fermecătoarea domnișoară Leona care a venit să ne facă o vizită.

Cel care tocmai vorbise înaintă spre fată înfoindu-se în pene și, fără să vrea, Leona se retrase. Exista ceva în Lew Quayle care îi provoca o greață intensă.

– Chiar așa, iată o onoare neașteptată.

Lew Quayle se aplecă să-i ia felinarul și Leona se înfioră pentru că degetele lui le atinseră pe ale ei.

– M-a trimis fratele meu, zise ea.

Abia dacă putea să vorbească. Zâmbetul sarcastic de pe buzele interlocutorului ei i se părea odios.

– Oh! Și eu care credeam că ai venit de plăcere.

O provoca așa cum făcea întotdeauna și ea se bâlbâi de furie și enervare atunci când îi răspunse;

– El... m-a trimis... să vă previn.

– Să ne previi, într-adevăr? N-ai vrea să te așezi și să-mi permiți să-ți ofer un pahar cu vin? Este vin franțuzesc din cel mai bun, îți garantez.

– N-am timp, ascultă-mă, zise grăbită fata.

Își ridică privirea și întâlni niște ochi întunecați și obraznici care străluceau privind-o. Știa de multă vreme că Lew Quayle era atras de ea și acesta nici nu încerca să-și ascundă imboldurile. Mai știa și că, la cererea contrabandistului, Hugues o rugase să se poarte mai amabil cu el.

Îl ura pe bărbatul acesta, zâmbetul lui nerușinat și sclipirea pofticioasă din privire. Trebuia însă să recunoască faptul că era un bărbat frumos; înțelegea de ce toate fetele din sat, și chiar cele care aparțineau înaltei societăți din comitat, se străduiau să-i placă.

Gurile rele vorbeau că Lew n-ar fi fost fiul tatălui său declarat și că Arnold Quayle, notarul, l-ar fi adoptat în schimbul unei mari sume de bani achitată de către unul dintre cei

mai bogați clienți ai lui. Se spunea că Lew era un prinț de sânge și că mama lui ar fi aparținut unei familii aristocratice din regiune.

Se mai spunea însă și că bătrânul Quayle, un bărbat destul de bine în tinerețea lui, o sedusese pe fiica unui nobil personaj, apoi luase copilul de la naștere, făcându-l să treacă drept fiul lui legitim.

Evident, era greu de crezut că doamna Quayle, lipsită de frumusețe și spirit, fiica unui obscur medic de țară, ar fi putut da naștere unui băiat atât de frumos. Se mai șușotea că ea nici nu putea să aibă copii. Într-adevăr, Lew nu mai avea nici frați nici surori.

Oricare ar fi fost adevărul, Lew suferise toată viața de un sentiment de frustrare. Detesta căminul său mic-burghez și biroul prăfuit al tatălui său cu teancurile de cutii pline cu acte vechi și arhive. De foarte tânăr, scandaliza comitatul cu escapadele lui care-i dădeau iluzia că trăiește aventuri pasionante și după care, în general, primea niște corecții severe.

Războiul împotriva lui Napoleon îi va aduce șansa vieții lui; în acea perioadă, contrabandiștii erau, ca să zicem așa, protejați de guvern care se folosea de ei pentru a obține informații asupra inamicului, pentru a transporta spioni din Anglia în Franța și din Franța în Anglia; cu aceeași ocazie, ei realizau niște averi fabuloase.

Începutul fusese timid dar, cu timpul, Lew Quayle deveni din ce în ce mai ambițios. Din copilărie ura sărăcia și iată că avea acum ocazia nu numai să se îmbogățească, dar să și câștige o putere de mult dorită, pe care o considera în adâncul inimii ca fiind un drept al lui din naștere.

Își adunase o bandă și organizase expediții cu o abilitate tactică demnă de un mare general. O lege promulgată imediat după război, pentru a interzice contrabanda, nu reușise decât

să-l facă să râdă: el, Lew Quayle, putea să-și permită luxul de a le da cu tifla vameșilor, pentru că doar auzul numelui lui îi îngrozea pe aceștia.

Îmbrăcat ca un dandy, imitând aristocrația căreia era sigur că îi aparține, Lew Quayle imita manierele elegante ale celor ce locuiau în cartierul St. James din Londra, dar dacă îndrăznea careva să-l contrazică sau să-i reziste, acel temerar afla repede că în spatele comportamentului rafinat se ascundeau niște mușchi de oțel și o cruzime care nu dădea înapoi în fața nimănui.

– Astă-seară ești mai frumoasă ca niciodată, îi zise el Leonei, cu o voce masculină pe care o știa tulburătoare.

– N-am venit decât ca să te previn, repetă ea.

– Și văd că porți rochia pe care eu ți-am ales-o.

Ochii întunecați rătăciră pe umerii delicați ai Leonei, pe rotunjimile blânde ale sânilor pe care decolteul adânc, după cum era moda, îi dezgolea în parte. Sub pielea albă se puteau ghici vinișoarele albastre.

Instinctiv, Leona își duse mâinile la piept, furioasă că nu-i dăduse prin gând să-și ia o eșarfă sau un șal ca să-și ascundă goliciunea.

– Dumneata ai ales rochia asta? reluă ea cu furie, uitând o clipă pentru ce venise. Nu cred, Hugues mi-a dăruit-o.

– Chiar crezi că Hugues s-ar fi gândit la asta, că și-ar fi amintit măcar de dulcea lui surioară? întrebă Lew. Ți-aș fi dat-o chiar eu, dar m-am temut că vei refuza s-o porți. Trebuie totuși să recunosc că este o dovadă a bunului meu gust.

Leona își simți obrajii îmbujorându-se de rușine.

– Dacă aș fi știut că dumneata ai cumpărat-o, aș fi aruncat-o pe fereastră, zise ea cu o voce înăbușită.

Râsul lui Lew răsună sub bolta grotei.

– Cât de înflăcărată și adorabilă ești! zise el. În orice caz, deduc că nu-ți sunt indiferent.

Și, ca și cum și-ar fi dat seama că mersese prea departe, o întrebă:

– Așadar, care sunt veștile? Spune-mi-le, n-am să te mai tachinez.

Leona observă dintr-o dată că bărbații care rămăseseră așezați în jurul focului păreau neliniștiți. Știau bine că ea nu venise aici fără un motiv temeinic, poate chiar grav. Cum ea își aruncase privirea spre chipurile aspre și atente, îl văzu din nou pe bărbatul înlănțuit și însângerat.

– Cine este? întrebă ea.

– Un trădător, îi răspunse Lew scurt, după ce îi urmărise privirea.

– Un... trădător, repetă Leona dintr-o răsuflare. Vrei să spui că a dezvăluit secretul... acestui loc?

– Nu, nu știa chiar atât de multe. Aflase câteva amănunte și spera să mai obțină și altele. Din fericire l-am capturat. Din fericire, pentru noi, firește.

– Și... ce-o să-i faceți?

Bănuia prea bine răspunsul, și totuși nu se putuse abține să pună întrebarea. Îngrozită, privea sângele curgând din rănile prizonierului. Deja, gura întredeschisă și ochii închiși dădeau impresia că era pe jumătate mort.

Hainele îi erau sfâșiate și ea bănui că fusese bătut, poate torturat. Pantalonii zdrențuiți îi dezveleau genunchii jupuiți.

– Ce-o să-i facem? răspunse Lew ridicând tonul. O să-i scoatem ochii și o să-i tăiem limba și, cum ar putea încă să scrie ca să ne denunțe, o să-i tăiem mâinile, amândouă, și după aceea o să-i tăiem picioarele pentru ca nu cumva să poată fugi, și apoi...

Leona își astupă urechile și strigă:

– Taci! Nu mai spune nimic, nu pot...nu pot să mai suport.

– Trebuie să știi și dumneata și trebuie să afle și el, insistă Lew. Este un spion care s-a strecurat printre noi pentru a ne smulge informații și a le duce acelora care vor să ne distrugă.

– N-ați putea să... să-l omorâți imediat? Ar fi mai...blând, bolborosi fata. Trebuie să vă fie... milă de el.

– Și de ce, mă rog, să ne fie milă? Va muri oricum, da, la un moment dat. Ne-a văzut refugiul secret și fețele descoperite, cum am putea să-l mai eliberăm? Dar pentru a servi drept lecție celorlalți, va muri încet, foarte încet. Nu cred că ai vrea să vezi asta, nu-i așa?

Leona își coborî privirea, îngrozită.

– Trebuie să... plec... ime...imediat, bâigui ea. Am venit doar să-ți spun, așa cum mi-a cerut Hugues, că lordul Chard a venit la noi pe neașteptate.

– Lordul Chard?

– Este însărcinat de către majestatea sa să pună capăt contrabandei pe coasta asta. Trebuie... să-i aresteze pe cei care le scapă ofițerilor de la vamă și să-i predea justiției.

Fata abia dacă mai putea articula cuvintele.

Totuși, Lew le înțelese.

– Excelența sa este la voi astă-seară?

– Da. Nu știm cât timp va rămâne, murmură Leona. S-a invitat singur și știe tot. Sunt sigură că știe ce se petrecea aici.

Fără să vrea, ridicase tonul și câțiva oameni se sculară imediat de jos.

– Cine zici că știe ceva? întrebă unul dintre ei. Cine a trăncănit?

– Calmează-te și taci! strigă Lew. Vrei să provoci panică? Domnișoara Leona a venit să ne spună că astă-seară au musafiri la castel. În consecință, n-o să lăsăm nava să acosteze și-i vom spune căpitanului să scufunde încăcătura în golf. Ne vom duce s-o luăm după ce va trece pericolul.

– Da, așa-i mai bine, zise un bătrân. N-avem chef să ne asumăm riscuri.

– N-ar fi mai bine să trimiteți înapoi vaporul? întrebă foarte încet Leona.

– Ține-l ocupat pe lordul Chard și nu-l lăsa să se uite pe fereastră, zise Lew. Ar trebui să-ți fie ușor să faci asta, așa cum te văd eu că arăți astă-seară. N-o să aibă nici un chef să contemple marea atâta vreme cât vei sta lângă el.

Leona își înălță capul auzind această obrăznicie.

– Am venit să-ți transmit un mesaj, atâta tot, zise ea.

– Spune-i lui Hugues că am înțeles și că totul va fi în ordine. Și acum, o să te conduc.

– Mulțumesc, dar prefer să plec singură.

Se aplecă să-și ia felinarul, dar Lew fu mai rapid și Leona fu obligată să-l ia din mâna lui. Degetele bărbatului le atinseră din nou pe ale ei, schițând o mângâiere.

– Ai grijă de dumneata, bine?

El îi vorbise iarăși pe acel ton ironic și Leona roși de furie, smulgându-i felinarul din mână. Încă îl mai auzea râzând în timp ce fugea spre deschizătura grotei și relua în sens invers drumul întunesos.

Instinctul îi conducea pașii, o ferea să se împiedice de pietre; i se păru deodată că aude ceva în urma ei și alergă și mai repede. Trecu de prima ușă secretă, apoi de a doua și ajunse la cea de intrare în castel.

Puse felinarul pe banca de pe care-l luase, stinse lumânarea și deschise ușa fără zgomot. După întunericul din subterană, lumina din hol i se păru orbitoare.

Închise ușa în urma ei și tocmai când intră în salon auzi deschizându-se ușa de la sufragerie. Hugues râdea răgușit, râsul lui Nicholas Weston răspunzându-i.

Strecură cheile într-un sertar și se apropie de fotoliul ei obișnuit; se va așeza în el cu o carte, străduindu-se să afișeze un aer nepăsător.

Dintr-o dată însă se gândi la ținuta ei. Ridicându-se pe vârfuri, reuși să-și vadă chipul reflectat în oglinda de deasupra șemineului. Părul îi era puțin ciufulit; și-l așeză la repezeală cu mâna. Obrajii îi erau palizi, ochii păreau prea mari și prea întunecați și se putea vedea în ei o expresie de groază și de disperare. Nu putea să uite ce urma să i se întâmple bărbatului înlănțuit din grotă.

Dar n-avu timp să se gândească prea mult; vocile celor trei bărbați se apropiau. Intrară. Ea se întoarse spre ei, rugându-se Cerului ca zâmbetul să-i pară firesc și amabil, dar buzele nu i se deschiseră decât cu un mare efort.

Primul care veni spre ea fu lordul Chard, calm, dar fără îndoială conștient de furtuna care-i bântuia sufletul. In inima ei domnea un haos de imagini: Lew și privirea lui senzuală, bărbatul pe care urmau să-l tortureze și să-l omoare, cărăușii care așteptau încărcătura... Toate astea i se învălmășeau în minte în timp ce se străduia să vorbească.

– Cât de amabil sunteți, monseniore, că ați venit atât de repede să-mi țineți companie.

– Timpul mi s-a părut lung în absența dumneavoastră, răspunse lordul Chard. Speram să împărtășiți, poate, același sentiment.

Pentru o clipă, privirea lui fixă rochia Leonei și, din reflex, aceasta aruncă și ea o privire. Avu impresia că se deschide pământul sub ea și o înghite. Era îngrozită.

Pe albul pur al mătăsii, cam la înălțimea genunchiului, în locul în care mâna lui Lew îi luase felinarul, se întindea o dâră lungă sângerie. Era sângele omului care urma să moară.

Capitolul 3

– Aveți sânge pe rochie, zise încet lordul Chard.

– Sânge... ah, da, sânge, răspunse Leona cu o voce tremurată.

Căută cu febrilitate un motiv, o scuză pentru această pată îngrozitoare, dar nu-i venea în minte decât rana de pe obrazul spionului, ochii lui închiși și gura crispată de suferință.

– M-am... m-am înțepat la deget... începu ea.

Dintr-o dată, efortul pe care și-l impunea să-l facă fu prea mare. Văzu cum încăperea se învârtește în jurul ei și, preț de câteva clipe, nu mai fu conștientă de nimic.

Leșinul fu de scurtă durată și când își reveni, două brațe puternice o strângeau și o duceau pe scară.

O clipă, crezu că fratele ei era cel care-i sărise în ajutor, apoi se gândi că el niciodată n-o ținuse atfel, cu această forță hotărâtă care-i dădea sentimentul de siguranță. Îi trebuiră câteva secunde, poate preț de vreo zece trepte, ca să-și dea seama în sfârșit de identitatea celui care o ducea în brațe.

– Acum... mă simt foarte bine, moseniore, zise ea slab.

– Nu vă agitați! îi ordonă el.

Vocea i se păru ciudat de dură.

– Nu știu cum am putut să fiu atât... de proastă, reluă ea.

– Spuneți-mi doar unde se află camera dumneavoastră.

– Pe dreapta, la capătul culoarului.

El o duse de-a lungul coridorului ca și cum n-ar fi cântărit nici cât un fulg. Leona avea impresia absurdă, dată probabil de slăbiciunea ei, că zbura ca o pasăre, lăsând în urma ei suferința, greutățile, problemele. Înțelese însă repede că aceasta nu era decât o iluzie și că trebuia să se controleze, să-și amintească cine era acet bărbat: dușmanul lor, cel mai periculos dușman al lor.

Culoarul cotea mereu, și acum ajunseseră în aripa castelului care era construită încă din epoca Tudor. Tavanele erau joase iar pardoseala trosnea sub pașii lordului Chard.

– Camera din stânga, zise ea în sfârșit.

El împinse cu piciorul ușa întredeschisă. Camera era cufundată în întuneric și, continuând s-o strângă în brațe pe fată, rămase o clipă nemișcat, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, apoi, la lumina slabă a lumânărilor de pe culoar, zări patul.

Cu o delicatețe la care Leona nu se aștepta, el o puse pe pat, îi trase ușor perna sub cap și își retrase brațele cu precauție, ca și cum s-ar fi temut să nu spargă ceva deosebit de fragil.

Ea ar fi vrut să-i mulțumească, dar fără să mai aștepte, el luă un sfeșnic de pe noptieră, se duse pe coridor să-l aprindă apoi reveni în încăpere. Puse sfeșnicul la locul lui și rămase în picioare privind-o pe fată.

Leona era îngrozitor de palidă, cu pupilele mari pe care spaima le dilatase și mai mult. Cu o neliniște crescândă, bănui că nimic nu putea să scape acestor ochi ațintiți asupra ei, nici bătăile speriate ale inimii ei, nici freamătul buzelor, nici îngrozitoarea pată stacojie de pe rochia ei, nici tivul rochiei murdărit de praful din subterană.

După ce o examină cu atenție, privirea lui se întoarse la chipul Leonei; aceasta simțea că el o citea până-n adâncul sufletului și că era acum în fața lui total lipsită de apărare.

Închise ochii. Obrajii i se împurpurară încet și una câte una, lacrimile răsăriră de sub gene.

– Sunteți suferindă, zise lordul Chard, am s-o sun pe camerista dumneavoastră.

– N-o să vină... nimeni, bolborosi ea. Toată lumea este la bucătărie. Excelența voastră nu poate înțelege: nu ne așteptam la musafiri... și sunt multe lucruri de făcut.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? Aveți nevoie de îngrijire.

Exista atâta simpatie și sinceritate în vocea lui încât, surprinsă, fata deschise ochii.

– N-am nevoie de nimic, afirmă ea pe un ton care se voia liniștitor. Mi-a fost puțin rău, acum mă simt bine.

Încercă să se ridice, dar acest neînsemnat efort o făcu să amețească și, cu un murmur confuz, capul îi căzu din nou pe pernă.

– Nu vă mișcați, am să vă dau ceva de băut.

Se apropie de masa de toaletă, umplu un pahar cu apă și se întoarse. O ajută cu îndemânare să bea, ridicându-i cu o mână capul și cu cealaltă apropiindu-i paharul de buze. Leona bău cu sete, apa proaspătă risipindu-i ceața ce-i mai învăluia mintea.

– Mulțumesc, murmură ea cu un zâmbet slab. Sunteți o adevărată... infirmieră.

– Mi-am îngrijit adeseori oamenii în timpul războiului, răspunse lordul Chard. Îmi amintesc de primele răni pe care le-am văzut: sângele îmi făcea rău, am crezut că nu mă voi obișnui niciodată. Dar cu timpul, m-am mai călit.

Leona închise iar ochii. Știa prea bine ce însemnau aceste cuvinte. Ca și cum ar fi avut darul clarviziunii, lordul Chard

bănuia că ea fusese îngrozită de un spectacol sângeros, că se aflase în preajma morții. Sau a ceva mai cumplit decât moartea.

"Va trebui să am grijă cum mă port", își zise ea.

Își împreună mâinile și le strânse cu putere pentru a se strădui să rămână atentă, să nu se lase atrasă în cine știe ce capcană.

Lordul Chard traversă încăperea ca să pună paharul la loc, apoi privi în jurul lui. La lumina lumânării, el constată că Leona își aranjase aici un refugiu intim, împodobindu-l cu obiecte adunate din toată casa.

Camera avea tavanul jos, cu ferestre care se deschideau spre grădină. Pe o măsuță se aflau câteva cărți. Stâlpii care susțineau baldachinul patului florentin din lemn sculptat și aurit, erau împodobiți cu îngerași. Fusese adus din Italia de către cel de al patrulea baronet, mare amator de opere de artă. Tot din Italia venea și încântătorul tablou în care heruvimi diafani se jucau cu o ghirlandă de trandafiri.

Se mai aflau în încăpere și un scăunel de rugăciune spaniol din lemn de castan sculptat, o mică masă de toaletă de pe vremea reginei Anne, cu linii grațioase și pure, și scaune în stil Charles II. Fiecare piesă de mobilier părea să aibă propria ei poveste și toate erau foarte frumoase. Erau flori peste tot, aranjate cu un gust rafinat.

– Așadar, aici este domeniul dumneavoastră, zise lordul Chard.

– Da. Aici mi se pare că sunt cu adevărat acasă, este un refugiu pe care mi l-am amenajat numai pentru mine, zise Leona fără să se gândească prea mult.

Nu-i trecuse prin minte că astfel își dezvăluia singurătatea, acea singurătate pe care o trăia când Hugues nu era aici și când nimeni altcineva nu intra în castel, în afara servitorilor și a furnizorilor.

Lordul Chard se aplecă și luă o carte.

– Citiți "Paradisul regăsit", remarcă el. Căutați așadar paradisul?

– Nu mi-l imaginez prea limpede, răspunse fata, nu în același fel cu Milton, în orice caz. Pentru mine, paradisul s-ar afla mai degrabă într-o grădină, printre flori și păsări, când marea este liniștită, când soarele strălucește printre copaci și când vântul, ca un prieten, vorbește despre lucruri fericite. Așa arată paradisul meu.

Încă o dată, vorbise fără să se gândească. Roși când își dădu seama și adăugă foarte repede:

– Dar eu vă reține, monseniore. Cu siguranță că vă plictisește să stați aici și să mă ascultați. Mă simt mai bine, vă asigur, și fratele meu probabil că vă așteaptă.

Lordul Chard puse cartea la loc.

– Sunteți sigură că n-o să leșinați din nou?

– Absolut sigură. Și încă o dată, mulțumesc.

– Nu aveți de ce să-mi mulțumiți, zise el cu blândețe. Dimpotrivă, simt că din vina mea ați avut această slăbiciune. Vizita mea aici v-a deranjat prea mult.

Aceste cuvinte nu conțineau oare și altceva decât niște scuze convenționale? se întrebă Leona. Bănuia el cât de mare era deranjul? Bănuia oare că exact în acest moment corabia care venea din Franța era anunțată prin semnale că trebuia să-și scufunde încărcătura în golf, pentru că nici un contrabandist nu îndrăznea să-i iasă în întâmpinare?

Dar ea nu era în stare să spună nimic; nici măcar din politețe n-avea puterea să protesteze și, cum rămase tăcută, lordul Chard se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, domnișoară Ruckley, zise el. Sper că veți dormi bine.

– Și eu îi doresc excelenței voastre noapte bună.

Leona se ridică puțin și ascultă cum pașii lui se îndepărtau pe culoar apoi, când în încăpere se lăsă din nou tăcerea, își

ascunse fața în mâini. Îi reveniră în minte evenimentele ultimelor ore, o dată cu un val de groază și de spaimă.

Din clipa în care Hugues îi anunțase sosirea lordului Chard, Leona trăise parcă pe marginea unei prăpăstii. Agitația pregătirilor, încordarea din timpul interminabilei cine și obsesia misiunii pe care o avea de îndeplinit, acea cursă infernală prin subterană, nu-i lăsaseră deloc timp de gândire. Acum, avea tot acest timp.

Îl revăzu în minte pe Lew Quayle și respirația i se acceleră brusc. Ura totul la el: privirea, familiaritatea cu care-i vorbea, vocea lui ironică. Era un individ rău până-n măduva oaselor. Avea în el ceva diabolic.

În efortul făcut pentru a și-l alunga din minte, pentru a uita atingerea degetelor lui, Leona își reamintí de omul înlănțuit, cu sângele curgându-i șiroaie pe piept și, deodată, își aminti că și ea fusese mânjită cu puțin sânge. Își recăpătă brusc energia, sări din pat și își desfăcu rochia care căzu pe jos.

Când Hugues îi oferise această rochie, i se păruse foarte frumoasă; mai întâi, nu îndrăznise s-o poarte din timiditate, dar acum, știind că nu era un cadou din partea fratelui său, pur și simplu o detesta.

Își puse cămașa de noapte și se strecură în pat, dar nu putu să adoarmă. Rămase trează, se răsuci pe toate părțile, încercă să se roage, să implore Cerul ca să aibă milă de prizonierul care va muri înainte de ivirea zorilor.

În decursul orelor lungi din noapte, suferința aproape că o zdrobi pe Leona. Simțea milă pentru victima din grotă, ură față de călăi și, peste toate, era obsedată de un insuportabil sentiment de neputință. Nu putea face nimic ca să-l ajute pe nefericitul prizonier, decât să se roage. Iar rugăciunile ei însemnau atât de puțin...

Nu-l auzi pe Hugues ducându-se în camera lui. Oaspeții locuiau în aripa de est, la celălalt capăt al castelului, dar Hugues avea camera lui în apropiere de a ei. De ce nu venise oare să stea de vorbă o clipă cu ea?

Ore întregi aşteptă şi ciuli urechea, şi când în sfârşit înţelese că fratele său nu va apărea, se ridică din pat şi se duse să tragă draperiile. Se iveau zorile, umbra mai persista peste grădină, dar cerul se lumina. O ceaţă uşoară anunţa ziua călduroasă, păsările se trezeau şi florile începeau să se deschidă, în aşteptarea soarelui. Liniştea şi frumuseţea grădinii aduseră puţină pace în inima răvăşită a fetei.

Cu un oftat slab, se îndepărtă de fereastră şi zări rochia albă rămasă pe jos. Îşi întoarse privirea de la ea, se îmbrăcă cu vechea ei rochie gri de pânză, îşi pieptănă părul, apoi adună de pe jos cu repulsie rochia albă şi ieşi din încăpere.

Lumânările de pe coridor se consumaseră în întregime, dar, deşi încă nu era lumină de-a binelea, Leona mergea fără şovăire şi fără zgomot, asemeni unei umbre prin casa tăcută. Văzu că uşa camerei lui Hugues era deschisă şi aruncă o privire înăuntru: draperiile nu fuseseră închise aseară, camera era goală şi patul făcut.

Ce se întâmplase? Oare Hugues făcuse nebunia de a se duce la Lew Quayle după ce oaspeţii se vor fi dus la culcare? Cuprinsă de teamă, alergă spre scară, coborî, traversă holul şi intră în salon. Când deschise uşa şi văzu spectacolul ce i se înfăţişa privirii, nu ştiu ce sentiment îi domina inima: uşurarea sau indignarea.

Hugues era întins pe canapea, cu capul dat pe spate, cu picioarele pe o pernă. Pe jos, nu departe de el, se spărsese un pahar de vin care-i căzuse probabil din mână în clipa când îşi pierduse cunoştinţa. Pe fotoliul de alături, tolănit cât era de lung, Nicholas Weston dormea şi el, cu picioarele întinse, iar sforăiturile lui de beţiv răsunau în toată încăperea.

Leona îi privi îndelung pe amândoi, apoi se duse să deschidă ferestrele; aerul matinal intră, proaspăt, alungând mirosul de vin și de tutun.

Nu așteptă să vadă dacă răcoarea îi va trezi pe cei doi bărbați. Ieși pe terasă și, ținându-și poalele rochiei, trecu printre șirurile de trandafiri ca să ajungă în livadă, dincolo de peluză.

La capătul livezii se afla un luminiș în care grădinarii ardeau buruienile și frunzele uscate din toamnă. Cenușa încă mai fumega ușor sub surcele și frunze pe jumătate arse.

Leona luă o crenguță și răscoli cenușa; așa cum sperase, încă mai găsi câțiva cărbuni aprinși; în ajun se făcuse focul, îl văzuse pe bătrânul grădinar supraveghindu-l și simțise și ea fumul în timp ce culegea flori.

Începu să culeagă crengile uscate. Curând, adună un braț bun pe care-l puse peste jar. Focul se aprinse repede. Luă atunci, cu un gest violent, simbolic, rochia albă de mătase pe care între timp o aruncase în iarbă, și o azvârli în foc.

Privi arzând mătasea fină pe care degete îndemânatice și răbdătoare o modelaseră atât de frumos.

Fata se îndepărta de foc când observă că nu era singură: la liziera livezii, acolo unde începea peluza cineva stătea în picioare și o privea. Leona se întrebă de cât timp era observată.

– V-ați trezit foarte devreme, monseniore, zise ea. Sper ca nu cumva patul să fi fost de vină. Ne-am străduit să fie cât se poate de bun.

– A fost excelent, mulțumesc, și am dormit foarte bine, îi replică el. Mă tem că sunt un soldat atât de bătrân încât am obiceiul să mă trezesc în zori. După ce răsare soarele, nu mai pot dormi.

– Dacă doriți, am să vă pregătesc imediat micul dejun, zise fata cu calm.

– Nu sunt grăbit, pot foarte bine să mai aștept.

– Mi-ar părea rău să nu vă puteți respecta obiceiurile, răspunse Leona.

Nu voia să-și ridice ochii spre el, de teamă să nu-i întâlnească privirea pătrunzătoare sau zâmbetul de al cărui farmec iarăși se temea. Cum el nu spunea nimic, ea îi aruncă pe furiș o privire.

Lordul Chard o privea. Leona nu putu să nu-i admire costumul de gabardină atât de bine croit. De ce nu putea să fie și Hugues atât de îngrijit? se gândi ea.

Ca și cum, și de data asta, el îi ghicise gândul, lordul Chard remarcă:

– Mă tem că secretarul meu l-a îndemnat pe fratele dumitale să bea toată noaptea... Doar dacă nu cumva lucrurile stau invers?

El îi zâmbea și Leona înțelese ce se întâmplase: fiecare se hotărâse să-l îmbete pe celălalt și planul li se realizase fără să dea câștig de cauză vreunuia dintre ei. Nu putu să se abțină să râdă și ea.

– Ce mod prostesc de a-ți petrece timpul! zise ea.

– Sunt de aceeași părere, există lucruri mai bune de făcut decât să bei. Ar fi putut discuta amândoi politică, filozofie sau literatură, sau poate să profite de ocazie, ca mine, și să admire comorile adunate de o persoană care știe să recunoască și să aprecieze lucrurile frumoase.

Leona nu pricepu imediat aluzia, apoi râse.

– Vorbiți despre mobilele din camera mea? întrebă ea. Eu nu pretind că mă pricep la asemenea lucruri. Le-am adunat și le-am pus la mine pentru că mi-au plăcut.

– Ei bine, felicitări pentru gustul dumitale!

– Mobilele acelea nu cred că au o prea mare valoare, reluă fata. Tatăl meu a vândut aproape tot ce-ar fi putut aduce bani mulți, tablourile de familie, o mare parte din argintărie...

– Eu nu cred că banii au prea mult de-a face cu frumusețea sau cu gustul, observă lordul Chard. Ce valoare i-ai atribui dumneata acestui obiect, de exemplu?

Scoase din buzunar un cuțit cu mâner de aur și tăie un trandafir abia deschis, un trandafir alb de o formă perfectă. Îl ținu în mână și-l examină cu gravitate.

– Un milion de lire, poate, zise Leona zâmbind, sau jumătate din regatul meu.

– Poate că tocmai asta ți se va cere într-o bună zi, spuse lordul Chard cu blândețe.

Fata îl privi fără să înțeleagă și, dintr-o dată, ochii ei rămaseră într-ai lui fără să și-i poată desprinde. Se simți străbătută de un fior. Fără să-și dea seama de ce, simți că această clipă era deosebită, printre trandafiri, la răsăritul soarelui și în liniștea tulburată doar de ciripitul păsărilor. În ochii lordului Chard, în felul în care o privea, exista ceva ce părea să vrea să-i comunice un mesaj, dar Leona nu-l înțelegea.

– Nu... nu cred că înțeleg, bâigui ea.

Nu știa prea bine ce spune și vorbea numai pentru că trebuia, pentru că această tăcere între ei o speria și nu voia să se mai prelungească.

În loc de orice răspuns, el îi dădu trandafirul și ea îl luă; degetele li se atinseră o clipă, apoi Leona se îndepărtă în grabă.

– Trebuie să mă ocup de micul dejun, monseniore, zise ea încet.

Și fugi. Rochia ei gri părea că dispare într-o rază de soare reflectată de o fereastră.

O clipă, lordul Chard o urmări cu privirea, apoi se întoarse cu spatele la casă și contemplă grădina și câmpia care, în depărtare, cobora până la malul mării.

Reveria îi fu întreruptă de un zgomot de pași în spatele lui, apoi de o voce stânjenită.

– Ați reușit să descoperiți ceva, monseniore? Cu siguranță că n-ați dormit prea mult.

Lordul Chard se întoarse spre secretarul său. Nicholas Weston, cu cravata strâmbă, cu părul nepieptănat și cu bărbia unsuroasă nu era plăcut la vedere. Stăpânul lui nu-i răspunse și se mulțumi să-l privească într-un anume fel, o privire pe care soldații săi o cunoșteau prea bine și care era mai greu de suportat decât cel mai teribil reproș.

Nicholas Weston se făcu stacojiu.

– Mă tem că aseară am mers prea departe, monseniore, bolborosi el. Poate că era ceva ciudat cu coniacul acela pentru că era într-adevăr foarte tare. Fără îndoială că este și mai dăunător atunci când taxele vamale n-au fost achitate.

– Îți propun, Nicholas, zise lordul Chard pe un ton glacial, să amânăm discuția asupra acestui subiect până ce te vei fi bărbierit. Domnișoara Ruckley este gata cu micul dejun și nu mi-ar plăcea să te vadă în halul ăsta.

Asemeni unui câine bătut, Nicholas Weston se întoarse și intră fără un cuvânt în casă. Lordul Chard, cu mâinile la spate, se plimba de-a lungul și de-a latul terasei cu pași rari, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

După câteva minute, apăru Leona.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, monseniore, zise ea, dar bucătăreasa întreabă ce ați prefera să mâncați la micul dejun. Este de părere că v-ar plăcea cotlete de miel, poate și un pateu de porc, dar băiatul care a plecat să caute în sat toate astea nu s-a întors încă. Dacă nu mai vreți să așteptați, avem niște ouă cu șuncă.

– Ouăle cu șuncă sunt ceea ce prefer dintre toate bunătățile din lume, zise cu gravitate lordul Chard.

Chipul fetei se lumină.

– Minunat, zise ea bucuroasă. În cazul acesta, masa este gata în câteva clipe.

Dispăru din nou și lordul Chard își reluă plimbarea, dar nu mai avea pe frunte cuta îngrijorată și un zâmbet ușor îi rătăcea pe buze.

După ce îi dădu câteva instrucțiuni doamnei Barnes, Leona se duse în sufragerie ca să se asigure că bătrânul Bramwell se gândise să pună o față de masă curată.

Deodată, apăru și Hugues, cu hainele schimbate, dar foarte palid și cu cearcăne vineții pe sub ochi.

– Ah! Iată-te, zise el. Te-am căutat peste tot. Unde naiba te-ai ascuns?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, îi replică ea zâmbind. M-am uitat în camera ta, azi dimineață devreme, și am văzut că n-ai dormit în patul tău.

Hugues își prinse capul cu amândouă mâinile și gemu.

– Când mă gândesc că am vrut să-i fac pe amândoi să bea până să cadă lați! Lordul Chard s-a dus la culcare foarte devreme, fără ca să-l mai pot reține, iar animalul ăsta de Weston m-a făcut să beau la fel de mult ca și el. Ca să fiu sincer, trebuie să spun că nu-mi mai amintesc prea mare lucru.

Leona nu se putu abține să râdă.

– Oh! Hugus, dacă ți-ai vedea mutra! Te doare capul?

– Îngrozitor! Îmi simt gâtul uscat și abia mă țin pe picioare.

– În câteva clipe este gata și micul dejun.

– Nu-mi vorbi de mâncare! exclamă Hugues. Ce s-a mai petrecut aseară? L-ai prevenit pe Lew?

– Da, zise Leona.

– Atunci, cu siguranță că a știut ce are de făcut. Sper să fi avut inteligența să ascundă caii care cară marfa.

– Erau în sat, zise fata. Nu cred ca lordul Chard să-i fi văzut.

– Nu știu câți spioni o fi adus cu el, bombăni fratele ei.

– Evident, există și acest risc, dar nu pot să cred că excelența sa lucrează cu viclenie. Nu este felul lui.

– Ce naiba știi tu despre el? întrebă tânărul cu iritare în glas. Pentru Chard, este vorba și acum despre o campanie exact asemănătoare cu aceea pe care a dus-o împotriva lui Napoleon. Nu-ți face iluzii, va folosi și aici orice mijloc ca să reușească.

– Poate că ai dreptate, murmură Leona, tulburată.

– Unde este? întrebă Hugues.

– Pe terasă.

– Puteai să-mi spui mai devreme! o certă tânărul. Trebuie să mă duc să-l salut.

Se îndreptă spre ușă. Leona întinse o mână ca să-l rețină.

– Ascultă, Hugues, zise ea, știu că atâta vreme cât lordul Chard va fi aici nu poate fi vorba de nici o rezolvare a problemei, dar nu te-ai săturat? Acum știm că suntem suspectați. Nu crezi că ar fi mai înțelept să pui capăt acestei aventuri? Ai putea să-i spui lui Quayle că nu te mai interesează.

Hugues o privi stupefiat.

– Trebuie să fii într-adevăr săracă cu duhul dacă îți închipui că pot face așa ceva, zise el. Nu înțelegi că este imposibil? Chiar dacă aș vrea, n-aș avea libertatea s-o fac.

– De ce?

– N-aș putea să-ți spun exact de ce, bombăni el. Sunt băgat în afacerea asta până-n gât. Dacă nu vom reuși să aducem aici conținutul următoarelor două corăbii, în afara încărcăturii scufundate astă noapte, sunt ruinat, Leona, complet ruinat.

– Dar cum? Cum ai putea să fii ruinat?

– Nu este vorba că aș putea sau n-aș putea, îi răspunse Hugues cu bruschețe. N-am fost niciodată prea tare în a explica lucrurile, dar pentru că tu vrei să știi adevărul, află că-i datorez lui Lew Quayle mai mult de zece mii de lire.

– Nu se poate! exclamă fata, îngrozită.

– Nu-i cazul să faci o scenă; el mi-a împrumutat acești bani, atâta tot.

– Și i-ai pierdut pe toți la jocuri de noroc?

– La jocuri și în alte părți.

Hugues ridică din umeri.

– Haide, nu mai fi atât de afectată, zise el. Doar nu-ți închipui totuși că partea mea din primele transporturi a fost atât de mare încât să-mi permit să joc mult. De fapt, când am început afacerea, nici n-am avut prea mulți ba[illegible]ca să contribui.

– Dar era de ajuns că Lew se folosea de castel și de pivnițele noastre. Chiar și grotele ne aparțin.

– Încearcă tu să dovedești asta! Se foloseau de ele cu mult înainte ca eu să mă întorc din război. Este adevărat că subteranele ne asigură securitatea și că grotele au și ele avantajul lor, dar nu fi atât de naivă încât să-ți închipui că Lew nu s-ar fi descurcat și fără noi. Poate foarte bine să-și ducă bărcile în sat pe râu; hanul este o ascunzătoare aproape la fel de sigură ca și pivnițele castelului, iar oamenii lui pot să ajungă la grote pe scări de frânghie. Subteranele sunt într-adevăr folositoare doar în caz de pericol.

– Și cu toate acestea, Lew a vrut să i te asociezi, insistă Leona cu disperare.

– Nu chiar așa de mult, zise Hugues. Nici nu eram prea sigur că o să-mi dea voie. Întotdeauna s-a ferit de ceea ce el numește "aristocrație"; toată lumea știe asta. Apoi, te-a văzut pe tine, și cred că asta l-a făcut să se hotărască.

Leona se crispă.

– Ce am eu de-a face cu toate astea? întrebă ea.

– Foarte mult, crede-mă, îi răspunse fratele său.

Gemu ușor, făcu o grimasă și apoi continuă:

– Pentru Dumnezeu, Leona, de ce să discutăm despre toate astea atât de devreme dimineața, când capul meu este gata să explodeze și când lordul Chard probabil că trage cu urechea la ușă?

– Nu mi-am dat seama că lucrurile sunt atât de grave, murmură fata.

– Nu vreau să cobesc, dar vor deveni și mai grave dacă nu vom reuși să scoatem din apă încărcătura de noaptea trecută și nu vom face în așa fel încât să le putem debarca pe următoarele. Trebuie să sosească peste vreo patruzeci și opt de ore. Este foarte important, Leona, este vital. Trebuie să mă ajuți.

– Oh! Hugues, Hugues, cât aș vrea să nu fii amestecat în toate astea! gemu fata.

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu avu timp să spună mai multe pentru că bătrânul Bramwell apăru în ușă cu un platou de ouă cu șuncă. În urma lui, venea Rose aducând o tavă de argint plină cu felii de pâine prăjită, o turtiță aurie de unt de Jersey și un borcan cu miere.

– Dumnezeule! Asta-i tot ce ai pregătit? Exclamă Hugues cu dispreț. Chard o să se creadă într-un orfelinat. În ce mă privește, n-am chef să mănânc nimic, adăugă el strâmbându-se de durere de cap.

– Lordul Chard a cerut ouă cu șuncă, zise Leona, și, dacă vrei un sfat, bea o ceașcă de cafea tare, îți va face mai bine decât vinul sau berea...

Se străduia să vorbească încet și calm, chiar dacă era tulburată de ceea ce tocmai aflase. Hugues îi era dator lui Quayle, și încă pentru ce sumă! Cum de putuse să facă o asemenea nebunie? Cum de fusese atât de nechibzuit? Cum de se lăsase la mâna unui individ de teapa lui Lew Quayle?

Capitolul 4

– Mi-ar plăcea mult să fac o plimbare călare de-a lungul coastei, Ruckley, dacă nu te deranjează, zise lordul Chard, în timp ce mânca de prânz ceva ușor.

Hugues ridică repede capul și Leona văzu în privirea lui, pentru o fracțiune de secundă, spaima.

– Nu prea este mare lucru de văzut printre dune, zise el cu o voce tărăgănată. Excelența voastră s-ar putea distra mult mai bine în altă parte.

– Am să vreau să văd, firește, și satul, reluă lordul Chard ca și cum n-ar fi auzit comentariul lui Hugues. Mi s-a spus că mândria lui este un vechi han frecventat odinioară de... aventurieri de drumul mare.

Leona își ținu respirația. Simțise că pauza de dinaintea ultimelor cuvinte fusese voită.

– Mă întreb de unde ați cules asemenea informații, răspunse Hugues pe un ton glumeț. Hanul nu este decât o magherniță dărăpănată unde țăranii se umflă de bere. Nu văd ce interes ar putea avea asta pentru excelența voastră.

– Dimpotrivă, mă interesează foarte mult, continuă calm lordul Chard.

Leona îl văzu pe Hugues încruntându-se și începu să tremure, temându-se ca el să nu devină nepoliticos.

– Mă duc să spun să înșeueze caii, zise ea repede. Veți dori fără îndoială să călăriți pe unul de-al dumneavoastră, monseniore. Hugues a cumpărat recent un murg superb despre care, sunt sigură, va dori să afle și părerea dumneavoastră. Știu că sunteți un mare cunoscător al cailor.

Nu știa de fapt nimic despre asta, dar se gândise că nu risca nimic aventurându-se într-o astfel de supoziție, și avu noroc pentru că lordul Chard îi răspunse cu modestie:

– Reputația aceasta mă măgulește nespus. Sunt, într-adevăr, pasionat de cai. Îți mai amintești de cel pe care-l aveam în Franța, Ruckley? Era un animal splendid și am fost disperat când a fost ucis sub mine în cursul unei lupte cu cavaleria lui Napoleon.

De îndată ce se termină masa, fata ieși din sufragerie ca să se ducă să dea ordine la grajduri. Când se întoarse, Hugues era singur în hol. El o prinse de braț și o trase în bibliotecă, apoi închise ușa.

– Ce naiba l-a apucat pe Chard? întrebă el încet. Ce-o fi sperând să descopere? Crezi că ar trebui să-i trimit un mesaj lui Lew pentru ca toată lumea să stea ascunsă?

– Nu, sunt sigură că nu este nici un pericol, răspunse Leona pe un ton liniștitor. N-o să întâlnească pe nimeni suspect, poți să fii sigur. Quayle știe că excelența sa este aici, și în sat știe toate lumea. Toți sunt cu ochii în patru.

– Dacă aș ști măcar ce vrea să afle! bombăni tânărul. Evident, în linii mari știu, dar nu știu unde ar putea vedea indicii referitoare la ceea ce caută. Poate bărcile? Caii? Urmele de pe plajă? Numai Dumnezeu știe. Nu mă pricep deloc la chestii de astea.

– Oh! Hugues, dacă nu te-ai fi compromis într-o asemenea măsură! oftă Leona.

– Este prea târziu pentru astfel de regrete, dar n-am nici un chef să mă trezesc cu laţul de gât sau să fiu exilat...

– N-o să îndrăznească să facă vreodată aşa ceva! protestă fata cu vehemenţă.

După ce bărbaţii plecară, Leona oftă şi se duse în camera ei.

Când deschise uşa, scoase o exclamaţie care era aproape un ţipăt. Pe scaunul de lângă fereastră era aşezat un bărbat. Văzând-o, acesta se ridică.

– Ce cauţi aici?

Vocea Leonei era gâtuită şi cuvintele îi treceau răguşite şi tremurate printre buze.

– Te aşteptam, răspunse Lew Quayle.

– În camera mea! Cum ai intrat?

– Prin subterane, firește, zise el. Şi nu fără un motiv destul de grav.

– Ieşi! îi ordonă fata. N-ai nici un drept să vii aici, nici unul!

Tremura de furie şi se temea.

– Ce fetiţă explozivă eşti! se mulţumi să răspundă Lew Quayle zâmbind.

– Ştii foarte bine că nu-ţi este permis să intri în casă, reluă Leona.

– Fratele tău care, după câte ştiu eu, este proprietrarul, mi-a dat voie să vin atunci când am chef, ripostă Lew cu o blândeţe prefăcută. În plus, după cum ştii cu siguranţă, mi-a dat şi o dublură a cheilor. Dacă nu le folosesc prea des, este doar din consideraţie faţă de tine.

– Ei bine, din acelaşi motiv, pleacă! îi ordonă fata. Camera asta este a mea şi nu vreau să te mai văd aici.

– Am venit pentru că m-am gândit că este locul cel mai sigur ca să-ţi vorbesc. Ştiu că musafirii voştri sunt la plimbare,

am așteptat până ce au plecat pentru ca să pot intra. N-ai vrea doar ca servitorii să mă vadă, nu-i așa? Ar putea să trăncănească verzi și uscate.

– Ce vrei?

Leona rămăsese în dreptul ușii întredeschise iar Lew în fața ei, în celălalt capăt al încăperii.

– Iată o întrebare mult mai inteligentă, zise el, continuând să zâmbească. N-ai face mai bine să intri și să închizi ușa? Îți promit să mă port cât se poate de corect.

Se vedea bine că își bătea joc de ea iar zâmbetul lui o revolta, o făcea să se înfioare. Totuși, se supuse, închise ușa și înaintă câțiva pași, apoi rămase nemișcată, încordată, foarte palidă, țintuindu-l cu privirea.

– Așa-i mai bine, zise el. Nu înțeleg de ce îți este atât de frică de mine.

– De ce ai venit?

– Am să-ți spun într-o clipă, declară Lew așezându-se confortabil într-un fotoliu. Mai întâi însă, aș vrea să știu ce se petrece. Unde s-au dus Hugues și lordul Chard?

– Excelența sa dorea să se plimbe de-a lungul coastei. Și a mai vorbit și despre o vizită în sat și la han.

– Lua-l-ar naiba!

O clipă Lew păru descumpănit. Apoi adăugă brusc;

– N-o să găsească nimic pentru că nu este nimic de găsit. Locul acela a fost mereu scotocit fără nici un rezultat.

– Nu cred că se așteaptă să găsească ceva, zise cu prudență fata. Cred mai degrabă că vrea să cunoască zona, ca și cum și-ar pregăti un plan de acțiune.

– Oh! Oh! exclamă Lew. Așadar, te interesează afacerile noastre? Te credeam absolut indiferentă.

– Mă interesează doar în măsura în care Hugues este amestecat în toate astea, ripostă cu fermitate fata. Știi la fel de

bine ca și mine că dacă ar depinde numai de voința mea, fratele meu n-ar avea nici un amestec în comerțul tău ilicit.

– Cât de nefericit ar fi! murmură Lew. Îl vezi pe Hugues trăind în sărăcie? Ți-l imaginezi ținând socoteala banilor, făcând economii? Așa cum îl cunosc eu, n-ar suporta o asemenea viață.

În timp ce vorbea, nu-și lua ochii de la Leona, remarcând fiecare detaliu al bietei ei rochii ponosite. Privirea lui era atât de pătrunzătoare încât fata simți că i se înroșesc obrajii.

– Aseară erai foarte frumoasă, zise deodată Lew cu o voce alterată. Rochia cu care erai îmbrăcată...

– Am ars-o azi-dimineață, zise cu răceală fata.

– Ai ars-o?!

Lui Lew îi scăpase fără să vrea exclamația. De data asta, își pierduse puțin siguranța de sine.

– Da, am ars-o pentru că era aleasă de tine și pentru că era pătată de sânge. Sângele omului pe care... l-ai asasinat.

Lew o privi o clipă cu stupoare, apoi izbucni în râs.

– S-a mai văzut oare o fată atât de curajoasă? zise el. Auzi! Să-mi spună mie asta în față! Drept să-ți spun, îmi placi și mai mult astfel. Semeni cu o mânză sălbatică. Într-o zi însă am să te dresez, voi fi stăpânul tău.

Vorbele lui nici măcar nu păreau o amenințare, pentru el era o certitudine. Leona încremeni. Văzu dintr-o dată o flacără aprinsă în ochii lui Lew și, percepu în vocea lui inflexiuni pasionale. Îl știa periculos. Era de ajuns să facă o mișcare stângace, o greșeală cât de mică și nu-l va mai putea ține la respect. Își adună ultimele resurse de orgoliu și-i făcu față.

– Spune-mi motivul prezenței tale aici, zise ea sec, apoi pleacă.

El nu răspunse imediat și Leona își dădu seama că în el se dădea o luptă. Ezita s-o cuprindă în brațe. În ciuda dorinței pe care o simțea, avea față de ea un fel de respect de care nu reușea să scape.

– Am venit pentru că am nevoie de ajutorul tău. Unul dintre oamenii mei a fost rănit. Își curăța pușca și arma s-a descărcat. Glonțul i-a recut prin umărul drept. Nu îndrăznesc să-l duc acasă pentru că se vede prea bine că rana a fost produsă de o armă de foc și nimeni n-o să creadă nici o clipă că este vorba de un simplu accident.

– Presupun că, de fapt, omul acesta s-a bătut cu cineva, zise Leona încet.

Lew începu să râdă.

– Ești isteață, remarcă el. Îmi place asta. Nu-i ușor să fii păcălită.

– N-am nevoie de complimentele tale, îi replică fata. Ce pot face pentru omul ăsta?

– De câteva ore are febră mare, zise Lew. Așa că l-am adus aici.

– Aici?!

Stupefacția o făcu pe Leona să țipe.

– Unde aș putea să-l pun? O să moară dacă-l las singur în grotă, și mie îmi este greu să rămân cu el când ceilalți s-au dus pe la casele lor.

– Și vrei ca eu să fac în locul tău munca murdară?

– Pentru nimic în lume, zise Lew fără să se tulbure. Îți cer să faci o treabă de femeie, să fii îngerul păzitor al unui om care suferă. Nu-i acesta oare rolul în care femeile excelează?

– Poate, recunoscu fata, dar nu lângă criminali urmăriți de cei care fac ca legea să fie respectată.

– Ei bine! Încearcă să ți-l imaginezi pe Hugues în aceeași situație. Cu siguranță că ai regreta dacă nimeni n-ar vrea să aibă grijă de el, declară Lew cu brutalitate. Mi se pare ca acest argument te va pune pe gânduri, adăugă el ironic. Haide, vino să vezi rănitul; poate că inimioara ta o să se înduioșeze la căpătâiul lui...

– Unde l-ai dus?

– Într-una din camerele de la capătul culoarului. Hugues mi-a spus că nu vă folosiți niciodată de încăperile acelea și, într-adevăr, par nelocuite de ani de zile.

– Da, așa este, recunoscu fata.

– În cazul acesta, nu există nici un motiv ca vreun servitor să intre acolo, declară Lew. Cheia era în ușă, și l-am încuiat pe bietul om. Dacă poți să-l ții aici, la adăpost, într-o zi-două va fi pe picioare.

– Ai putea avea grijă ca oamenii tăi să mânuiască mai prudent armele, zise fata. Sunt nebună că te ascult, dar cred că va trebui să-l îngrijesc pe acest om.

Se pregătea să deschidă ușa când mâna lui Lew i-o prinse strâns pe a ei.

– Dă-mi voie! zise el cu o curtoazie afectată.

Leona își retrase mâna ca și cum atingerea lui Lew îi era insuportabilă. El așteptă o clipă privind-o, fără să deschidă ușa.

– Mă urăști chiar atât de mult? întrebă el.

– Mă îngrozești, îi replică fata.

– Și totuși, tu mă atragi cum nu m-a atras vreodată o femeie până acum.

– Dacă-ți închipui că astfel îmi faci un compliment, te înșeli amarnic, zise Leona. Să ne grăbim, dacă trebuie să-l îngrijesc pe acel rănit, am de dat niște dispoziții înainte să se întoarcă fratele meu și lordul Chard.

Știa bine că, dacă ar fi vrut, Lew ar fi putut s-o rețină. Întotdeauna când era în preajma lui, se simțea în pericol. Cu toate astea, nu se putu abține să-i pună întrebarea care-i stătuse pe buze de când intrase în cameră.

– Omul acela, murmură ea, cel care trebuia... să moară... a murit?

– A murit mai repede decât ar fi meritat, îi răspunse Lew cu brutalitate. Din cauza veștilor pe care tu ni le-ai adus, n-am mai avut timp să ne distrăm cu el așa cum aveam de gând. A murit la cinci minute după ce ai plecat.

În sfârșit, Lew se hotărî să deschidă ușa și o lăsă să treacă. Leona mergea pe culoar în fața lui, terorizată de pașii pe care-i auzea atât de aproape.

Când ajunseră la ultima ușă, Lew scoase din buzunar o cheie și o introduse în broască. Deschise ușa și Leona intră.

Pe pat, sub cuvertură, era întins un om. Mormăia ceva printre dinți, și, dintr-o privire, fata își dădu seama că rănitul avea febră mare. Se apropie și-i puse o mână pe fruntea uscată și fierbinte. Nu se putea înțelege ce spunea, dar, după mișcările buzelor, Leona bănui că îi era sete.

– Du-te și caută în camera mea o carafă cu apă.

Fără să discute, Lew se supuse.

Ea dădu la o parte cuvertura și văzu că omului i se sfâșiase cămașa iar umărul îi era bandajat cu o bucată de pânză. Cu groază, Leona desfăcu bandajul și examină rana. Căuta să-și dea seama dacă glonțul mai era înăuntru când Lew intră.

– Am scos glonțul, zise el, bănuind întrebarea pe care ea urma să i-o pună. Unul dintre băieți i l-a extras azi noapte. A făcut-o puțin cam brutal și nu știu dacă avea mâinile curate.

– Rămâi aici, zise Leona, mă întorc imediat.

Ieși din încăpere și, după ce închise ușa, răsuci cheia în broască. Probabil că asta îl surprinsese pe Lew, dar ea nu voia să riște.

Coborî și luă dintr-o cămară un lighean de porțelan și o sticlă de coniac; apoi găsi bandaje și rufe curate într-un sertar în care le păstra în caz că se rănea sau se accidenta cineva din casă. După ce luă din bucătărie un vas cu apă caldă spunându-i doamnei Barnes că vrea să-și curețe rochia, urcă din nou.

Când ea intră în camera verde, Lew își scoase instinctiv pistolul de la brâu. O clipă, Leona se întrebă ce-o fi însemnând viața acestui bărbat veșnic la pândă, mereu gata să se apere, temându-se de toată lumea.

Veni lângă pat și puse tot ce adusese pe o masă.

– De ce ai adus coniac? întrebă Lew.

– Ca să curăț rana, răspunse scurt fata. Tata mi-a spus că alcoolul a salvat multe vieți, dezinfectând rănile.

Omul care zăcea pe pat era aproape inconștient, și totuși, ea îl simți tresărind când alcoolul îi arse carnea sfâșiată. Spălă bine rana adăugând coniac și în apa caldă, apoi îl bandajă cu grijă. La sfârșit, înmuie un șervet în apă rece și-l puse pe fruntea nefericitului.

– Curând o să-i fie mai bine, zise ea. O să-i pregătesc și un ceai ca să doarmă.

– Dacă-i va fi mai bine, o să-l duc acasă mâine, zise Lew.

– Sper să fie așa. Nu-i ușor să-l ținem aici. Dacă se întâmplă să dea peste el lordul Chard, ce-ai vrea să-i spun?

– Imaginația și instinctul tău de femeie n-ar trebui să aibă nevoie de sfaturile mele, îi replică Lew cu insolență.

Fără să-i răspundă, ea se pregăti să iasă luând ligheanul cu apa înroșită de sânge.

– Nu vrei să-ți mulțumesc? întrebă Lew pe acel ton batjocoritor pe care ea îl ura atât.

– Cea mai bună mulțumire pe care ai putea să mi-o oferi este să nu mai apari pe aici.

Din nou el se postă între ea și ușă. Leona îl privi provocator.

– Dacă nu-mi deschizi ușa imediat, îți arunc apa asta în față.

– Fiecare cuvânt al tău, chiar dacă este crud, mă încântă, murmură Lew.

Deschise ușa zâmbind și Leona simți că, deși se supusese ordinelor ei, el obținuse oarecum o victorie.

– Pleacă imediat! zise ea dintr-o răsuflare.

Se îndepărtă apoi repede, hotărâtă să nu se întoarcă să vadă dacă el o urma sau nu.

Leona se duse să golească ligheanul și să-l curețe într-un mic oficiu de la primul etaj. Când termină, își dădu seama, cu umilință, că tot timpul stătuse la pândă, tremurând ca Lew să nu se apropie iarăși de ea.

El însă plecase probabil. Se simți ușurată, dar înțelese că acest episod marca începutul unei noi situații.

Niciodată până acum Lew nu pătrunsese în castel fără să fie invitat; de asemenea, niciodată, în ciuda îndrăznelii lui, nu încercase s-o întâlnească în absența lui Hugues. Și iată că acum a venit fără să fie invitat, descoperind din întâmplare, din instinct sau după lungi cercetări, drumul spre camera ei; această cameră care era singurul refugiu al Leonei.

Când ieși din oficiu, auzi în curte tropăitul cailor. Călăreții se întorseseră, se auzea glasul lui Hugues care-l chema pe rândaș. Trebui să coboare și ea. Se îndreptă spre scară și, când să ajungă, aruncă o privire în jos și văzu pe cineva intrând deja pe ușă.

Lordul Chard înainta în timp ce-și scotea mănușile. Rămase o clipă nemișcat în hol, dezmorțindu-și degetele.

Deodată, ca și cum un al șaselea simț l-ar fi avertizat asupra unei prezențe apropiate, ridică încet capul și o privi, iar când ochii li se întâlniră, Leona avu ciudata certitudine că bărbatul acesta ar putea s-o salveze, s-o elibereze de teribilele probleme în care ea se zbătea.

I se păru că inima ei neliniștită și tulburată se avântă spre el pentru a-i destăinui suferința, și, preț de o clipă, uită de tot cine era el și de ce se afla aici. Nu mai știa decât un singur lucru: lordul Chard era opusul lui Lew Quayle și, pentru că se gândea la el cu atâta intensitate, nu fu deloc surprinsă când, fără să-și dezlipească privirea de a ei, el spuse încetișor:

– Mă gândeam la dumneata, Leona.

Capitolul 5

Lordul Chard urcă încet scara fără ca Leona să reușească să-și desprindă privirea de a lui. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă să se refugieze în camera ei, dar era incapabilă să se miște. Stătea aici, ca paralizată, cu o mână pe balustradă și cu cealaltă ținând lipit de ea micul lighean de porțelan. Nu se mișcă până când el ajunse în dreptul ei.

Ai fi zis că timpul se oprise în loc ca prin minune. Trecuseră câteva clipe, sau un secol, până ce el ajunsese aici?

Părea puternic, emana forță, o domina cu înălțimea lui. O privea foarte serios, cu gravitate chiar, ca și cum îi pândea cuvintele.

– Mă gândeam la dumneata, repetă el.

– Sunt... sunt foarte onorată, monseniore. Dar... în ce fel... v-aș putea ocupa eu gândurile?

– Mi se pare ciudată viața dumitale aici, zise el; atât de tânără, atât de singură în acest castel mare, fără nimeni care să te ajute, să te protejeze. N-ar trebui să fie așa.

– Îl am pe Hugues, murmură ea.

– Vine des pe aici? întrebă lordul Chard. Fratelui dumitale îi plac distracțiile din Londra, îl văd adeseori în localurile de joc și peste tot pe unde se adună tinerii bogați. Eu nu-i pot reproșa că se amestecă în vârtejul lumii, dar dumneata? Nu ți-ar plăcea și dumitale să trăiești la Londra?

– Aș detesta viața aceea mai mult decât orice pe lume, răspunse cu sinceritate Leona. Și apoi, monseniore, cum aș arăta eu acolo, îmbrăcată așa cum sunt, și fără nici o cunoștință în capitală? Nu, vedeți dumneavoastră, locul meu este în singurătatea Sussex-ului.

– Ce știi dumneata despre viață? Nu ești decât un copil, n-ai fost niciodată în altă parte decât aici. Pentru o fată atât de încântătoare ca dumneata, Londra poate fi un loc foarte seducător.

Ea îl privi stupefiată, cu ochii ei mari. Nu se așteptase la un asemenea compliment din partea lui și, în afară de asta, nu se gândise niciodată că ar putea fi încântătoare, nici chiar cât de cât frumoasă.

– Cred... cred că vă bateți joc de mine, monseniore! zise ea roșind.

Își reproșă imedit că luase în serios ceea ce nu era, de fapt, decât un compliment politicos. Dar lordul Chard scutură din cap.

– Pentru nimic în lume n-aș face asta, zise el. Și sunt chiar convins că ai fi fericită la Londra. Cu siguranță că ai face senzație, numai să vrei.

– Excelența voastră glumește, murmură fata.

– Dimpotrivă, vorbesc foarte serios. Mi-ai da voie să mă ocup de asta? Pot s-o rog pe sora mea, sau mai bine pe bunica mea, să te primească în vizită înainte de încheierea sezonului?

Era sincer, fără nici o îndoială, și Leona își simți inima bătând cu putere.

– Monseniore, zise ea, sunteți prea bun să vă faceți atâtea griji pentru mine, dar vă asigur că la Londra m-aș simți ca peștele pe uscat. Aici sunt foarte fericită, îmi iubesc casa și nu mă simt niciodată singură, chiar dacă Hugues lipsește uneori mai mult.

– Dar asta nu-i o viață normală pentru o fată tânără!

– Fără îndoială că nu este o viață normală pentru oamenii pe care-i cunoașteți dumneavoastră, dar tatăl meu avea gusturi simple și eu îi semăn. Doar lui Hugues îi plac petrecerile și aventurile; în privința asta, tatăl meu și cu mine eram pe deplin fericiți aici sau la fermă. Ne plăcea să ne ocupăm de oamenii care lucrau pentru noi și care ne-au slujit cu fidelitate ani la rând.

– Și fratele dumitale nu se mulțumea cu asta? Nici după ce s-a întors din război?

Vocea lordului Chard era plină de subînțelesuri și Leona simți că terenul devine periculos.

– Trebuie să plec, zise ea grăbită. Am o mulțime de lucruri de făcut. Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, monseniore.N-aș vrea să mă credeți ingrată, dar eu semăn cu florile sălbatice pe care le culegem de pe dune: dacă le rupi, dacă le izolezi, mor imediat.

– O să mai vorbim despre asta, zise lordul Chard.

Fără îndoială că nu considera răspunsul ei ca fiind definitiv.

– Tot "nu" voi spune, zise Leona zâmbind. Oricum, mulțumesc,

Vru să se îndepărteze când mâna ei atinse din greșeală mâneca lordului Chard.

– Oh! Dar sunteți ud, monseniore! exclamă ea. Nici n-am observat că plouă.

– Da, s-a pornit deodată să plouă cu găleata, de aceea ne-am întors atât de repede. Cred că tot ce am vrut să văd va aștepta până mâine.

– Vă rog, duceți-vă și schimbați-vă hainele, n-aș vrea să răciți.

– În Franța mi s-au întâmplat lucruri și mai rele decât o simplă răceală, zise lordul Chard zâmbind. De fapt, eu aș fi continuat să mă plimb dacă aș fi fost singur, dar fratele dumitale și Nicholas s-au opus.

– Au avut dreptate, declară cu fermitate Leona. La ce bun să riscați să vă îmbolnăviți? Vă rog, monseniore, schimbați-vă. Trimit imediat pe cineva să aprindă focul în camera dumneavoastră ca să vi se usuce hainele.

– Fără îndoială, ai dreptate, domnișoară, zise lordul Chard, continuând să zâmbească. Ne vedem curând?

– Da, firește, afirmă fata.

Se fâstâci toată sub privirea insistentă și se grăbi spre camera ei.

Tocmai se schimbase când se deschise ușa. Hugues intră în grabă, închise ușa și trase cu urechea ca și cum s-ar fi temut să nu fie urmărit; apoi, cu ochii strălucind, se întoarse spre sora lui.

– Leona, vor aduce încărcătura în seara asta, orice-ar fi, zise el. Trebuie să-l ținem ocupat pe Chard și să-l împiedicăm să-și scoată nasul pe afară.

– Aduc încărcătura în noaptea asta?! Nu-i prea periculos, Hugues?

– Evident că-i periculos! exclamă tânărul, știi asta la fel de bine ca mine. Dar Lew spune că nu mai putem aștepta; o altă corabie se pregătește deja să plece din Dieppe și trebuie ca golful să fie liber ca vasul să poată intra. Lew spune că nu este nici urmă de vameși sau de soldați, și-a trimis oamenii să se asigure de asta toată ziua. Zona este la fel de liniștită ca un cimitir.

Comparația o înfioră pe Leona.

– Ești sigur, Hugues, absolut sigur?

– Lew este sigur că totul va decurge bine. Doar dacă nu cumva lordul Chard n-o fi pregătit vreo capcană imprevizibilă... Am putea aduce marfa în cursul nopții, să încărcăm caii și să pornească la drum în zori.

Leona privea pe fereastră. Continua să plouă cu găleata.

– M-aș mira ca excelența sa să iasă pe o vreme ca asta, remarcă ea.

– Da, dar trebuie să avem grijă să nu-l apuce cheful. Aici este rolul tău, draga mea.

– De ce este rolul meu?

– Tu poți să-l distrezi, să-l ții ocupat. Lew spune că ai fi perfect în stare să faci asta, dacă vrei să-ți dai silința.

– Lew! Mereu Lew! tună fata, furioasă. Ce se amestecă Lew în problema asta? Tu poți să faci ce vrei, dar eu nu primesc ordine de la el.

– Te rog, Leona, nu te supăra, o imploră tânărul. Gândește-te la tot ce reprezintă situația aceasta pentru mine! Dacă Chard iese cumva din casă și vede cărăușii pe plajă... sunt bun de dus la ocnă, știi bine.

– Da, oftă Leona, dar ești sigur că acesta este momentul să-ți asumi un asemenea risc? Imaginează-ți că ar putea să existe o navă de război în larg... Că printre dune ar putea fi ascunși soldați...

– Lew jură că nu există nici un soldat, nici gardă de coastă, pe un perimetru de câteva mile în jurul castelului. Iar pe mare, avem marinari care stau de veghe în bărci, supraveghind intrarea în golf.

– Da... Ar trebui să meargă totul bine, zise Leona fără convingere.

– Trebuie să meargă totul bine, ripostă Hugues cu o oarecare violență. Dumnezeule, Leona, când mă gândesc cât de mare este miza, înnebunesc!

Și pentru că fratele îi era îngrijorat, fata își uită imediat propria spaimă. Alergă spre el și-i puse mâna pe braț.

– Vei reuși, zise ea. Lew nu este omul care să-și riște capul fără rost, iar tu vei fi aici în casă, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Nu pot să nu fiu aici, evident; Chard ar avea bănuieli dacă aș dispărea după cină, dar numai Dumnezeu știe cum am să reușesc să-l țin ocupat. Nu obișnuiește să bea și nici nu pare să-i placă jocul de cărți.

– Vei juca cu domnul Weston, zise Leona, el este mult mai viclean ca lordul Chard. Tu ai grijă de el, iar eu voi încerca să-l țin ocupat pe lordul Chard.

Leona roși spunând acestea. Îi era rușine că se pretează fără să opună rezistență unor asemenea manevre. Hugues se aplecă și-i atinse obrazul cu buzele.

– Ești o surioară adorabilă, zise el. Dacă reușim să salvăm încărcătura, o să am buzunarele pline cu aur!

Își regăsise buna dispoziție.

– Oricare ar fi suma pe care o vei obține de aici, zise fata foarte repede, promite-mi un lucru, Hugues: să i-o dai lui Lew. Începe și plătește-ți datoria. Promite-mi.

Văzu însă că ochii fratelui său se întunecară.

– La naiba cu datoria! zise el. Când am în palme aur, am chef să profit de el.

– Da, știu, murmură Leona încetișor, dar mai întâi trebuie să-i plătești datoria lui Lew. Nu mi-ai spus tu că dacă mai vin vreo două încărcături vei fi chit?

Hugues o îmbrățișă din nou.

– Să-l lăsăm pe Lew în pace, zise el. Va fi amabil și generos atâta vreme cât și tu vei fi amabilă cu el. Nu uita asta, Leona, trebuie să te porți prietenos cu el.

– Nu pot...

Înainte ca fata să-și poată continua fraza, fratele său exclamă:

– Dumnezeule! O să fiu în întârziere la cină! Și Chard este întotdeauna punctual.

Ieși ca o vijelie, trântind ușa în urma lui. Cu un oftat resemnat, Leona se apropie de oglindă și se privi cu un ochi critic. Rochia ei era într-adevăr prea strâmtă.

Ca să încerce să-și mai remedieze toaleta sărăcăcioasă își prinse doi trandafiri la decolteu, dar nu fu deloc mulțumită de rezultatul obținut. Coborî în salon.

Lordul Chard se afla deja aici. Purta pantaloni albi și o redingotă de satin albastru a cărei eleganță strălucitoare o făcu pe Leona și mai conștientă de aspectul ei jalnic. Avea o cravată imaculată și un ac cu diamant care scânteie când lordul se întoarse spre ea.

– Sper că o să mă scuzi că mi-am luat singur un pahar de Madera, zise el.

– Eu trebuie să vă cer iertare că n-am fost aici să vi-l ofer, răspunse fata.

Urmă un moment de tăcere, mai elocvent și mai încărcat de sensuri decât toate cuvintele pe care și le-ar fi putut spune. După o vreme, incapabilă să mai suporte tăcerea, Leona zise foarte repede:

– Continuă să plouă. Îi plâng pe cei ce se află astă seară pe afară. Dar nu cred că sunt prea mulți.

– Întotdeauna există oameni care sunt obligați să iasă, fie că este vremea bună sau rea, remarcă lordul Chard.

– Da, fără îndoială...

Leona se întrebă la ce fel de oameni s-o fi referit dacă nu la contrabandiști.

– Castelul acesta trebuie să fie foarte solitar iarna...

– Da, și mai ales în zilele cu furtună, recunoscu fata. Vântul

șuieră, uneori chiar urlă atât de straniu încât ai zice că auzi un om cerând ajutor. Este înfricoșător.

– Și cu toate astea, nu vrei să vii la Londra.

– Nu, nu vreau să plec de aici.

– Nici măcar pentru o vreme? insistă lordul Chard.

– În nici un caz pentru a pleca la Londra. Londra mă sperie mai mult decât o furtună pe mare.

– Dar de ce? întrebă lordul Chard zâmbind. La Londra sunt oameni amabili, după cum sunt și oameni odioși, ca peste tot. Sunt și de aceia care nu caută numai să se distreze, ci știu să vorbească și serios. Mulți dintre ei au de altfel domenii la țară.

– Știu, zise fata, și nu sunt chiar atât de proastă încât să nu știu că și cei de la țară se duc la Londra. Oricum, nu m-aș simți acolo în largul meu.

– Cred că te înșeli.

Ea ridică privirea, surprinsă de răspunsul lui.

– Dumneata ești altfel decât toți cei de care vorbeam, îi explică lordul Chard. Mă întreb uneori dacă ești într-adevăr o ființă omenească, dacă nu ești mai degrabă o nimfă apărută din cețurile râului sau din spuma valurilor.

– Aș vrea eu să fiu toate astea, murmură Leona aproape involuntar. Totuși, sunt absolut umană, monseniore, cu toate grijile, neliniștile și dificultățile unei ființe umane.

– Dacă ai pleca de aici, nu crezi că ai lăsa toate astea în urma dumitale? întrebă el.

Leona scutură din cap.

– Nu, pentru că toate astea fac parte din viața mea.

– Aș putea încerca să te conving că greșești?

Exista în această voce bărbătească o înflăcărare pe care ea n-o mai percepuse vreodată și, din nou, privirea lordului Chard se ațintă asupra ei. Inima Leonei tresări de o ciudată emoție.

– Crezi că aș putea? repetă el foarte încet.

– Dacă am întârziat, domnișoară Ruckley, vă prezint scuzele mele, se auzi o voce din prag.

Leona se întoarse brusc. Intrase Nicholas Weston.

– Nu, n-ați întârziat, domnule Weston, zise ea după o ușoară ezitare, după ce-și mai reveni din surprindere.

I se părea că fusese trezită cu brutalitate dintr-un vis, un vis care se ștergea încetul cu încetul dar din care ea păstra o ciudată senzație de vrajă.

– Cred că am răcit un pic, monseniore, îi zise Nicholas Weston lordului Chard. N-ar fi trebuit să stăm atâta în ploaie.

– Ai devenit prea sensibil, Nicholas, observă lordul Chard.

În clipa aceea apăru Hugues, scuzându-se la rândul lui și, aproape imediat, Bramwell anunță cina și intrară cu toții în sufragerie.

Leona era îngrijorată de mâncarea din seara aceasta, și temerile ei erau justificate. Profund mâhnită, fata își ceru scuze oaspeților pentru calcanul aproape rece și pentru bibilicile exagerat de fripte.

– Mă tem, monseniore, că servitorii noștri au cam îmbătrânit. Reușesc câteodată să pregătească o masă convenabilă, dar nu pot face mai mult de atât. Dacă eu și fratele meu am fi singuri, am mânca tot timpul friptură rece, în timp ce bucătăreasa s-ar odihni.

Râdea spunând acestea, gândindu-se că era mai bine să recunoască sincer lucrurile decât să se prefacă toți că n-au remarcat nimic.

– Înțeleg foarte bine, zise lordul Chard. Nicholas și cu mine suntem de neiertat că v-am căzut pe cap în acest fel. Scuză-mă, domnișoară Leona, sunt doar un soldat grosolan și am uitat de greutățile vieții cotidiene din Anglia de după război.

– Oh! N-am vrut să spun asta! exclamă Leona roșind, gândindu-se deodată că vorbele ei ar putea fi rău interpretate de oaspeți, voiam doar să vă explic...

– Înțeleg exact ce ai vrut să spui, declară lordul Chard, dar mai știu și că noi ne depășim drepturile de oaspeți. Îmi dai voie să-ți spun ce idee mi-a venit și care, sper, ți se va părea acceptabilă?

– Da, firește, bâigui Leona, consternată de stângăcia ei.

– De fapt, este vorba despre o invitație. Ați accepta, fratele dumitale și dumneata, să veniți mâine cu mine la Clantonbury? Sora mea s-a întors de la Londra și ar fi încântată să vă cunoască. În ceea ce mă privește, îmi doresc foarte mult să vă duc să vizitați o clădire care, după părearea mea, este una dintre cele mai frumoase realizări ale lui Robert Adam.

– Ia te uită! Ce idee grozavă! exclamă Hugues din capul mesei.

Îi aruncă o privire surorii sale și, după expresia lui, ea își dădu seama că planul acesta îl încânta... Știa foarte bine și de ce: lordul Chard vorbea despre plecare, îi elibera în sfârșit de prezența lui și calea era liberă pentru corabia așteptată.

– Întotdeauna mi-am dorit să văd castelul din Clantonbury, reluă Hugues. Se zice că este minunat. Weston mi-a spus că construcția lui a costat un sfert de milion de lire. Este posibil să fie așa?

– Pentru construcția lui completă, îmi închipui că suma trebuie să fie aproape aceasta, răspunse lordul Chard. Firește, a fost construit de către ultimul duce, care a locuit apoi acolo. Acesta a străbătut lumea întreagă și a adus adevărate comori pentru a mobila numeroasele încăperi A cheltuit o avere cu această casă.

– Ei bine, în ceea ce mă privește, nu am de făcut nici o obiecție acestei amabile invitații, monseniore, declară Hugues. O accept, și cu cât vom merge mai curând, cu atât voi fi mai bucuros.

– Și domnișoara Ruckley ce zice? întrebă lordul Chard întorcându-se spre Leona.

– Voi fi încântată să accept, zise ea, și vă mulțumesc.

Ce putea să spună altceva, cu privirea imploratoare a fratelui ei ațintită spre ea? Și totuși, când se întoarse în salon, se întrebă cu tristețe cum o să arate ea în fața ducesei și a celorlalte femei elegante care-și petreceau zilele la Clantonbury?

Căuta cu febrilitate o scuză valabilă ca să poată rămâne aici, la castel, când bărbații veniră din sufragerie. Hugues îi aruncă o privire semnificativă și se instală cu Nicholas Weston la o masă de joc. Lordul Chard se așeză pe canapea alături de fată. Aceasta își luase în grabă broderia la care lucra pentru a avea mâinile ocupate și pentru a nu fi nevoie să ridice privirea spre el.

– Brodezi minunat, remarcă lordul după câteva clipe.

– Îmi place mult să brodez, zise ea. Aș vrea să acopăr cu broderie scaunele din sufragerie, dar asta o să-mi ia mult timp.

Cu o privire furișată, se asigură că fratele său și Nicholas Weston erau suficient de absorbiți de partidă ca s-o audă, apoi se aplecă ușor spre lordul Chard și-i spuse încet:

– Monseniore, vreau să vă rog ceva.

– Spune-mi, te rog. Despre ce este vorba?

El vorbea calm dar ea simțea că-i acorda o extremă atenție.

– Nu mă obligați să merg la Clantonbury, murmură ea. Duceți-l pe Hugues, el va fi foarte bucuros să meargă, dar eu aș vrea să rămân aici.

– Și dacă-ți spun că doresc nespus să te văd acolo? Că adevăratul motiv al invitației mele este că vreau să-ți arăt casa surorii mele și să te prezint ei, ce-ai hotărî?

– Sunteți foarte amabil dar... nu pot. Nu pot.

Nu-și găsea cuvintele și vocea i se gâtui.

Lordul Chard se aplecă ușor și își puse mâna pe mâna ei. Leona rămase încremenită simțind această atingere. Nu și-ar fi imaginat niciodată că o mână poate să fie în același timp atât de puternică și atât de caldă și liniștitoare.

– Ce se întâmplă? întrebă lordul Chard. Care este adevăratul dumitale motiv de nu vrei să vii la sora mea?

– Eu... nu... nu am în ce să mă îmbrac, mărturisi Leona.

N-ar fi vrut să spună acest lucru atât de deschis, dar mâna care i-o ținea pe a ei părea să-i ceară adevărul.

Îi simți degetele strângând-o foarte puternic și, fără să știe de ce, avu impresia că el nu se așteptase la acest răspuns.

– Nu-ți face griji din cauza asta, zise el. Sora mea este cam de înălțimea dumitale și te asigur că va fi încântată să-ți împrumute ce ai nevoie. Îți garantez că aceste probleme sunt lipsite de importanță. Fratele dumitale vrea să vină la Clantonbury și eu doresc mai mult decât orice să ți-o prezint pe sora mea. Lasă amănuntele să se rezolve de la sine, și se vor rezolva, îți promit.

Ai fi zis că el înlătura dificultățile ca prin minune. Ele dispăreau pur și simplu de parcă vocea lui caldă le alunga.

Cu toate că Leona se simți mai liniștită, mâna aceasta care continua s-o țină pe a ei făcea să-i bată inima într-un fel cu totul necunoscut până acum. O simțea bătându-i violent în piept și degetele îi tremurau în palma lordului Chard. În sfârșit, el îi dădu drumul și ea își ridică privirea spre el. Această

privire care o vrăjea, țesând în jurul ei un fel de plasă magică din care nu putea să scape.

– Așadar, am stabilit, zise el încetișor.

Leona nu găsi nimic să-i răspundă.

– Vino să-mi cânți ceva, reluă lordul Chard. Știu că dumneata cânți la pian pentru că adineauri am răsfoit partiturile. Am găsit niște melodii pe care nu le-am mai ascultat din copilărie. Mi le cânta mama când mă îmbolnăveam. Mi-ar plăcea să le aud din nou.

Supusă, de parcă orice urmă de voință o părăsise, Leona lăsă deoparte broderia, se ridică și se duse la pian. Cântă încet ca să nu-i deranjeze pe jucătorii de cărți și, o clipă după aceea, lordul Chard se apropie și veni lângă ea.

Mai întâi cântă cu timiditate pentru că lordul Chard o asculta, dar bănui că lui îi place s-o audă și atunci își lăsă inima să se exprime prin intermediul degetelor, dezvăluind ceea ce nu spusese niciodată nimănui și ceea ce nimeni, era sigură de asta, nu putea înțelege.

Se făcuse târziu când încetă să mai cânte. Mâinile îi poposiră pe genunchi.

– Mulțumesc.

Tonul vocii exprima mult mai mult decât cuvântul însuși. Leona se întrebă dacă el înțelesese misterioasele ei destăinuiri.

Se ridică în același moment în care Hugues pleca de la masa de joc.

– Diavolul acesta de Weston are un noroc nemaipomenit! exclamă el. Mi-a golit buzunarele și mă duc să mă culc înainte să-mi pierd și hainele.

– Și eu mă duc la culcare, mormăi Nicholas. Mă doare puțin gâtul. M-a pătruns ploaia azi după-amiază și am cam răcit.

– Vreți să beți ceva cald? îi popuse Leona.

Erau primele cuvinte pe care le pronunțase de mai bine de o oră. Simți privirea lordului Chard urmărind-o în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Nu, mulțumesc, zise Nicholas Weston, o să dorm bine și fără asta.

– În cazul acesta, noapte bună, domnilor.

Înainte să iasă, Leona luă unul din sfeșnicele pe care Bramwell le pusese lângă ușă. Lordul Chard i-l aprinse.

Ea traversă holul și urcă scara. Lumina mișcătoare a lumânărilor desena umbre stranii pe pereții culoarului pe care Leona îl străbătea încet ca să ajungă în camera ei. În sufletul ei încă mai dăinuia visul născut din muzică și trecură câteva minute înainte să-și amintească de rănit. Trebuia să-l vadă neapărat înainte să se culce.

Intră în vârful picioarelor în camera verde. Așa cum se așteptase, omul dormea mai liniștit și sforăia ușor. Fața nu-i mai era aprinsă de febră și transpira abundent. Îl mai acoperi cu o pătură și ieși fără zgomot.

Ajunsă în camera ei, se dezbrăcă fără grabă. O cuprinsese o ciudată bucurie și abia își puse capul pe pernă, că bucuria ei se amestecă într-un vis încântător cu fragmente de melodii.

Fu brusc trezită de o bătaie în ușă.

Speriată, se ridică din pat, își luă un șal mare alb cu care își acoperi cămașa de noapte și alergă să deschidă.

– Tu ești, Hugues?

– Deschide repede!

Nu se auzea decât un murmur răgușit, dar atât de stăruitor încât, fără să se gândească prea mult, răsuci cheia; ușa se deschise cu brutalitate. Pe culoar, lumânările erau încă aprinse și, la lumina lor, Leona îl recunoscu pe cel care bătuse în ușă.

Cu răsuflarea tăiată, îl văzu pe Lew Quayle care ducea ceva în brațe. O împinse brutal și intră.

– De ce ai încuiat ușa? întrebă el. Este foarte imprudent din partea ta. Mi-a fost teamă să nu mă audă cineva bătând în ușă.

– Ce vrei? exclamă ea. N-ai de ce să mai vii aici, Hugues trebuie să-ți fi spus asta. Nu vreau să te mai văd în casă!

– Știu.

Leona nu-i putea distinge expresia feței, dar era sigură că rânjea.

Lew își puse jos povara și, înainte ca ea să-i poată ghici intenția, el ieși din încăpere, luă de pe culoar un sfeșnic și-l aduse. Aprinse lumânarea de pe noptieră și deodată o lumină vie inundă încăperea.

– Ce faci? Ce-ai adus aici?

Leona arătă spre ceea ce Lew pusese jos și descoperi că erau două baloturi de țesături.

– Ți-am adus un cadou, zise Lew urmărindu-i privirea.

– Și numai pentru asta ai venit?

– Ar trebui să-mi mulțumești, declară el. Mi-ai spus că ai ars rochia pe care ți-am dăruit-o. Ei bine! Ți-am adus materiale din care să-ți faci alte două rochii. Ia privește, vin direct de la Paris.

Desfășură balotul și parcă mătasea foșnitoare lumină mai puternic camera. Erau aici metri întregi de lame argintiu ce străluceau în lumină, și satin alb brodat cu fir de aur. Leona știa că materialele acestea s-ar fi vândut la Londra cu un preț exorbitant. Acolo, femeile elegante nu voiau să poarte decât țesături venite din Franța.

Le privi cu stupoare, apoi zise pe un ton calm și rece:

– Chiar îți imaginezi că aș primi de la tine un asemenea cadou? Crezi că îmi plac lucrurile astea, când pentru a le aduce pe căi ilegale, ai riscat viața oamenilor tăi și libertatea lui Hugues?

– Îmi imaginez că ești femeie, ripostă Lew, și o femeie nu poate refuza așa ceva. N-am văzut niciodată ceva mai frumos. Și gândește-te cât valorează!

– Nici dacă ar fi încrustate cu diamante nu m-ar tenta, zise Leona. Nu le vreau, poți să le iei de aici.

Își aminti însă dintr-o dată rugămintea lui Hugues. El îi recomandase să fie amabilă cu Lew. Așa că, fără tragere de inimă, încercă să mai îndulcească asprimea refuzului său.

– Este prea periculos, zise ea repede. Nu trebuie să ne asumăm asemenea riscuri. Este drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, dar te rog, ia-le de aici.

– Ah! Așa-i mai bine, zise Lew, te-ai mai îmblânzit, așa cum mă așteptam. Gândește-te numai cât de frumoasă o să fii cu acest lame pe pielea ta albă și cu auriul părului tău. Vino și admiră-te.

El trase deodată o fâșie lungă din țesătură și, înainte ca Leona să înțeleagă ce face, Lew îi aruncă peste umeri materialul scânteietor, apoi o cuprinse în brațe și o răsuci astfel ca ea să se poată vedea în oglindă.

Fata își văzu imaginea pe care i-o reflecta oglinda. Avea părul ciufulit, așa cum se trezise din somn, un chip palid și înspăimântat, ochii stupefiați. Mai vedea alături silueta lui Lew, buzele lui senzuale și strălucirea arzătoare a ochilor care prevestea pericolul.

– Nu! zise ea dintr-o dată, îndepărtându-se.

Dar era prea târziu. Brațele contrabandistului o apucaseră și o strângeau cu putere.

– Parcă ai fi o regină! zise el. O să fac din tine o regină a acestor ținuturi, o regină în fața căreia să se încline toți bărbații pentru că este de o frumusețe fără egal.

Buzele lui erau foarte aproape de fața Leonei, dar cu o forță pe care nici nu și-o bănuia, reuși să scape.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

El încercă s-o prindă din nou, dar mâinile apucară doar țesătura fină și Leona reuși să se desprindă.

Deschise repede ușa și începu să alerge desculță spre camera lui Hugues ca să se refugieze acolo. După ce intră, împinse ușa în urma ei, căută cu o mână febrilă zăvorul și, după ce-l trase, porni orbește spre pat peste care se prăbuși. Nu-și putea potoli gâfâitul, și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Hugues! gemu ea cu o voce răgușită, tremurând de spaimă, Hugues! Lew a venit din nou în camera mea! Mi-a adus cadouri, țesături scumpe... din Franța. Am încercat să fiu amabilă cu el, dar nu pot, nu pot! Mă sperie, Hugues, mă sperie. Trebuie să-i spui o dată pentru totdeauna să plece, eu nu pot suporta așa ceva.

Leona suspină sfâșietor, înduioșător, apoi continuă:

– Pentru că va veni din nou, Hugues, este hotărât să mă aibă mai devreme sau mai târziu. Nu-l lăsa s-o facă, te implor. Hugues, te implor! Nu-l lăsa... nu-l lăsa... s-o facă.

Vocea i se frânse într-un hohot de plâns. În culmea disperării și a spaimei, se agăță de umerii fratelui său vrând să-și ascundă la pieptul lui fața șiroind de lacrimi.

– Mă tem că nu sunt cel pe care-l cauți...

Leona avu impresia că se prăbușește pământul. Rugămintea ei disperată i-o adresase lordului Chard...

Capitolul 6

O clipă, fata fu pradă unei asemenea panici încât îi fu imposibil să judece coerent. Ar fi vrut să fugă, să se ascundă dar, în același timp, nu era în stare să se miște.

– Te rog să mă ierți că te-am speriat astfel, zise încetișor lordul Chard. Șemineul din camera mea a început să scoată fum și fratele dumitale a insistat să vin să dorm în patul lui.

Leona rămăsese paralizată, se sufoca, inima îi bătea aiurea.

Brusc, își aduse aminte de tot ce spusese și o înecă un nou val de spaimă. În sfârșit, încercă să se ridice.

Era prea târziu; lordul Chard o prinsese de mână.

– Te-am speriat, repetă el, ești foarte tulburată. Odihnește-te o clipă. Vrei să aprind lumânarea?

– Nu, nu! strigă ea.

Simți cum lordul Chard se ridică ușor și se așază în capul oaselor, dar nu-i dădu drumul la mână ci o strânse parcă mai cu putere în palma lui caldă și puternică, ca și cum ar fi vrut s-o țină captivă și în același timp s-o liniștească.

– Pentru nimic în lume n-aș vrea să te stânjenesc, zise el, dar ești speriată și aș vrea să te ajut.

– N-am nimic, murmură ea repede. Nimic. Am avut... un coșmar.

– Un coșmar foarte urât, se pare. Ți-ai... imaginat că a intrat cineva în camera dumitale.

El accentuase cuvântul "imaginat" și Leona se înfioră. Înțelegea prea târziu unde o adusese fuga ei nechibzuită. Dar ce spusese, de fapt? Cât dezvăluise? se întreba cu îngrijorare. Oare viața fratelui ei era acum în pericol din cauza ei?

Ca într-o străfulgerare, își regăsi luciditatea, dându-și seama de pericol. Își aminti de rănitul din camera verde, de îndrăzneala lui Lew de a veni în camera ei în plină noapte. Își aminti toate astea, și mai ales faptul că, într-un moment de inconștiență, făcuse dezvăluiri omului care-i putea fi cel mai mare dușman.

Deodată, lordul Chard îi dădu drumul și, aplecându-se, luă de la picioarele patului cuvertura de mătase ce se afla împăturită acolo. Cu o duioșie surprinzătoare, îi înveli umerii Leonei.

Ea își strânse mai tare în jurul ei țesătura moale și rămase nemișcată, încordată.

– Acum, spune-mi ce te-a adus aici, zise lordul Chard.

– Monseniore, o să vă par ridicolă, răspunse ea, cu o voce pe care se străduia s-o facă naturală. Am avut un coșmar și am alergat... așa cum mi se întâmplă adeseori... să mă refugiez lângă Hugues.

– Trebuie să fi fost un coșmar îngrozitor.

Tonul pe care-i vorbise lordul Chard era mai aspru și, chiar dacă Leona nu-i putea vedea expresia feței, bănui că aceasta era ironică.

– Poate că am digerat mai greu mâncarea de aseară. Totul a fost atât de mediocru.

Urmă un moment de tăcere.

– Mi-ai da voie să te ajut? întrebă în sfârșit lordul Chard.

Fata nu se așteptase la întrebarea aceasta. Preț de o clipă,

fu gata să cedeze farmecului glasului vibrant. Ar fi atât de ușor, gândi ea, să-i spună adevărul, să-i mărturisească spaima pe care i-o inspira Lew Quayle, să-i explice cum ea și Hugues erau persecutați de acest om cunoscut pe toată coasta pentru crimele sale.

Dar abia îi trecu această idee prin minte, că realiză imediat ce-ar fi însemnat asta pentru Hugues, pentru toți cei ce lucrau pe domeniu, pentru locuitorii satului, pe care ea îi cunoștea și-i iubea de pe când era copil. Toți erau amestecați în această aventură, toți riscau să-și piardă viața sau, mai mult sau mai puțin, libertatea dacă ea începea să facă asemenea confidențe.

– M-ați ajutat deja mult, monseniore, zise ea. Când am ajuns aici, eram pe jumătate adormită, încă mă mai luptam cu demonii din visul meu. Acum mi-am regăsit luciditatea și demonii au dispărut. N-am decât să vă mulțumesc și să mă întoc în camera mea.

– Am să te însoțesc; în felul acesta, dacă vreun demon a mai întârziat pe acolo, am să-l alung.

– Nu, nu-i nevoie, murmură fata repede, percepând chiar ea nota de anxietate care-i altera vocea.

Își dădu seama că nu prea fusese convingătoare și reluă aproape cu disperare:

– N-aș vrea s-o deranjez pe excelența voastră. Și așa v-am stricat noaptea. Mai întâi, șemineul care scotea fum, apoi neplăcerea de a schimba camera, și acum eu care v-am trezit din somn. Îmi pare atât de rău...

– Așadar, nu vrei să ai încredere în mine?

Leona nu avea nici o îndoială asupra sensului întrebării.

– Nu că n-aș vrea, zise ea încet, dar nu pot.

– Înțeleg, zise el, și nu vreau să te oblig să faci ceva împotriva voinței dumitale, dar vrei să-mi promiți ceva, Leona?

– Ce anume, monseniore?

– Dacă vei fi din nou în pericol, dacă demonii din vis vor veni să te tulbure din nou, vino la mine și am să te salvez, mă angajez să fac asta.

Cum fata nu-i răspunse, el întrebă:

– Nu vrei să-mi faci această promisiune?

– Aș vrea, murmură Leona, dar nu sunt sigură că mi-o voi putea ține.

– Este mai ușor să spui da acum, nu-i așa? reluă el cu o voce caldă și blândă. Nu-ți văd chipul dar știu că ești aici, îți aud respirația, îți simt parfumul părului. Este parfumul trandafirilor, Leona.

Ea închise ochii. Visa, da, nu putea să fie decât un vis și era fericită să audă asemenea cuvinte, și dorea să le audă iar și iar.

Lordul Chard oftă adânc.

– Și acum, trebuie să te întorci în camera dumitale, zise el cu o voce gravă, încărcată de emoție. Aș vrea, firește, să te păstrez aici, să-ți mai vorbesc, dar acesta este un lucru pe care nu-l pot face din motive pe care tinerețea dumitale te împiedică să le înțelegi.

– Da, am să plec, zise ea. Nu-i nevoie să mă însoțiți, totul va fi în regulă.

Îl auzi, în întuneric, ridicându-se și făcând câțiva pași.

– Nu, vă rog... este mai bine... să plec singură, bolborosi ea cu o voce tremurată.

Nu-și putea ascunde spaima și bănuia că el își dădea seama de asta. Lordul Chard își puse repede halatul de casă și, în clipa când ea puse mâna pe clanță, el o ajunse din urmă.

– Te conduc, zise el.

Îi era imposibil să mai protesteze. Deschise ușa și ieși.

Nu îndrăznea să privească înapoi și să-l vadă pe lordul Chard mergând în urma ei. Când ajunseră în dreptul ușii, el o deschise și se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

După ce intră în cameră, îi fu frică să ridice capul, apoi însă se hotărî s-o facă și văzu că rugămintea ei fusese ascultată: Lew Quayle plecase și baloturile de materiale dispăruseră.

– Vedeți, monseniore, zise ea ușurată, nu este nimeni. Așa cum v-am spus, a fost doar un coșmar.

– Într-adevăr, nu este nimeni.

El o privi și fata remarcă pe chipul lui o expresie ciudată. Apoi el îi luă mâna și i-o sărută ușor.

– Încuie bine ușa pentru ca demonii să nu se mai întoarcă, zise el. Și acum, somn ușor, Leona. Cel puțin pentru sfârșitul acestei nopți, nu ai de ce să te mai temi.

Ce voia oare să spună cu asta? se întrebă ea. Va veghea ca nimeni să nu se mai aproapie de ușa ei?

El plecă și, supusă, pentru că el i-o ceruse, Leona răsuci cheia în ușă, apoi ascultă cum pașii lui se îndepărtau pe culoar. Se strecură în pat. Îi era frig și totuși obrajii îi ardeau. Acum abia o copleșeau amintirile recentelor evenimente.

Obosită, tulburată, descurajată, începu să plângă.

Nu adormi cu adevărat dar probabil că atipise puțin pentru că atunci când deschise ochii încă plini de lacrimi, soarele strălucea pe cer. Se ridică din pat și, luându-și șalul, și-l aruncă pe umeri.

Trebuia să se ocupe de rănit, să-l vadă înainte să se trezească cei din casă. Deschise ușa cu grijă; firește, nu-l bănuia pe lordul Chard pândindu-i mișcările, dar n-avea nici un chef să înfrunte întrebări stânjenitoare.

Castelul era liniștit, și picioarele fetei abia atingeau covorul când se îndreptă spre camera verde. După ce intră, i se păru că încăperea este neaerisită și deschise fereastra.

Se întoarse apoi spre pat: acesta era gol. Câteva clipe, nu-i veni să-și creadă ochilor. Când îl luase Lew pe rănit?

Pe pernă erau pete de sânge și păturile fuseseră aruncate pe jos, fără îndoială în grabă. Ea ar fi vrut să știe ce anume se

întâmplase pentru că, evident, în orice clipă, ea și lordul Chard s-ar fi putut afla față-n față cu Lew. Păli la gândul ce s-ar fi putut întâmpla atunci. Nici o minciună, nici o prefăcătorie n-ar mai fi putut s-o scoată din această situație încurcată.

Trebuia să vorbească cu Hugues cât mai repede, să-l pună la curent cu ultimele evenimente. Se întrebă unde și-o fi petrecut acesta noaptea și se gândi că, după ce-i oferise camera lordului Chard, s-o fi dus într-una din vechile camere de serviciu. Acolo exista întotdeauna un pat pregătit pentru administratorul care venea o dată pe lună să verifice socotelile domeniului.

Da, cu siguranță că acolo își va găsi fratele și, într-adevăr, când deschise ușa, îl văzu dormind profund.

Se așeză la capul patului, lângă el.

– Hugues, trezește-te, trebuie să-ți vorbesc.

El se întoarse, căscă și se întinse mormăind:

– Dar cât este ceasul?

– Nu-i târziu dar trezește-te totuși. Noaptea asta s-au petrecut niște lucruri pe care trebuie neapărat să le știi.

– Ce lucruri? întrebă el căscând din nou.

Părul lui blond era ciufulit iar barba crescută peste noapte îi umbrea fața.

– Lew a revenit.

– Știu. M-a trezi ca să-mi spună că-l ia pe Andre.

– Te-a trezit! exclamă Leona. Cum de te-a găsit?

– Cred că i-a spus Rose unde sunt. Știi doar că ea este îndrăgostită de Gedeon, omul care se ocupă de cai; își petrece timpul învârtindu-se mereu pe lângă cărăușii. Aseară, ea le-a dat de băut.

– Așadar, și Rose este compromisă, oftă fata. Oh! Hugues, există vreo persoană care să nu fie amestecată în afacarea asta necurată? Atât de rușinoasă!

– N-o să ți se mai pară rușuinoasă când vei vedea toată munca din noaptea asta transformată în monede de aur, declară fratele ei bine dispus. Am fost nevoit să-i cedez camera mea lui Chard, șemineul lui scotea un fum îngrozitor. Când m-am asigurat că a adormit, am ieșit să mă conving că totul decurge bine. Am aflat că încărcătura scufundată a fost scoasă la suprafață și i-am spus Rosei că voi dormi în camera de serviciu.

– Nu te-ai gândit să-i spui și că lordul Chard doarme în patul tău?

– Nu, de ce i-aș fi spus?

– Lew a năvălit în camera mea, îi explică fata. Și eu am alergat la tine ca să mă aperi.

Hugues sări ca ars.

– Fir-ar să fie! Și ai dat peste Chard?

– Da, am dat peste lordul Chard.

– Ce ți-a spus? Sper că n-a bănuit nimic?

În loc de orice răspuns, Leona se ridică și se duse la fereastră. O deschise și privi marea irizată de soarele dimineții și orizontul încă încețoșat.

– Hugues, lucrurile nu mai pot continua astfel, zise ea.

– Nu vorbi prostii. Suntem băgați în afacere până-n gât, cu toții, și nu putem da înapoi. Dar vreau să știu dacă Chard a bănuit ceva!

– Cred că da.

– Ei bine, vom fi și mai prudenți. Slavă Domnului că suntem invitați la Clantonbury; următoarea corabie va sosi mâine și o vreme vom sta mai liniștiți. Vânzarea celor două încărcături ne va mai pune pe linia de plutire.

– Chiar ai de gând să aduci marfa mâine? întrebă fata.

– Bineînțeles, de ce nu? Tu și cu mine îl vom supraveghea pe Chard, iar Lew va fi cu ochii-n patru aici. O să depozităm marfa în pivniță, până ce vor veni caii.

Leona se întoarse și își privi fratele drept în față.

– Nu aici, zise ea, nu în casă, Hugues.

– Ce idee! Am făcut-o adeseori deja și, dacă Chard scotocește satul, n-o să găsească nimic. Nu există nici un motiv ca el să descopere existența grotelor și comunicarea dintre acestea și pivnițele castelului. Nimeni n-a reușit s-o descopere vreodată.

– Am impresia că el este în stare să descopere orice, murmură fata.

– Ce i-ai spus, azi noapte? întrebă brusc Hugues.

– N-am spus nimic în legătură cu încărcătura, dar crezând că vorbesc cu tine, ți-am cerut să-l oprești pe Lew să mă mai urmărească.

– Poate că el nu știe cine este Lew, sugeră tânărul fără prea multă convingere.

Leona ridică din umeri.

– Știe cu siguranță, Lew Quayle este cunoscut peste tot. Ultima oară când au venit soldații în sat, pe el îl căutau. Îi cunoșteau numele și îl știe și garda de coastă.

– Ei bine, nu-l vor prinde! declară Hugues. Nu există vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil în tot comitatul care să-l trădeze.

– Vrei să spui că n-ar îndrăzni, îl corectă repede Leona.

– Evident, n-aș vrea să fiu în locul aceluia care l-ar denunța pe Lew, răspunse fratele ei.

– Cum l-a luat pe Andre, dacă acesta este numele rănitului?

– Au ieșit pe ușa din spate, cred. Acolo îi așteptau doi oameni. Lew mi-a zis să-ți spun că se simțea mult mai bine și că îți mulțumește.

– Nu era chiar atât de bine încât să poată fi transportat, a fost periculos să-l ia atât de repede.

– Este mai bine să nu mai fie în casă. Nu-i cazul să riscăm ca Chard să dea peste el.

Hugues oftă oarecum iritat și adăugă:

– Uitam să-ți spun, Chard a adus o trăsură cu care să te duci la Clantonbury.

– Cât de bun este! exclamă fata.

– Bun? Chiar așa? Nu ești deloc pretențioasă. Eu bănuiam care-i treaba. Vizitiul și valetul său îl așteaptă la hanul Worthing. Asta-i umilitor pentru noi. Dacă Chard nu și-a adus oamenii aici, a făcut-o pentru ca aceștia să nu descopere mizeria în care trăim.

– Crezi că pentru asta?

– Firește, bombăni tânărul. Doar nu ești atât de proastă încât să nu înțelegi. Credeai că un om ca Chard călătorește fără valetul lui?

– Am fi putut să-l găzduim și pe valet, murmură Leona.

– Bineînțeles, și pe alți servitori, dar Chard n-a gândit așa; n-are decât dispreț pentru casa Ruckley. Mă face să suport o asemenea insultă. Acum, te mai miră faptul că vreau să am bani? Și voi avea, prin orice mijloc. Atunci, vom putea repara castelul, vom putea angaja servitori convenabili și am putea duce o viață veselă la Londra. Am să te duc și pe tine acolo, adăugă el după o clipă de gândire.

– Mulțumesc, murmură Leona cu voce slabă.

Cu inima zdrobită de descurajare, cu ochii în lacrimi, ea ieși din încăpere, convinsă că, în clipa următoare, Hugues și-a și băgat capul în pernă și și-a tras cuvertura peste el, adormind la loc într-un somn liniștit...

Capitolul 7

Construit lângă mare, Clantonbury nu se afla decât la vreo opt-zece mile de Ruckley în linie dreaptă, dar nu exista un drum printre dune și trăsurile trebuiau să facă un ocol mare, astfel că se parcurgeau aproape douăzeci de mile înainte să zărești superba clădire, proiectată odinioară de Robert Adam.

Un majordom, cu un aer mai solemn și mai impunător decât al unui mare senior, îi introduse în ceea ce el numea "micul salon" și care Leonei i se păru a fi de dimensiunea unei săli de bal. Era o încăpere încântătoare ce dădea spre grădina de trandafiri. Lordul Chard spuse că se duce să-și caute sora.

Nicholas Weston dispăruse și nici Hugues nu era aici. Fără îndoială că se dusese să-și ducă la grajduri calul, gândi Leona.

Se plimbă încet prin salon, atingând delicat cu vârful degetelor satinul pernelor, catifeaua și mătasea care acopereau scaunele și ajunse în celălalt capăt al salonului, pe partea unde ferestrele dădeau spre grădina de trandafiri. Acestea erau deschise și ea auzi niste voci. Tocmai voia să se îndepărteze când o frază o țintui pe loc.

– Serios, Julien, îmi ceri prea mult, chiar dacă sunt sora ta și te ador. Nu te-am văzut de săptămâni întregi și chiar de luni de zile – în afara unor recepții la care te-am văzut de departe – și sosești dintr-o dată cu o femeiușcă de la țară de care te-ai îndrăgostit. Și nu numai că vrei să fiu ospitalieră, dar să-i și împrumut rochiile mele. Te asigur că mergi prea departe.

Leona nu mai auzi răspunsul pentru că se îndepărtă repede de fereastră, cu obrajii în flăcări. Se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul plecat, cu mâinile împreunate și crispate, copleșită de umilință.

"N-am să-i las să mă insulte" își zise ea tocmai în clipa când ușa se deschise și ducesa urmată de lordul Chard, intră.

La cei douăzeci și șapte de ani ai ei, în plină înflorire a frumuseții, ducesa de Clantonbury avea părul negru cu reflexe albăstrii, sprâncenele drepte și ochii aproape violeți care făceau ca tenul ei să pară și mai alb.

Micuță, încântătoare și plină de viață, Henriette Clantonbury putea foarte bine, atunci când voia, să pară de temut.

– Ți-o prezint pe Leona Ruckley, zise lordul Chard.

El se încruntă ușor când auzi vocea limpede și rece a surorii sale:

– Ce mai faceți, domnișoară Ruckley? Se pare că fratele meu v-a invitat să stați o vreme aici?

Leona făcu o reverență adâncă și continuă s-o privească cu îndrăzneală pe interlocutoarea ei. Se simțea intimidată dar orgoliul rănit îi domina orice alt sentiment.

– Vă prezint scuzele mele cele mai profunde, doamnă, zise ea calm, pentru faptul că fratele meu și cu mine ne aflăm aici poate împotriva voinței dumneavoastră, dar lordul Chard a insistat foarte mult să venim. Poate că avea motive mai deosebite.

Dacă ducesa îi vorbise cu răceală, apoi Leona reușise să-i răspundă cu și mai multă răceală. Extrema ei tinerețe părea să-i dea mai multă îndrăzneală decât avea ducesa.

Aceasta păru surprinsă de atitudinea ei. Leona simțea privirea lordului Chard ațintită cu insistență asupra ei. Chiar dacă reușea să păstreze o atitudine mândră, inima îi bătea cu putere și mâinile, crispate pe șal, tremurau în ciuda efortuui ei de a le calma.

Brusc, expresia de pe chipul ducesei se schimbă.

– Dar dumneata ești aproape un copil! exclamă ea. Și ești un copil extraordinar de frumos! Julien nu mi-a spus...

Se întrerupse, își mușcă buzele și-i aruncă o privire fratelui său.

– Sunt sigură că domnișoara Ruckley spune adevărul, declară ea, trebuie că există un motiv ascuns al acestei vizite. Așadar, mărturisește adevărul.

– Te asigur că... începu lordul Chard.

Dar ducesa îi tăie vorba printr-un gest și, din nou, se întoarse spre Leona.

– Să nu-l mai ascultăm, zise ea, este pe punctul de a spune o minciună. Îl cunosc atât de bine pe fratele meu încât știu întotdeauna în ce clipă vrea să-mi spună o poveste. Numai dumneata poți să-mi spui de ce vă aflați de fapt aici; de la el n-o să scot nimic.

Vorbea acum pe un ton cald și zâmbetul ei fermecător i-ar fi adus iertarea oricărui reprezentant al sexului opus, dar Leona nu putea să nu se gândească la demnitatea ei ofensată.

– Îmi pare rău, doamnă, dar eu nu cunosc nici unul dintre motivele deosebite care au determinat invitația lordului Chard. Am crezut că aceste vizite surpriză fac parte din obiceiurile dumnealui...

– Ăsta-i Julien! exclamă ducesa. Vine întotdeauna în momentul în care-l aștepți mai puțin. Dar adevărul este că, de îndată ce-l vezi sosind, îi ierți totul pentru că ne bucurăm să-l vedem.

Îi adresă un zâmbet fratelui său, se așeză comod pe canapea și, cu un gest, îi făcu semn Leonei să se așeze lângă ea.

– Dacă tot ești aici, de ce să ne mai spargem capul să căutăm motivul prezenței voastre aici? Mai degrabă să încercăm să vă facem șederea agreabilă. Cred că te însoțește fratele dumitale?

– Da, Hugues trebuie să fie la grajduri ca să se ocupe de cal, îi explică fata. Este de-a dreptul maniac în privința cailor și n-are încredere în nimeni, nici chiar în rândașii excelenței voastre, mă tem.

– Și ducele este la fel de exigent. Mi se întâmplă să fiu invidioasă pe cai, le acordă foarte multă atenție, în timp ce de mine se ocupă destul de puțin.

Era evident că își pierduse toată aroganța și acum era gata s-o trateze pe Leona de la egal la egal, dar fata tot nu putea s-o accepte. Încă îi mai răsuna în urechi expresia "o femeiușcă de la țară". Se întoarse spre lordul Chard care rămăsese în picioare.

– Sper ca excelența voastră să ne permită să plecăm mâine, zise ea. Sunt multe lucruri de făcut la Ruckley și totul va fi neglijat dacă eu nu sunt acolo să supraveghez.

Lordul Chard ridică mirat sprâncenele, dar înainte să apuce să spună ceva, ducesa interveni.

– Nici vorbă, este imposibil, n-o să ne părăsiți atât de repede! Călătoria nu și-ar mai fi avut rostul. În plus, sunt sigură că soțul meu va vrea să vă arate tot ce merită văzut la Clantonbury, și asta nu se poate face într-un timp atât de scurt.

– Sunteți foarte amabilă, doamnă, zise Leona cu răceală, dar sunt sigură că fratele meu va fi de aceeași părere cu mine; nu putem lipsi mai mult de la Ruckley.

Cu un gest neașteptat, ducesa își puse mâna pe cea a Leonei.

– Cred că ești supărată pe mine pentru că te-am primit cam rece, zise ea. Dacă-i așa, trebuie să mă ierți. Nu pe dumneata eram supărată, ci pe Julien care nu și-a dat măcar osteneala să-mi trimită un mesaj ca să mă anunțe și să-mi permită să pregătesc mai bine sosirea voastră.

– Este într-adevăr o mică neglijență, răspunse Leona, și, în locul dumneavoastră, doamnă, aș fi la fel de nemulțumită. De fapt, eu i-am făcut aceleași reproșuri fratelui meu când, acum două zile, a venit să mă anunțe că lordul Chard se află doar la câteva mile de castelul Ruckley.

– Bărbații ăștia! Bărbații ăștia! exclamă ducesa.

– Totuși, reluă Leona, asta nu scuză cu nimic apariția noastră neașteptată. Ar fi trebuit ă refuzăm invitația lordului Chard și să așteptăm să primim o invitație din partea dumneavoastră. Sunt destul de ignorantă în privința etichetei, dar n-ar fi trebuit să cedez insistențelor lordului Chard.

– Te rog, domnișoară Ruckley, nu fi atât de crudă cu bietul meu Julien, zise repede ducesa.

În clipa aceea, se deschise ușa și majordomul îl anunță pe Hugues.

Dacă ducesa gândise până acum că Leona nu semăna deloc cu ceea ce-și imaginase ea înainte s-o vadă, își dădu seama și mai bine acum, văzându-l pe fratele ei a cărui prestanță și distincție o frapară imediat. Leona se simți foarte mândră de Hugues care traversa salonul, dovedind o siguranță de bun gust, și se înclină în fața ducesei cu o grație demnă de un gentilom, asigurând-o, nu fără a-i adresa o privire de sinceră admirație, că era umilul ei servitor.

– Sunt un admirator al dumneavoastră, adăugă el ridicându-se, din clipa în care v-am văzut, acum o lună, la o petre-

cere. Erați atât de frumoasă și strălucitoare încât făceați să pălească luminile candelabrelor.

– Sir Hugues, sunteți un lingușitor, protestă tânăra femeie fără asprime. Sunt încântată să vă găzduiesc la Clantonbury, pe dumneata și pe sora dumitale. Julien mi-a spus că locuiți nu prea departe de aici? Ca vecini, ar fi trebuit să ne întâlnim mai des, dar, după câte știu, dumneata nu prea stai pe acasă.

– Nu, a fost multă vreme plecat în Franța cu mine, zise lordul Chard, era unul dintre cei mai buni ofițeri ai mei. De altfel, Henriette, cred că ți-am povestit despre faptele lui de arme în scrisorile mele.

– Dacă ai fi făcut-o, mi-aș fi amintit, ripostă ducesa. Scrisorile tale, frățioare, erau teribil de plictisitoare, pline de explicații tactice, de descrieri ale bătăliilor împotriva francezilor pe care eu i-am considerat întotdeauna, în ceea ce mă privește, ca fiind niște oameni deosebit de cultivați și fini cunoscători într-ale mâncării.

Lordul Chard râse. Și ducesa se adresă Leonei:

– Vino, domnișoară Ruckley, am să te conduc în camera dumitale, zise ea, și vom putea vorbi liniștite, departe de urechile acestor domni. Să-i lăsăm să evoce amintiri din "vremurile bune"; sunt sigură că vom mai auzi povestiri pasionante în cursul serii dar, deocamdată, avem lucruri mai importante de făcut.

– Excelența voastră este neîndurătoare lipsindu-ne de prezența ei, zise Hugues.

– Dacă sunteți cuminți, ne veți vedea la cină, declară ea. Când va veni soțul meu, să începeți imediat să vorbiți despre cai, pentru că eu nu suport discuții pe marginea acestui subiect la masă. Atunci, domnișoara Ruckley și cu mine contăm pe voi ca să vă ocupați numai de noi.

O conduse pe Leona, și curând o invită să intre într-o încăpere atât de vastă încât îți venea greu să crezi că este un simplu dormitor destinat unei fete aflate în vizită.

Leona își zări umilele ei obiecte de toaletă despachetate și așezate pe toaleta din marmură și lemn aurit. Rochia simplă de pânză era întinsă pe speteaza unui fotoliu de catifea iar papucii păreau vrednici de milă la picioarele patului cu coloane, al cărui baldachin aproape că atingea tavanul.

– Oh! Uitasem, zise ducesa care privea în jurul ei, întârziind o clipă pe rochia sărăcăcioasă. Julien mi-a spus că n-ai avut timp să-ți aduci mare lucru cu dumneata. Dacă ai vrea să-mi dai voie, aș fi foarte bucuroasă să-ți împrumut câteva rochii.

– Îi mulțumesc excelenței voastre pentru această generoasă intenție, zise Leona foarte încet, dar mă voi mulțumi cu propriile mele rochii, oricât de modeste ar fi.

Ducesa o privi cu insistență.

– De ce crezi că trebuie să refuzi? întrebă ea.

Deodată, își duse o mână la gură și exclamă:

– Știu! Acum înțeleg totul! Fereastra de la salonul cel mic era deschisă când eu și Julien ne aflam în grădina de trandafiri; dumneata ai auzit tot ce-am vorbit.

Leona nu putu răspunde. Văzându-i roșeața din obraji și privirea tulburată, ducesa își dădu seama că descoperise adevărul.

– Oh! Îmi pare rău, spuse ea. Întotdeauna vorbesc înainte să mă gândesc, fără să știu ce spun, și mă trezesc de multe ori în niște situații îngrozitoare. Te rog, draga mea, iartă-mă.

Leona se întoarse spre șemineu, cu capul plecat. Flăcările jucăușe aruncau licăriri strălucitoare în părul ei.

– Excelența voastră n-are de ce să se scuze, zise ea foarte încet. Eu am fost cea care a acționat nechibzuit venind aici fără să fiu invitată.

– Cum am putut să fiu atât de zăpăcită, atât de rea? reluă ducesa. Te-am rănit și n-aș fi vrut s-o fac pentru nimic în lume. De îndată ce te-am văzut, mi-am dat seama cât de mult m-am înșelat în privința dumitale. Căzu o clipă pe gânduri. De fapt, ca să fiu absolut sinceră, nu mi-am imaginat nici o clipă că Julien ar fi putut invita aici "o femeiușcă". El este foarte pretențios și n-ar tolera să-mi prezinte oameni care nu fac parte din lumea noastră, dar mă amuză adeseori să-l tachinez pentru că este cam ceremonios și ia viața prea în serios. Ai auzit ce mi-a răspuns atunci?

– Nu, doamnă.

– Ei bine, am să-ți repet. Mi-a zis: "Cum îndrăznești să vorbești astfel? Fata pe care am invitat-o aici este ființa cea mai frumoasă și mai pură pe care am întâlnit-o vreodată". Ce zici?

– A spus... el asta? bolborosi Leona. Nu pot... să cred, doamnă.

– Și totuși este adevărat, afirmă ducesa. Și ca să-ți mărturisesc totul, am fost chiar puțin geloasă; de aceea m-am purtat atât de rece când am intrat în salon. Vezi dumneata, până acum eu n-am împărțit cu nimeni afecțiunea lui Julien.

Capitolul 8

Leona nu putea să doarmă.

Nu era numai din cauza patului cel mare, care i se părea copleșitor cu pernele lui voluminoase împodobite cu dantele; nici din cauza atmosferei luxoase sau a parfumului ușor al ducesei, care plutea încă în încăpere, și cu atât mai mult nici din cauza a ceea ce se petrecuse în cursul serii.

Originea acestei insomnii persistente se afla în întrebarea pe care i-o pusese ducesa înainte de cină: "Îl iubești chiar atât de mult?"

Leona încerca să găsească un răspuns și chiar mai multe răspunsuri diferite de cel care-i venise imediat pe buze. Roșind, răspunsese foarte repede:

– Nu, nu, firește că nu. Niciodată nu m-am gândit la așa ceva.

Ducesa, râzând ușor, o prinsese pe Leona de bărbie ca să-i poată vedea mai bine fața.

– Cred că-mi spui povești, draga mea.

Și înainte ca Leona să mai poată spune un cuvânt, să

protesteze mai energic, ducesa o conduse spre scară. Rochia ei verde ca apa, brodată cu perle și cu diamante, foșnea la fiecare pas, iar smaraldele colierului scânteiau ca niște ochișori ironici.

Tulburată, simțindu-și mintea golită, Leona o urmă pe ducesă. Când ajunseră jos, aceasta își puse un deget pe buze.

– Nu uita planul nostru: joacă-ți bine rolul!

Tresărind, Leona își aminti de planul pe care-l puseseră la cale în timp ce se pregăteau: când va intra în salon, fata va fi anunțată sub un alt nume, o musafiră neașteptată venită la Clandonbury. Și vor vedea cine o va recunoaște primul pe umila călătoare sosită la castel în cursul după-amiezii.

– E un noroc că ducele nu te-a văzut încă până acum, zisese veselă ducesa. El se va purta absolut firesc. Cei mai interesanți de observat vor fi Julien, Nicholas Weston și, bineînțeles, fratele dumitale, dar el probabil că te va recunoaște imediat.

Când erau încă sus, în cameră, ideea părea a fi o glumă fermecătoare și Leona o încuviințase bucuroasă văzând cât o încântă pe ducesă; dar când veni momentul să joace acest nou personaj, tremura toată. Nimic în viața ei singuratică n-o pregătise pentru un astfel de joc, după cum de altfel nu era pregătită nici pentru însuflețirea un pic cam frivolă a ducesei.

– Mâine vor veni aici o mulțime de invitați, spusese aceasta. În seara asta, din fericire, suntem doar între noi. Mă aștept tam să mă plictisesc îngrozitor, dar acum știu că o să mă distrez de minune.

Sinceritatea ei era incontestabilă și, în ciuda lipsei ei de experiență, Leona își dădea seama că frecventarea neîncetată a petrecerilor mondene din Londra devenea probabil, cu timpul, plictisitoare. Gluma pregătită era pentru tânăra femeie mai captivantă decât o recepție la unul dintre personajele importante ale regatului.

– Ești adorabilă, draga mea. Nu fi intimidată, îi spuse ea Leonei lăsând-o în urmă la picioarele scării.

După cum se înțeleseseră, Leona trebuia să aștepte două minute înainte de a o urma și niciodată Leonei nu i se păruseră mai lungi două minute. În hol se aflau șase valeți, cu privirile ațintite înainte, dar fata simțea că ei o vedeau foarte bine. Poate că se amuzau în sinea lor de transformarea ei...

Într-o oglindă în ramă aurie, ea vedea reflectat tot holul: rochia ei se detașa pe lambriurile lustruite și, în jurul gâtului, diamantele scânteiau.

Ce va crede lordul Chard? Leona era conștientă că gândul la el n-o părăsise nici o clipă. Nu-i păsa nici de Nicholas Weston nici de Hugues, pentru ea exista doar lordul Chard. El era cel care o văzuse îmbrăcată în diverse feluri, cu rochia albă pătată de sânge, cu biata ei rochie gri și chiar în cămașă de noapte, noaptea trecută, când plânsese la pieptul lui.

În clipa când tocmai depăna aceste gânduri, doi valeți se apropiară de ușa salonului: cele două minute trecuseră. Leona fu cuprinsă de panică, spaima o paraliza. Nu va putea niciodată să-și joace rolul. Mai bine să fugă, să se ascundă în camera ei sau, și mai bine, să-și pună rochia ei veche și să-și reia adevărata înfățișare, să fie ea însăși.

Totuși, în ciuda acestui impuls, înaintă și se apropie de ușile care se deschiseră în fața ei. Se auzi o voce care tulbură liniștea marelui salon:

– Excelența Sa, vicontesa de Mayfield.

Aleseseră la întâmplare acest nume, atât de răspândit, spusese ducesa, încât fiecare va fi sigur că-l mai auzise deja.

Leona înaintă încet în cea mai mare încăpere pe care o văzuse vreodată, printre lumini și flori. O buimăcea acest univers de culori strălucitoare, totul i se încețoșa în fața ochilor. Dezorientată, n-o mai văzu decât pe ducesă; aceasta îi

veni în întâmpinare, cu privirea licărind malițioasă în timp ce pe buze îi apăruse un zâmbet ceremonios de bun-venit.

– Ce amabilă sunteți că ați venit, dragă lady Mayfield, zise ea pe un ton monden. Tocmai le spuneam soțului meu și invitaților noștri cât mă bucur că vă aflați prin apropiere și gata să ne onorați cu prezența astă-seară. Arătați într-adevăr superb.

Leona făcu o reverență și, când se ridică, ducesa o luă de braț și o conduse.

– Duce, îi spuse ea soțului ei, ți-o prezint pe draga mea prietenă, lady Mayfield, despre care ți-am vorbi de atâtea ori. Sunt încântată că a putut veni astă-seară.

– Sunteți binevenită, doamnă, zise ducele înclinându-se și sărutându-i mâna Leonei.

Nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse despre el, și îl privi surprinsă. Era un bărbat scund, destul de chel, cu o față lunguiață, aproape cabalină, și fără o înfățișare prea pompoasă, în ciuda redingotei de brocart.

– Am să vi-i prezint și pe ceilalți oaspeți ai noștri, reluă ducesa, conducând-o pe fată. Domnul Nicholas Weston, un vechi prieten.

– Supusul dumneavoastră, doamnă, zise solemn domnul Weston.

Leonei îi venea să râdă. Era sigură că, cel puțin acesta, nu o recunoscuse.

– Sir Hugues Ruckley, unul dintre vecinii noștri apropiați, continuă ducesa.

Fata constată că fratele ei nu bănuia păcăleala; de altfel, nu-i acordă nici o atenție noii venite, nu avea ochi decât pentru ducesă.

– Și în sfârșit, fratele meu, lordul Chard.

– Monseniore, murmură Leona făcând o reverență.

Nu se simțea în stare să ridice privirea și genele lungi îi atingeau obrajii îmbujorați.

"Nici el nu mă recunoaște" își zise ea.

Apoi auzi vocea liniștită a lordului Chard care se adresa surorii lui:

– Ai făcut-o fermecătoare, Henriette.

– Oh! Julien, tu ai recunoscut-o!

– Firește. Doar nu credeai că am să mă las păcălit?

Hugues, stupefiat, interveni:

– Ce spuneți? Nu poate fi Leona!

Potrivindu-și monoclul, Nicholas Weston exclamă:

– Ca să vezi! Ce transformare! N-aș fi bănuit niciodată...

– Poate să-mi explice și mie cineva ce înseamnă toate astea? întrebă ducele.

– Desigur, dragă, răspunse soția lui veselă. Dar îmi pare rău că nu l-am păcălit și pe Julien, după toată osteneala pe care mi-am dat-o s-o fac pe Leona de nerecunoscut. Cum de ai ghicit, Julien? Nicholas și sir Hugues n-au văzut nimic.

– Ai uitat să-i schimbi chipul, răspunse cu gravitate lordul Chard.

Ducesa făcu o mică strâmbătură care o făcu și mai drăguță.

– Ești absurd! Cum aș fi putut? Dar sir Hugues n-a remarcat nimic, nu-i așa?

– Nimic, mărturisi tânărul. Niciodată n-am văzut-o pe sora mea arătând astfel.

– Trebuie să înțeleg, zise ducele, că dumneaei nu este lady Mayfield, ci domnișoara Leona Ruckley?

– Ce perspicace ești! exclamă ducesa.

– Dar de ce n-ar fi trebuit s-o recunoască Julien și fratele ei?

Se priviră unul pe altul uluiți.

– Pentru că am venit aici îmbrăcată în niște haine ponosite, zise Leona, și excelența sa, ducesa, a încercat să mă tansforme într-o elegantă... După cum vedeți, se pare că a reușit de minune dacă nici fratele meu n-a observat păcăleala!

– Ei bine! Este într-adevăr o victorie! zise ducele zâmbind.

– Ar fi fost mult mai nostim să continuăm jocul mai mult timp, dar Julien a stricat totul, declară ducesa cu însuflețire. Este un mult prea bun observator.

– Asta ține de meseria lui, explică ducele. Un bărbat care comandă un regiment învață să vadă adevărul. Chiar și acum, iată-l preocupat de o sarcină foarte dificilă; ca s-o îndeplinească, va avea nevoie de toate resursele minții lui.

– O sarcină dificilă? repetă ducesa. Despre ce este vorba, Julien? De ce nu mi-ai spus nimic?

– Nu este chiar o sarcină.

– Este vreo misiune? Pe lângă familia regală?

Lordul Chard scutură din cap.

– Nimic de felul acesta, zise el.

– Din moment ce Julien tace, aș face mai bine să vorbesc în locul lui, reluă ducele. Majestatea Sa i-a încredințat sarcina să curețe zona de contrabandiști care bântuie de-a lungul coastei. Este o treabă care i-ar speria pe mulți bărbați, dar lui Julien nu i-a fost niciodată frică de nimic.

– Nu-i deloc nostim, ripostă ducesa. Te credeam însărcinat să asiști la încoronarea Majestății Sale, Julien. Contrabandiști? Ce rău fac aceștia? Dacă faci mai dificil transportul mătăsurilor franțuzești, prețurile de pe Bond Street vor deveni exorbitante!

– Numai femeile încurajează această fraudă, zise cu asprime ducele. Julien ar trebui să inițieze o lege mai severă și să-i pedepsească pe toți cei care o încalcă.

– Masa este servită..

Vocea majordomului răsună la intrarea în salon, spre marea ușurare a Leonei, pentru că subiectul discuției fu schimbat, dar simți privirea lordului Chard ațintită asupra ei când ducele îi oferi brațul ca s-o conducă în sufragerie.

Li se serviră mâncăruri variate, delicioase, necunoscute Leonei; mâncau din farfurii de aur iar masa era împodobită cu orhidee și sfeșnice mari având fiecare câte douăsprezece lumânări.

Leona stătea între duce și lordul Chard și, după ce schimbă câteva cuvinte banale cu gazda sa, se întoarse către celălalt vecin.

– La ce vă gândiți? întrebă ea deodată, văzând că el tace.

– Mă minunez de ușurința cu care o femeie își poate schimba "penele", zise el.

– Da, umila rândunică le-a luat pe cele ale păunului, răspunse Leona repede, dar numai pentru astă-seară, monseniore.

– Sper să fie pentru mai mult timp. Sora mea plănuiește deja să te prezinte întregului comitat; ascultă numai ce-i povestește fratelui dumitale.

Și chiar așa era. Hugues aproba toate sugestiile ducesei.

– Poimâine, spunea aceasta, va trebui să vă duceți împreună cu ducele la adăpostul câinilor de vânătoare de la Seaford. Cuștile lor sunt minunate și amenajate foarte modern. De fapt, cred că acești câini ai noștri o duc mai bine decât proprietarii lor.

– Mă interesează mai mult decât orice să-i văd, răspunse Hugues.

Leona înțelese că nu-i va fi cerută părerea.

Era oare bucuroasă sau nemulțumită că nu se va întoarce acasă? Nu-și dădea seama. Existau atâtea contradicții în sufletul și în mintea ei. Totuși, de un lucru era sigură: lordul Chard o intimida. Avea în ochi o licărire pe care ea nu îndrăznea s-o înfrunte, în glas avea niște inflexiuni care aproape că o împiedicau uneori să-i răspundă.

Când, după cină, bărbații se alăturară femeilor în salon, ducesa propuse un joc de cărți.

– Ar trebui s-o rogi pe domnișoara Ruckley să se așeze la pian, propuse lordul Chard.

– Oh, nu! protestă Leona, stânjenită.

Dar ducesa o conduse cu autoritate spre pian.

– Va fi plăcut să te ascultăm, zise ea.

Ceea ce n-o împiedică, toată seara, să pălăvrăgească și să râdă cu ceilalți. Astfel că Leona își dădu seama curând că nimeni n-o ascultă, ceea ce mai degrabă o bucură.

Ca întotdeauna, se lăsă purtată de inspirație. Notele curgeau sub degetele ei ca picăturile de apă proaspătă; improviza, sărbătorind parcă numai pentru ea frumusețea castelului Clantonbury, a tersaelor și a grădinilor sale, marea albastră-verzuie care șoptea în depărtare și măreția nobilei clădiri.

– Ce visezi în această clipă? se auzi o voce în spatele ei.

Fata tresări. Nu remarcase că lordul Chard plecase de la masa de joc. El luă un scaun și se așeză atât de aproape de taburetul Leonei încât îi atinse cu genunchiul rochia albă.

– Cântă-mi marea, zise el, știu că ea face parte din viața dumitale.

– De ce spuneți asta? întrebă ea instinctiv.

– Pentru că o iubești și totuși te sperie. Importante sunt sentimentele noastre față de lucruri și nu lucrurile în sine, nu-i așa?

– Nu... nu știu, murmură ea.

Totuși, spusele lui erau adevărate, gândi ea. Dragostea și teama erau sentimente pe care ea le resimțea într-un mod confuz, fără să știe dacă era vorba despre mare sau despre lordul Chard. Și unul și celălalt trezeau în ea un zbucium, îi provocau în suflet o luptă crâncenă.

Cântă o vreme, apoi mâinile îi poposiră pe genunchi.

– Nu pot să cânt... când sunteți atât de aproape, monseniore, zise ea foarte încet.

– De ce? întrebă el. Aseară n-ai cântat tot pentru mine?

– Este altceva.

– Cum adică?

Și ea își punea aceeași întrebare și găsi un răspuns tulburător: acum era prea conștientă, din punct de vedere fizic, de prezența lui, era prea aproape de ea, se temea ca el să nu se apropie și mai mult. Și, în adâncul sufletului, îi răsuna fraza ducesei: "Îl iubești deci chiar atât de mult?"

Se ridică grăbită.

– Mi-au obosit degetele, monseniore, nu mai pot să cânt.

– Vino pe terasă, zise el.

Înainte ca ea să aibă timp să-și revină, el o conduse spre una dintre ușile mari de sticlă.

Luminile casei luminau grădina, cerul era presărat cu stele și Leona se gândi că, peste două nopți, va fi lună plină și că vaporul va trebui să acosteze cât mai repede. Lumina lunii dezvăluia prea multe lucruri soldaților care fără îndoială stăteau la pândă.

– La ce te gândești? întrebă lordul Chard.

– Mă gândeam la luna plină, răspunse ea.

– Astă seară nu-i lună plină.

– Știu, zise fata.

În lumina venită dinspre salon, ea văzu că o privește.

– Aș putea să-ți dau un sfat, Leona?

– Dacă doriți, zise ea pe un ton voit nepăsător; dar vă previn, este puțin probabil că-l voi urma, pentru că în general sfaturile au tendința să-i convingă pe oameni să facă ceea ce ei nu vor să facă, sau să renunțe la planurile lor.

El începu să râdă. Părea mult mai tânăr atunci când râdea.

– Ești incorigibilă, zise el. O permanentă contradicție între vorbe și fapte. Până la urmă, în toate privințele.

– O contradicție? repetă ea surprinsă.

– Pari foarte fragilă, slabă, cuminte și, în realitate, eu cred că ești puternică și hotărâtă, la drept vorbind, chiar încăpățânată.

– Ar fi îngrozitor să fiu așa.

– Iată un cuvânt care nu ți se va aplica niciodată, zise lordul Chard. Ai idee cât de frumoasă ești astă-seară?

– Sunt doar "penele păunului" murmură ea.

– Mie îmi păreai chiar mai frumoasă în rochia aceea pe care o purtai când te-am adus aici, replică lordul Chard. Dacă-ți amintești, dumneata ai fost cea care te-ai plâns că nu ești bine îmbrăcată, nu eu.

– Râdeți de mine!

El își puse mâna pe mâna fetei. Leona crezu că va simți din nou senzația ciudată de calm și siguranță pe care o cunoscuse deja, dar simți cu totul altceva. O străbătu un fior brusc, ca o undă de vitalitate; o senzație care parcă acum se trezea în ea dintr-un somn adânc. Răsuflarea i se acceleră și, în timp ce ea rămase nemișcată, tremurând, văzu fața lordului Chard aplecându-se spre ea.

– Leona... murmură el cu o voce răgușită.

Dar ea nu mai apucă să audă ce-ar fi vrut el să-i spună, pentru că din salon se auzi o voce:

– Julien, ce faci? Este rândul tău să faci cărțile. Te așteptăm.

Ducesa rupsese vraja. Leona își retrase mâinile din cele care o țineau prizonieră și, întorcându-se brusc, intră în salon.

Din clipa aceea, nu mai avu habar de ce se mai discută sau ce se mai petrecu în seara aceea. Păstra în sufletul ei acea stranie senzație necunoscută, inima îi bătea cu putere, gândurile îi zburau aiurea.

Foarte târziu după aceea, i se păru ei, plecară cu toții la culcare. Ducesa o sărută ușor pe obraz și Leona rămase singură în camera ei.

"Îl iubești așadar chiar atât de mult?"

Cum să adoarmă cu aceste cuvinte obsedante în urechi?

Fata își ascunse fața în mâini.

"Nu, șopti ea, nu poate fi adevărat".

*

Dimineața următoare decurse foarte plăcut, fără probleme, fără emoții tulburătoare. Bărbații, îi explică ducesa Leonei, plecaseră foarte devreme să călărească și nu vor reapărea înainte de sfârșitul după-amiezii. Ducele auzise vorbindu-se despre o vânzare de cai la vreo zece mile depărtare de Clantonbury.

– Când a aflat că pur-sângele pe care l-a admirat de curând undeva va fi inclus în lotul de vânzare, nimic nu l-a mai putut opri să se ducă. A plecat imediat, cu speranța că-l va obține la un preț avantajos.

– Și, firește, fratele meu a dorit să-l însoțească.

– Da, și Julien era la fel de entuziamat. Ah! Bărbații ăștia. Au numai cai în cap și-n suflet. Dacă ar acorda tot atâta atenție femeilor, am putea fi măgulite.

Leonei nu-i displăcea ideea să-și petreacă ziua singură cu ducesa; avea atâtea lucruri de învățat de la ea. De exemplu, luxul și imensitatea castelului i se păreau ducesei absolut firești, pe când Leonei îi tăiau răsuflarea. Numărul important de servitori, o adevărată armată de fermieri pe domeniu, făceau din Clantonbury un regat în miniatură.

– Acum că am făcut cunoștință, va trebui să vii să ne vizitezi mai des, zise cu amabilitate ducesa. Vino să admiri sera cu garoafe; sunt florile mele preferate.

Garoafele erau minunate; erau cu miile, de toate culorile. Leona tocmai culesese câteva și și le prinsese la cordonul rochiei albastre, când îi văzu pe călăreți venind și, fără voia ei, inima îi tresări în piept. Lordul Chard traversa peluza și venea spre ea.

Ducesa alergă să-i ureze bun venit soțului ei, Nicholas Weston și Hugues se grăbiră s-o salute, astfel că Leona rămăsese singură când lordul Chard ajunse lângă ea. O privi îndelung, în tăcere.

Ea simți că această tăcere era periculoasă și o rupse pe un ton timid:

– A fost o plimbare plăcută, monseniore?

– Excelentă, dar ne-a costat pe toți foarte scump.

– Nu și pe Hugues?

Nu-și putuse reține această întrebare din care răzbătea îngrijorarea.

– Cred că fratele dumitale n-a cumpărat decât doi cai.

– Doi cai?

În glasul ei se simțea disperarea. Doi cai! O nouă datorie, o nouă sumă ce va trebui plătită cu banii de pe o nouă încărcătură de contrabandă, un nou lanț care-i va lega de Lew Quayle.

– Nu-ți face griji, zise încetișor lordul Chard, nu cred că acești cai l-au costat prea mult.

– Cât? murmură ea.

– Mi se pare că unul a costat vreo sută de guinee iar celălalt ceva mai puțin.

Inima fetei fu copleșită de o cumplită descurajare.

– Nu mai fi atât de îngrijorată, zise din nou lordul Chard. Doar nu ești dădaca fratelui dumitale, la urma urmei.

Leona fu cât pe-aci să râdă. Nu, desigur, nu era dădaca lui Hugues dar, prin forța împrejurărilor, era ocrotitoarea căminului său; pe umerii ei apăsau toate responsabilitățile prezente, toate grijile pentru viitor.

– Nu înțelegeți, zise ea aproape cu răceală.

Văzu cum expresia de pe chipul lordului Chard se schimbă.

– Iartă-mă, zise el, n-am vrut să te îngrijorez și mai mult. Nu credeam că Hugues greșește făcând o achiziție modestă.

– În cadrul cheltuielilor dumneavoastră obișnuite, monseniore, această achiziție vi se pare modestă, zise Leona, dar, pentru noi, o sută de guinee sunt o avere.

Buzele lordului Chard se subțiară într-o expresie aspră.

– Nu te îngrijora, voi încerca să aranjez asta.

Plecă să se alăture celorlalți.

– Sir Ruckley tocmai ne vorbea despre achizițiile lui, zise ducesa, destul de tare încât s-o audă și Leona.

– Tocmai voiam să-i spun ceva în legătură cu asta, zise lordul Chard. Sper să-mi arate că-mi este prieten, vânzându-mi iapa cenușie; era singurul animal pe care mi-l doream din tot lotul și, prostește, nu m-am gândit că ar fi stupid să urc prețul când el licita pentru ea. Ce zici, Ruckley? Mi-ai face favoarea să-mi vinzi mie iapa? Este exact ceea ce-mi lipsește din grajdurile mele.

– Firește, monseniore, dacă o doriți atât de mult, iapa este a dumneavoastră, zise tânărul.

Era lesne de văzut că Hugues nu era mulțumit, dar Leona își simți inima mai ușoară; scăpaseră cel puțin de o parte din cheltuială.

– Cum v-ați petrecut ziua? întrebă ducele.

– Ne-am pregătit în liniște să primim invitații de astă-seară, răspunse ducesa. Am vizitat serele, ne-am plimbat, ne-am simțit bine.

– Mă bucur foarte mult, draga mea. Mă temeam ca nu cumva să vă plictisiți.

– Câtă vanitate! zise ducesa râzând. Dar chiar dacă ar fi fost așa, tot nu ți-aș spune.

În vreme ce se întorceau spre castel, tânăra femeie se întoarse.

– Apropo, dragul meu, îi suse ea soțului său, azi-dimineață a venit intendentul tău; părea grăbit, așa că l-am primit. Nu era nimic grav, venise dor să-ți spună că ofițerul care-i comandă pe soldații ce și-au instalat tabără aici noaptea trecută, dorește să-ți transmită mulțumirile lui pentru ospitalitate și pentru berea pe care le-ai trimis-o oamenilor lui.

– Într-adevăr, l-am rugat pe Richardson să trimită două butoaie cu bere în tabără, zise ducele.

– Ți-au fost foarte recunoscători. Am înțeles că acești oameni curajoși erau necăjiți că trebuie să plece.

– Unde se duc? întrebă ducele.

– Într-un sat al cărui nume l-am uitat. Ia stai... Al... Alfriston, pare-mi-se. Au primit ordin să le întindă o capcană contrabandiștilor. Să sperăm că nu vor reuși; știi bine că simpatia mea se îndreaptă întotdeauna spre vânatul hăituit.

Râse veselă și intră în casă. Privirea Leonei o întâlni o clipă pe cea a fratelui ei, apoi, fără un cuvânt, fata o urmă pe ducesă și alergă în camera ei unde, cu inima-n gât, așteptă. Nu era nevoie să-i spună nimeni că Hugues va veni la ea cât mai curând cu putință.

Într-adevăr, după vreo cinci minute, se auzi o bătaie ușoară în ușă și tânărul intră.

– Ai auzit? întrebă el pe un ton furios. Probabil că bănuiesc sosirea iminentă a corăbiei.

– Ești sigur că sosește astă-seară?

– Firește că sunt. De aceea am vrut să-l îndepărtez pe Chard de castelul Ruckley, de aceea a cărat și Lew marfa scufundată în golf.

– Nu suntem absolut siguri că soldații s-au dus la Alfriston, zise Leona fără convingere.

– Să fim serioși, nu există nici o îndoială, bombăni Hugues. Planul este foarte limpede: plecând împreună cu noi, Chard a potolit bănuielile. Eu însumi nu mai înțelegeam nimic, părea că renunță la planul său de a hăitui contrabandiștii de pe partea asta a coastei. Acum, este ușor să vezi cum a organizat lucrurile.

Hugues se plimba în sus și-n jos prin încăpere. Se vedea bine cât era de îngrijorat. Continuă apoi să expună planul pe care bănuia că îl pusese la cale lordul Chard.

– Lew va fi luat prin surprindere; corabia va intra în golf și soldații vor năvăli pe plajă în ultima clipă. Cred că sunt în stare să se ascundă chiar și în castel. Ar fi un lucru demn de îndrăzneala lui Chard.

– Oh! Hugues, cred că tragi concluzii cam pripite. La urma urmei, nu știi absolut nimic, protestă Leona.

– În orice caz, poți să fii sigură de un lucru: la ordinul lui Chard, soldații vor încercui locul. Cum vor putea să mai scape caii, dacă, întâmplător, Lew reușește să-i încarce?

– Ce-i de făcut? întrebă Leona cu disperare.

– Trebuie să-l avertizăm pe Lew.

Brusc, Hugues își ridică ochii și o privi pe sora lui.

– Te vei duce acolo, declară el, îi vei spune lui Lew să nu lase corabia să se apropie în nici un caz.

– Să n-o lase să se apropie? Nu înțeleg.

– Lew este la bordul ei, prostuțo! strigă Hugues iritat. A plecat ieri dimineață spre Franța, totul era pregătit, marfa aștepta la Dieppe, nu trebuia decât să fie transportată la bord. Trebuie să intre în golf puțin după miezul nopții. Trebuie să-i oprești înainte să intre.

– Dar este imposibil! exclamă Leona. Cum aș putea?

– Trebuie s-o faci, altfel suntem pierduți. Dacă Chard îl capturează pe Lew și pe oamenii lui, el va avea suficiente dovezi împotriva mea ca să mă poată spânzura împreună cu ei. Asta vrei să se întâmple?

Deodată, tânărul căzu în genunchi în fața surorii sale.

– Sunt într-o situație îngrozitoare, zise el gâfâind. Salvează-mă, Leona, pentru Dumnezeu, salvează-mă! Numai tu poți s-o faci.

Vocea lui imploratoare îi merse Leonei drept la inimă. Fără să se gândească prea mult la ce riscuri se expune, îi cuprinse umerii lui Hugues cu brațele și-și lipi obrazul de al lui.

– Am să te salvez, dragul meu, zise ea, îți promit. Într-un fel sau altul, am să te salvez.

Capitolul 9

– Domnișoara este fermecătoare! exclamă Marie.

Rochia era de un bleu foarte deschis, brodată în întregime cu flori pe care tremurau picături mici de rouă argintie. Era împodobită cu panglici presărate cu strasuri. Pe capul fetei era pusă cu îndemânare o ghirlandă din flori albastre și roz, susținută de un șirag de diamante mici. La fiecare mișcare, părul Leonei scânteia.

Complimentele Mariei încă îi mai răsunau în urechi când Leona ieși din cameră. Se opri în capul scării, șovăitoare. Din salon urcau până aici zgomote de voci și râsete și, cuprinsă de o bruscă timiditate, ezita să înfrunte mulțimea care invadase Clantonbury.

Auzise și ea numele invitaților, erau oameni dintre cei mai distinși, eminenți, care aparțineau unei societăți foarte exclusiviste al cărei rol principal era să-l distreze pe noul rege.

– Îmi dai voie să te conduc?

Leona tresări și se întoarse. Recunoscuse fără surprindere

vocea gravă și calmă care i se adresase, dar neprevăzută fusese tresărirea inimii ei, accelerarea bătăilor acesteia, însuflețirea de bucurie care-i lumină ochii.

Și brusc, ca și cum ar fi fost străpunsă de un pumnal, își aminti că el îi înșelase și îi trădase, pe ea și pe fratele ei, atrăgându-i la Clantonbury, și practic întemnițându-i aici, în timp ce trupele lui supravegheau castelul Ruckley. Dacă ea nu va reuși să îndepărteze pericolul, viitorul lor va fi definitiv compromis, viața lui Hugues va fi în primejdie.

Zâmbetul Leonei se șterse, privirea i se tulbură. De parcă i-ar fi citit gândurile, lordul Chard zise încetișor:

– Aș vrea să te rog să ai încredere în mine, Leonă. Ești prea tânără ca să fii amestecată în toate aceste necazuri care-ți răvășesc viața.

Aluzia era limpede. Ea se întoarse spre el, cu capul sus.

– Mă tem că nu înțeleg ce spuneți, monseniore... vorbiți în șarade.

– Leona, nu te juca cu mine, o rugă el.

– De ce nu? Sunteți un adversar foarte abil.

– Așteaptă, am ceva să-ți spun. După cină, vino pe terasă. Trebuie să-ți vorbesc.

Ea îi adresă un zâmbet echivoc.

– Am să mă gândesc, monseniore.

– Nu fi supărată pe mine, zise el foarte încet.

– Nu sunt supărată, răspunse ea, doar mi-e teamă.

Și fără să-i mai lase timp să răspundă, Leona se îndepărtă foarte repede, coborând în grabă scara fără să privească înapoi; el venea în urma ei.

În salon, Leona parcă intră într-un vârtej de culori, de râsete, de clinchet de pahare, de bijuterii scânteietoare. Ducesa veni spre ea și o luă de mână.

Tânăra femeie însăși era atât de frumoasă încât Leona se întrebă cum de puteau bărbații aflați de față să aibă ochi și pentru altele și nu doar pentru ea.

Apoi, ducesa se duse să întâmpine un alt invitat și Hugues se apropie de sora lui.

– Totul este aranjat, îi șopti el la ureche.

– Pentru ce oră?

– Nouă și jumătate.

Leona privi pendula de deasupra șemineului; era puțin înainte de ora șapte. Avea la dispoziție două ore și jumătate.

Îi zâmbi cu tandrețe fratelui său.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, știi bine, îi spuse ea încet.

– Nimeni în afară de tine nu-mi poate veni în ajutor.

Hugues îl zări pe lordul Chard venind spre ei.

– Ești fermecătoare astă-seară, Leona, zise Hugues pe un cu totul alt ton. Florile acestea îți vin de minune.

– Tocmai asta voiam să-i spun și eu, remarcă lordul Chard alăturându-li-se.

Leona ridică privirea spre el și simți dintr-o dată că nu mai poate suporta. Nu putea să se prefacă liniștită și să discute convențional. Prezența acestui bărbat o tulbura și ea nu voia nici să se lase pradă emoției nici să încerce s-o analizeze.

În clipa aceea, o voce anunță că cina este servită, și un necunoscut se înclină în fața fetei oferindu-i brațul ca s-o conducă la masă.

Când cina se termină, era aproape ora nouă. Ducesa se ridică și le făcu semn doamnelor că este timpul ca ele să iasă din sufragerie, lăsându-i pe bărbați singuri, după obiceiul englezesc.

În timp ce ieșea din încăpere, privirea Leonei o întâlni pe cea a fratelui său și văzu că, printr-un efort disperat, el reușea să-și păstreze o expresie neutră.

Simți că și lordul Chard o privea, dar ea nu se întoarse spre el. Cu capul ușor plecat, o urma pe ducesă și celelalte invitate, ale căror rochii alunecau pe covor.

De îndată ce ajunseră în salon, Leona se duse lângă ducesă și trebui să aștepte o clipă până să-i atragă atenția.

– Ce este, draga mea? întrebă tânăra femeie, remarcând ușoara agitație a Leonei.

– Aș ruga-o pe excelența voastră să mă scuze, răspunse Leona. Am o migrenă teribilă. Nimeni n-o să observe dacă urc în camera mea, cred, dar n-aș vrea să vă supărați.

– Oh! Îmi pare rău! exclamă ducesa cu compasiune. Ai făcut niște cuceriri în seara asta și când domnii aceștia vor veni aici, vor fi dezolați să nu te găsească.

– Aș vrea mult să rămân, zise Leona trecându-și o mână peste frunte, dar mă simt foarte rău, și nu cred că aș fi o companie prea plăcută.

– Te rog s-o suni pe Marie, îi recomandă ducesa. Să-ți aducă un ceai de plante sau puțin laudanum.

Când ajunse în camera ei, fata se gândi că este mai bine să-și joace rolul până la capăt și îi urmă sfatul.

Marie fu plină de solicitudine față de Leona.

– Dumnezeule! Ce păcat! exclamă ea. Tocmai când domnișoara este atât de frumoasă... Alerg să iau niște laudanum.

Plecă și se întoarse repede ca s-o ajute pe Leona să se dezbrace.

– N-am să iau chiar acum medicamentul, îi zise fata, am să-l iau doar dacă nu reușesc să adorm. Deocamdată, sunt atât de obosită încât tot ceea ce cer este să nu fiu deranjată. Te rog, ai grijă să nu mă trezească nimeni.

– Nu, nu, răspunse Marie, nimeni n-o s-o deranjeze pe domnișoara. Voi avea grijă de asta.

Abia ieși Marie din încăpere că Leona coborî din pat, încuie ușa cu cheia și se îmbrăcă. Din întâmplare, își adusese și costumul de călărie; se îmbrăcă cu el, își puse cizmele, apoi luându-și mănușile și cravașa, se duse tiptil spre ușă.

O deschise cu precauție și trase cu urechea; auzea, destul de îndepărtate, vocile femeilor; bărbații mai erau încă în sufragerie. Pe culoar părea să nu fie nimeni.

"Ia-o la dreapta, mergi pe primul culoar ce o ia spre stânga, apoi din nou spre dreapta și mergi direct spre scară", îi spusese Hugues.

Drumul i se păru mult mai lung decât și-l imaginase și tremura de frică să nu se fi rătăcit. În sfârșit, văzu scara îngustă care ducea direct la parter așa cum îi explicase fratele său. Aici, printr-un mic vestibul, se deschidea o ușă spre exterior.

Ușa nu era încuiată cu cheia. Probabil că Hugues avusese grijă de asta. Leona o deschise. Un val de aer rece îi veni în față. Se afla în spatele unei tufe de leandru, o ocoli cu prudență și ajunse pe stradă. O lumină palidă îi permise să zărească în umbră, sub un copac, un cal.

Se apropie și văzu că un băiat de grajd ținea animalul și bănui că fratele ei îl plătise cu generozitate.

– Iată-vă în sfârșit, doamnă, zise el văzând-o. Îmi era teamă că nu mă aflu la locul stabilit.

– Nu, este bine, știam că aici am să te găsesc.

Leona îl recunoscu pe Pescăruș, armăsarul favorit al lui Hugues; misiunea ei trebuie să fi fost foarte importantă pentru ca fratele ei să-i dea voie să încalece animalul. Băiatul o ajută să încalece, apoi ea atinse ușor calul cu cravașa, și acesta răspunse imediat comenzii, pornind încet ca și cum s-ar fi întors la grajd.

Hugues îi spusese surorii sale care este drumul, dar aceasta știa bine că va avea nevoie de toată atenția, de toată inteligența ei dacă dorea să ajungă la timp. Descoperi aleea care ducea spre ieșirea din parc, ajunse la dune și își îndemnă calul la trap.

Se întrebă dacă fratele ei nu dădea dovadă de prea mult optimism când își imagina că ea va reuși să se și întoarcă la Clantonbury fără ca nimeni să observe. Avea impresia că, în privința celei de a doua părți a aventurii, el își lăsase liberă imaginația, încercând să se convingă singur că această ispravă era realizabilă.

– Dacă nu măi voi întoarce până mâine dimineață, ce-ai să zici? îl întrebase Leona.

– Am să spun că erai îngrijorată și că te-ai întors acasă să vezi dacă turmele noastre sunt bine îngrijite. Am să jur că nu mi-ai făcut nici o confidență.

Leona știa că lordul Chard nu va crede un cuvânt din povestea asta, dar își alungă această grijă. Ceea ce era important acum nu era problema întoarcerii, ci ceea ce va reuși ea să facă acolo.

Hugues îi recomandase să fie prudentă. "Du-te mai întâi să-l vezi pe Dan", îi spusese el.

Leona ajunse la malul râului și îl trecu, apoi în loc s-o ia imediat spre castel, continuă să meargă drept înainte spre mica fermă a lui Dan, de la marginea satului.

Descălecă în fața gardului ce înconjura mica grădină și legă calul de bariera de la intrare. Merse apoi pe o potecă până la ușa căsuței, în care bătu cu mânerul cravașei. Auzi pe cineva trăgând un lanț apoi ușa se deschise și fata îl zări pe Dan care o privea uimit, ținând în mână un sfeșnic.

– Dumnezeule! Este domnița de la castel! exclamă el.

– Dă-mi voie să intru, Dan, te rog. M-a trimis Hugues. Ce se întâmplă pe la castel? I-ai văzut pe soldați?

– Sunt soldați peste tot, zise el încet. Au venit aseară, când noi ne întorceam de la lucru. Au mai rămas vreo doi-trei băieți blocați în grotă, dar n-o să-i găsească. I-au găsit la han pe Ted, pe Ben și pe bătrânul Coby, dar nu pot dovedi nimic împotriva lor, se aflau acolo doar să bea o bere. Dar îi țin acolo până la sosirea corăbiei.

– Vrei să spui că soldații pândesc venirea corăbiei? întrebă fata.

– Da, stăpână, asta așteaptă.

Leona văzu că Dan tremura din toate încheieturile. Întotdeauna crezuse că era un laș.

– Sir Hugues a spus că trebuie să găsiți o barcă și să plecați să-i preveniți înainte să intre în golf, zise ea.

– Nu putem face asta, ripostă Dan repede. Sunt soldați și pe plajă. I-am văzut coborând când încă era lumină. Sunt și în jurul castelului, și în jurul hanului. Sunt peste tot. Nu putem să căutăm o barcă, stăpână, am fi prinși pe plajă înainte să apucăm să facem zece pași.

Leona se lăsă să cadă pe un scaun, descumpănită.

– Unde aș putea găsi o barcă? întrebă ea.

Dan rămase perplex.

– Habar n-am.

– Gândește-te, Dan, gândește-te! îl imploră fata. Pe unde mai este bătrânul Ben Andrews? El pescuia pe vremuri. Mă lua și pe mine când eram copil.

– A murit acum doi ani, sau poate mai de mult, zise Dan.

– Și fiul său?

– S-ar putea să aibă, s-ar putea să nu aibă o barcă. Nu l-am mai văzut de vreun an pe mare.

Leona oftă neliniștită. Nu avea ce să aștepte de la Dan, trebuia să acționeze singură. Dar cum?

Nici măcar nu-i putea cere acestui om s-o însoțească, nu i-ar fi de nici un ajutor. Se ridică.

– Mă duc să văd ce pot face, zise ea. Să nu spui nimănui că am fost pe aici.

– Puteți fi sigură de asta.

Fără îndoială că Dan va face tot ce-i va sta în putință ca să-și salveze pielea, dar puțin îi păsa de cea a "domniței Ruckley".

Fata ieși și auzi ușa încuindu-se în urma ei. Dan nici măcar nu se oferise s-o ajute să încalece. Se îndreptă spre est. Pe aici ajungea mai repede, printre dune, până la următorul golfuleț, și acolo va putea coborî pe plajă pe o scară rudimentară.

Nu departe de trepte, zări două căsuțe de pescari și, după o clipă de ezitare, o alese pe a doua. Bătu în ușă și aproape imediat o femeie în vârstă îi deschise, înfășurată într-un șal aruncat peste cămașa de noapte.

– Dumneata ești doamna Andrews? întrebă Leona.

– Da, cine ești?

– Sunt domnișoara Ruckley, de la castel. Aș vrea să știu dacă fiul dumitale este aici și dacă are o barcă, răspunse fata.

Femeia vorbi încet.

– Știți bine unde este, sau cel puțin ar trebui să știți, murmură ea. Este pe mare.

– Aș putea intra?

– Nu, zise ea. Ginerele meu doarme alături și este străin de satul nostru. Trebuie să avem grijă.

– Atunci, ascultă-mă, zise Leona dintr-o răsuflare. Fiul dumitale este în pericol. Trebuie neapărat să merg să avertizez corabia înainte să intre în golf.

Când auzi cuvântul "pericol", femeia ieși din casă și închise ușa cu grijă.

– În pericol, spuneți? Cumva garda de coastă?

– Nu, soldații.

– Doamne, apără-ne!

Ruga era fierbinte și vocea se frânse de spaimă.

– Am să încerc să-l salvez, zise fata, dar trebuie să mă ajuți. Am nevoie de o barcă. Este cineva căruia pot să-i cer așa ceva fără riscuri?

– Nimeni de pe aici, oftă biata femeie. Este barca băiatului meu mai jos, pe plajă. Oh! Și l-am implorat pe Jim să nu se alăture acelor lepădăturilor, dar chiar domnul Quayle a venit la el acum două zile, l-a rugat să vină cu ei, da, l-a rugat, pe cuvânt de onoare; a zis că le lipseau niște oameni și că merita să riște. Jim al meu a vrut să aibă bani, așa că a acceptat. Știam eu că n-o să iasă bine.

Era gata să plângă. Leona o făcu să tacă cu un gest.

– N-avem timp acum de regrete, zise ea cu fermitate. Vino să mă ajuți să pun barca pe apă, după aceea mă descurc eu. Și împrumută-mi felinarul, am eu o lumânare bună de pus înăuntru.

Fără să mai spună un cuvânt, femeia intră în casă. Leona o auzi scotocind încetișor prin bucătărie, probabil că se temea să nu-și trezească ginerele. Când reapăru avea în picioare cizme pescărești, își pusese o fustă peste cămașa de noapte și își înnodase șalul pe cap. Adusese un felinar solid, dintre acelea de care se folosesc pescarii noaptea. Tăcută, porni înaintea fetei și o conduse spre plajă.

Leona îl priponise pe Pescăruș de gard; îl dezlegă și înnodă hamurile pe după gâtul calului.

– Du-te acasă, îi șopti ea. Nu-i cazul să te vadă cineva și să se întrebe ce cauți pe aici.

Animalul o privi ca și cum ar fi încercat să înțeleagă sensul cuvintelor ei. Leona îl lovi ușor cu cravașa și, fără șovăire,

calul porni pe drumul pe care-l știa atât de bine și care ducea la grajdul lui.

Pe nisip, chiar la limita urmei pe care o lăsaseră valurile, se aflau trei bărci. Din fericire mareea nu era prea joasă și nu fu prea greu să tragă mica barcă până la mare.

Fusta doamnei Andrews se udase, dar Leona și-o sumesese pe a ei încât era uscată atunci când, cu un ultim efort, se agăță de margine și sări în barcă.

– Mulțumesc, zise ea, mulțumesc mult.

Nu îndrăznea să vorbească prea tare dar primi un răspuns imediat.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze. Am să mă rog ca să-l găsiți pe fiul meu la timp.

În timp ce barca dansa pe valuri, fata apucă o vâslă. Împinse cât putu, cât mai departe de plajă, apoi vâsli câteva minute, îndepărtându-se de dune, de teamă ca nu cumva curentul mareei s-o arunce din nou spre mal. Când se simți mai în siguranță, dădu drumul vâslelor și scoase din buzunar o lumânare pe care o luase dintr-unul din sfeșnicele de la Clantonbury. O fixă bine, având grijă s-o ferească de vânt. În sfârșit, o flăcăruie lumină fundul bărcii.

Dar acesta era un nou pericol. S-ar fi putut ca pe faleză să se afle soldați la pândă. Își scoase haina și protejă felinarul. Avea pe ea doar o bluză subțire și se înfioră de mușcătura vântului.

"O să mă încălzesc vâslind", își zise ea.

Începu să manevreze vâslele cu precizia și în ritmul pe care fratele ei o învățase pe când era copil.

Cât o fi ceasul? Aproape de miezul nopții, fără îndoială. Corabia contrabandiștilor putea să intre în golf dintr-o clipă în alta, după previziunile lui Hugues.

Fata ieși în larg și continuă să vâslească până când ajunse aproape în fața intrării în golful Ruckley. Nu vedea nimic în întuneric, doar silueta falezei desenată pe cer.

Deodată, tresări. Era sigură că auzise ceva. Zgomotul se amplifică, era zgomotul făcut de vreo douăzeci-treizeci de vâslași. Cu un gest rapid, ridică haina și descoperi felinarul. Se ridică în picioare și mișcă repede lumina.

– Atenție! strigă ea. Pericol! Pericol!.

Corabia se apropia. Îi zări forma suplă și oamenii aplecați peste vâsle.

– Pericol! Pericol!

Vocea ei subțire și slabă părea să se lovească de pereții nopții și totuși o auziră la bord.

– Cine este acolo? Ce vrei? strigă în sfârșit cineva.

– Pericol! repetă Leona. Domnul Quayle este acolo?

– Domnule Quayle! Domnule Quayle! strigară câteva voci.

– Ce este? Cine ești?

Corabia era foarte aproape. Fata îl recunoscu pe Quayle, în picioare la pupa.

– Nu intra în golf, strigă ea, vă așteaptă soldații!

În timp ce vorbea ridicase felinarul ca să-și lumineze fața.

– Dumnezeule! exclamă Lew Quayle.

Leona îl auzi dând ordine. După aceea traversă vasul ca să se apropie de ea.

– Vâslește și așază-te de-a lungul vasului, o să te urcăm la bord, zise el.

– Nu, mulțumesc, zise Leona, eu trebuie să plec. Am venit doar să vă previn că soldații păzesc golful.

– Fă cum îți spun! îi ordonă Lew.

– Nu, voi pleca așa cum am venit. Dacă nu intrați în golf, nu riscați nimic.

Îl văzu pe Lew Quayle întorcând capul și adresându-se cuiva din spatele lui, dar nu putu auzi ce spune. Puse din nou felinarul pe fundul bărcii, îl stinse și dădu să-și pună haina pe ea.

Doar când auzi un corp căzând în apă înțelese ce se întâmpla; un om sărise de pe vas și înota spre ea. Apucă în grabă vâslele, dar era prea târziu. Înotătorul se prinsese de marginea bărcii și cu riscul de a o scufunda, se cățără înăuntru.

– Nu vreau să vin la bord, zise Leona furioasă.

– Este periculos să vă întoarceți pe coastă, zise el. S-ar putea ca soldații să vă fi văzut felinarul și, oricum, dacă vor vedea că noi nu mai venim, vor bănui ceva.

Blestemându-și neputința, Leona îl văzu pe bărbat apucând vâslele și îndreptându-se spre cuter. Râdea cu gura până la urechi și Leona bănui că i se părea foarte amuzant felul în care Lews se făcuse ascultat.

Ea văzu cum vâslașii de pe cuter manevrau în așa fel încât cele două ambarcațiuni să se apropie și, înainte să poată spune un cuvânt sau să protesteze, se trezi prinsă de niște brațe viguroase și transportată pe vapor. Lew Quayle se afla în fața ei.

– N-aveai dreptul să faci asta, zise ea încet. Hugues a aranjat totul. După ce v-aș fi avertizat, urma să mă întorc la Clantonbury.

– Nu-ți fac decât un serviciu, declară Lew. Am să te duc înapoi la fratele tău.

– Ce vrei să spui?

– Mă întrebam ce să fac cu marfa și cred că am găsit cea mai bună soluție.

Leona n-avea nici un chef să discute cu el, dar nu-și putu reține curiozitatea.

– Ce-ai de gând să faci?

– Am să scufund încărcătura în golful Clantonbury; nimeni nu se așteaptă să debarcăm acolo.

– Nu! exclamă Leona. Nu face asta! Du-te mai departe sau întoarce-te în Franța!

– Ca să pierd toți bani pe care i-am băgat în această afacere? zise Lew izbucnind în râs. Ne crezi chiar atât de imbecili? Băieți, la drum spre Clantonbury! Să lege cineva barca de pupa.

Lew se aplecă spre fată.

– Vino, am să mă ocup de tine, zise el.

Fața contrabandistului era foarte aproape de cea a Leonei. Simți cum o mână i-o prinse pe a ei și se înfioră dezgustată. Lew o ajută să meargă printre vâslași până la capătul vasului și o invită să intre într-o cabină plină de mărfuri de tot felul.

Domnea întunericul și Leona tremura ușor.

– Aș prefera să stau afară, zise ea.

– Vreau să-ți vorbesc fără să fim auziți, răspunse Lew.

– Știi bine că nu vreau să te ascult.

– M-ai salvat în noaptea asta, și este drept să-ți mulțumesc, zise el în sfârșit.

Și de această dată, el îi vorbea pe acel ton ironic pe care ea nu-l suporta.

– Am venit numai ca să-l salvez pe Hugues, îi replică ea, și pe ceilalți bieți nebuni, trași de tine într-o aventură periculoasă care nu se poate termina decât tragic. N-am venit pentru tine.

– Ești încântătoare!

Leona se înfioră. Știa prea bine că nu avea nici o putere în fața lui.

Capitolul 10

În cabină era întuneric; mirosurile mărfurilor, ale tutunului, alcoolului și parfumurilor franțuzești se amestecau cu mirosul acru din cală, cu cel al apei de mare și al sudorii oamenilor.

Dar nu asta, nici măcar prezența atât de apropiată a lui Lew Quayle, o făcea pe Leona să tremure. Avea presimțirea unui pericol de moarte.

Era o adevărată nebunie să se îndrepte spre golful Clantonbury, dar nimic din ce ar fi putut să spună nu l-ar fi făcut pe Lew să-și schimbe planurile.

– Vino să te așezi.

Ea se așeză pe un balot mic de stofă și Lew Quayle luă loc alături.

– Te voi conduce cu barca până la plajă, zise el. Trebuie să intri din nou în casă și, îndată ce vei putea, îi vei spune lui Hugues ce am hotărât. Spune-i că probabil nu vom putea intra în posesia acestei încărcături mai devreme de câteva zile.

– Ești nebun să duci încărcătura acolo, zise fata.

– Dimpotrivă; crezi că s-ar aștepta să ne aruncăm în mod

deliberat în gura lupului? Marfa nu pățește nimic în golful Clantonbury, ducele și ducesa stau rareori la castel și, când ei vor pleca înapoi spre plăcerile Londrei, noi vom scoate liniștiți încărcătura din apă. Am mulți prieteni printre lucrătorii de pe domeniu.

– Ai mai folosit în trecut acest loc? întrebă Leona din curiozitate.

– De mai bine de zece ori, răspunse Lew cu aplomb. Și nimeni n-are mai mult decât mine dreptul să se plimbe pe plaja din Clantonbury.

Se lăuda pe obișnuitul lui ton sarcastic și plin de amărăciune. Leona își aminti de zvonurile care circulau asupra originii lui: Lew Quayle se considera a fi fiul tatălui actualului duce, un bărbat chipeș ale cărui aventuri amoroase fuseseră de notorietate prin ținut.

– Imediat ce vă veți întoarce la Ruckley, reluă Lew, am să vin pe la voi să-i dau lui Hugues un acont din partea ce i se cuvine de la această ultimă încărcătură.

– Îți aduce mulți bani?

– Suficienți, ținând cont de riscurile asumate pentru lichidarea ei, îi răspunse Lew. Totuși, nu destul pentru a-l elibera pe Hugues de datoriile lui.

– Oh!

Exclamația era aproape un suspin. Brusc, brațul lui Lew îi cuprinse umerii Leonei; chipul lui atât de detestat era foarte aproape de al ei.

– Există un mijloc mult mai simplu, mult mai rapid de a-i șterge datoria, murmură el. Și tu știi despre ce este vorba.

Leona se zbătu ca să scape.

– Dă-mi drumul.

Dar nu îndrăznea să țipe. Nu voia ca vâslașii de afară să bănuiască ce se întâmplă.

Îl auzi pe Lew râzând ca un om sigur că va obține ceea ce se afla la îndemâna lui. Îi prinse între degete bărbia, ridicându-i cu forța capul blond pe care-l ținea lipit de umărul lui. Leona se zbătu zadarnic și cum, instinctiv, deschise gura ca să urle, el îi zdrobi buzele cu un sărut.

Ea încerca să se lupte, dar eforturile îi erau la fel de zadarnice ca și acelea ale unei păsări prinse de o mână brutală. Se simți umilită și murdărită.

Cu un gest pueril, îi lovea pieptul lui Lew cu pumnii. Dar o forță irezistibilă o ținea ca într-o menghină de oțel și ea fu obligată să suporte acest sărut respingător până în clipa în care crezu că va leșina de greață.

În sfârșit, Lew se depărtă. Leona rămase amuțită, sufocată; lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Domnule Quayle, suntem foarte aproape de golf.

Lew se ridică dintr-un salt.

– Mergeți cât se poate de încet, băieți, poate că și aici sunt soldați la pândă. Deși mă îndoiesc.

Ieși din cabină, abandonând-o pe Leona care-și freca buzele cu o batistă, ca pentru a șterge chiar și amintirea acestui sărut scârbos.

Aruncă apoi o privire afară și văzu luminile de la Clantonbury. Castelul era pe jumătate ascuns de copaci, dar se zăreau ferestrele cele mai de sus ale fațadei; străluceau în noapte și fata se gândi, cu nostalgie, la pacea și siguranța care dommneau în somptuoasa clădire.

Vocea lui Lew îi întrerupse reveria.

– Ești gata? N-avem timp de pierdut, avem foarte multe de făcut.

– Pot să vâslesc chiar eu până la plajă, zise ea.

– Nu, am să te conduc eu. Oamenii vor arunca încărcătura peste bord de îndată ce vom fi în golf, n-o să ne ia mai mult de un sfert de oră, și după aceea o ștergem.

Leona privi plaja.

– Ești sigur că este prudent ce faci? întrebă ea.

– Mi-aș risca eu marfa dacă n-aș fi sigur de ceea ce fac? Trebuie să înveți să ai încredere în mine, frumoasa mea, așa cum au făcut-o multe alte fete frumoase.

O provoca în mod deliberat făcând aluzie în felul acesta la femeile pe care le trădase și le abandonase. Leona roși; cum de îndrăznea el să-i vorbească astfel?

Oamenii ridicaseră vâslele, lăsând vasul să alunece din inerție până în golf. Lew coborî în barca pe care doi pescari o țineau lipită de flancul cuterului.

Leona ezită. Unul dintre vâslași o ridică și i-o pasă lui Lew. Acesta o prinse în brațe și încercă din nou s-o sărute pe gură dar ea întoarse capul și-l lovi cu pumnul. Îl auzi râzând, ca un adult care râde de furia unui copil.

– Îmi place să fii rebelă, murmură el așezând-o în barcă.

Leona ar fi vrut să-i strige în gura mare furia și ura ei, să-i spună ce credea despre el, dar trebuia să tacă pentru a nu trezi atenția eventualilor paznici.

Liniștea era impresionantă, fantastică, dacă te gândeai la cei treizeci de bărbați care acționau în noapte ca niște umbre. Lew Quayle vâslea fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Leona respira cu greutate, și totuși simțea în suflet o nouă emoție la gândul apropiatei sale eliberări. În câteva minute, va pune piciorul pe plajă, va alerga să se refugieze la Clantonbury unde va fi la adăpost.

Barca atinse fundul nisipos și Lew sări în apă, protejat de cizmele înalte de cauciuc. Trase ambarcațiunea ceva mai departe și se aplecă spre Leona.

– Acum mă descurc singură, zise ea încet.

– Nisipul este ud, am să te duc în brațe.

– Nu, lasă-mă.

Dar Lew nu-i ascultă protestele. O cuprinse în brațe și o ridică.

– Nu-ți fie teamă, rânji el, n-am timp acum de alintări. Vor veni și astea mai târziu, după ce te vei întoarce la Ruckley.

Ajuns pe nisip uscat, el îi dădu drumul. În spatele lor, Leona auzea zgomotul surd al unor obiecte grele care se scufundau în mare. Percepea din când în când clipocitul apei, câte o înjurătură șoptită; totul se făcea cu o remarcabilă discreție, dată fiind importanța manevrei.

Și deodată, răsună un strigăt al cărui ecou părea că umple noaptea.

– Pericol! Să se salveze cine poate! Ieșiți în larg!

Vocea era înspăimântată și totuși, forța ei era o dovadă de curaj.

– Pericol! Imbecilii, ne așteptau! Ieșiți în larg!

Avertismentul se repeta. Se auziră pași grăbiți. Cineva venea alergând spre Leona și Lew care încremeniseră, paralizați de surpriză. Dintr-o dată, Leona recunoscu vocea și se înfioră.

– Hugues! Oh! Hugues! gemu ea.

Alergă spre fratele său, dar în aceeași clipă se auzi o împușcătură și tânărul se prăbuși.

– Hugues! Hugues!

Leona căzu în genunchi lângă el. În jurul lor părea să se fi dezlănțuit infernul. Leona îl auzea pe Lew urlând ordine, din toate părțile golfului răsunau împușcături. Vedea străfulgerările luminoase și auzea gloanțele șuierându-i pe deasupra capului.

– Nenorocire! Suntem trădați!

– Scoateți vâslele și porniți! Lua-v-ar naiba, imbecililor!

În zarva indescriptibilă, o licărire lumină dintr-o dată chipul fetei. Ridică privirea înspăimântată și-l văzu pe lordul Chard, cu un felinar în mână.

– Este mort! striga ea înnebunită. L-ai ucis! Oh! Te detest, te detest. Hugues este mort!

– Mă duc să caut ajutoare, zise el cu blândețe.

La lumina care acum se îndepărta, Leona întrezări chipul fratelui său inundat de sânge și, în clipa aceea, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt sau să țipe de spaimă, cineva îl ridică pe Hugues în brațe. Bănui că Lew îi venise în ajutor și îl ducea pe fratele ei spre barcă.

Rămasă pe loc, în genunchi, răvășită de emoție, nu reușea să-și dea seama de ceea ce se întâmplă. Câteva clipe mai târziu, Lew se întoarse și, fără pic de blândețe, o ridică și o trase după el.

O luă în brațe abia când trebui să treacă cei câțiva metri de apă care-i despărțeau de barcă, apoi o aruncă pe fundul acesteia.

– Culcă-te pe jos, îi ordonă el, strigând ca să acopere vacarmul provocat de schimburile de focuri. Întinde-te cât poți de mult.

Prea tulburată ca să mai reziste, Leona se supuse. Hugues era și el întins pe fundul bărcii și ea îl cuprinse în brațe. Sângele fratelui său i se prelingea pe degetele tremurânde.

Se auzi o nouă explozie și un glonte le șuieră pe deasupra capului. Lew vâslea ca un posedat. Curând ieșiră din golf și, ridicând încet privirea, Leona văzu că vasul era aici; oamenii vâsleau cu o repeziciune stupefiantă și cuterul se îndepărta foarte repede de coastă.

În depărtare se auzi un ordin:

– Încărcați-vă din nou puștile!

Apoi o voce îi strigă numele:

– Leona! Leona!

Era sigură că cel ce o striga era lordul Chard. Dar cum vocea nu se mai auzi, ea crezu că i se păruse.

Ajuns în larg, Lew își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Hei! Opriți să urcăm și noi.

Barca se lipi curând de flancul cuterului. Lew o luă pe Leona și o dădu vâslașilor.

Câteva clipe mai târziu, doi oameni îl transportară pe Hugues în cabină.

Era prea întuneric pentru ca fata să poată distinge ceva, dar auzi când îl puseră pe fratele său pe jos. După aceea, se aprinse un felinar. Licărirea lui lumina corpul inert pe care Leona nici nu îndrăznea să-l privească.

Fusese oare Hugues desfigurat? Era oare rănit mortal? Exista oare cea mai mică speranță de a fi salvat? În sfârșit, Leona făcu un efort să se întoarcă spre fratele său.

Căzu din nou în genunchi lângă el. Sângele îi șiroia pe față și ea crezu că o să leșine. Își reveni greu, scoase din buzunar o batistă fină și încercă să-i șteargă sângele.

– Capul lui... zise ea în șoaptă.

Lew se apropie.

– Duceți-vă și vă luați în primire vâslele, le spuse el celor doi oameni, și închideți ușa în urma voastră.

Vorbea pe un ton sec și cei doi se supuseră imediat, punând jos felinarul. Fără să rostească un cuvânt, Lew luă batista din mâinile Leonei și începu să șteargă el sângele ce curgea pe la tâmple.

– Este... mort? întrebă Leona tremurând.

Lew își strecură o mână pe sub redingota lui Hugues.

– Nu, zise el, inima îi bate. Șocul împușcăturii l-a făcut să-și piardă cunoștința. Când vom ajunge la Dieppe, vom chema un medic.

Leona nu răspunse nimic. Acum îl auzea pe Hugues respirând, dar era speriată de paloarea lui și de sângele care continua să-i curgă din rană.

Lew se aplecă și privi mai de aproape fața tânărului.

– În orice caz, trăiește, remarcă el.

– El v-a salvat, îi replică Leona. A riscat totul ca să vă salveze. Dacă el n-ar fi venit, ați fi fost uciși cu toții sau făcuți prizonieri.

Se trăgea în voi din toate părțile golfului; soldații au așteptat să intrați cât mai mult în golf, ca să nu mai puteți scăpa.

– Și cine a conceput acest plan diabolic? rânji Lew. Nu-i nevoie să-mi spui, știu. Hugues spunea că "prietenul" nostru, nedescoperind nimic la Ruckley, a abandonat zona.

Fraza conținea o acuzație atât de evidentă încât Leona roși.

– De unde era să știe ce urmează? întrebă ea, arătându-și fratele cu ardoare. Lordul Chard părea atât de amabil, atât de liniștit. Abia la Clantonbury ne-am dat sema că invitația lui era un șiretlic ca să ne îndepărteze de casă.

– Trebuie să-i fi spus cineva că noi am mai venit în golful Clantonbury, mormăi Lew. Vai de cel care ne-a trădat!

– Ah, nu, nu mai vreau sânge! strigă fata. Nu s-a vărsat deja destul?

Lew ieși râzând din cabină. Leona auzi certându-și oamenii, îndemnându-i să vâslească mai repede.

Se ridică cu dificultate, apoi adună o mână de paie ce erau împrăștiate pe jos și făcu un fel de pernă pe care o puse sub capul fratelui său. În felul acesta, spera să-i fie mai bine.

Ce-o fi crezut lordul Chard, se întreba ea, când n-o mai găsise pe plajă, și nici pe fratele ei? Era oare îngrijorat sau doar furios că îi scăpaseră prizonierii?

Comportamentul lui Hugues dovedea vinovăția lui. Nu exista nici o îndoială, îi datora lui Lew o profundă recunoștință; fără el, la această oră Hugues ar fi fost capturat, în drum spre închisoarea cea mai apropiată. Dacă va fi totuși până la urmă prins, îi va fi oare viața în pericol? Va fi oare "doar" exilat?

Da, în ciuda aversiunii ei, îi datora lui Lew recunoștință dacă l-a salvat pe Hugues dintr-un asemenea pericol. Dar dacă ea ar fi cerut ajutorul lordului Chard, n-ar fi obținut oare îndurare pentru Hugues? De unde să știe? Acum nu putea

decât să-i mai audă în urechi vocea calmă spunându-i: "mă duc să caut ajutoare", și să-și amintească cum dispăruse în noapte.

Ce-o fi crezut despre cuvintele ei disperate? Dar le auzise oare? "Te detest! Te detest!", strigase ea.

Leona își ascunse fața în mâini.

– Nu se poate! își zise ea în șoaptă, îl iubesc orice ne-ar fi făcut. Chiar dacă l-ar fi ucis pe Hugues, tot l-aș iubi.

Fu îngrozită că-i trecuse prin minte acest gând, răvășită de sentimentele ei contradictorii.

"Cum să-l iubesc, se întreba ea, pe el care mi-a ucis fratele?"

Dar chiar aici, alături de fratele ei rănit și fără cunoștință, nu-și putea împiedica inima și sufletul să-l dorească pe acest bărbat care aprinsese în ea o flacără misterioasă.

"Cred că sunt nebună", își zise ea.

Știa încă că nu este nebună. Iubea. N-ar fi crezut niciodată că dragostea poate fi atât de puternică.

Pe măsură ce se apropiau de coastele Franței, Leona prindea curaj. Ajunsese în culmea disperării și totuși, tânără fiind, era contrar firii sale să rămână prea mult timp sub povara nenorocirilor, astfel că se gândi că poate, printr-o minune, lucrurile nu vor mai fi atât de tragice pe cât păreau.

Hugues își mișcă puțin capul și începu să mormăie cuvinte fără șir; și mișcarea și cuvintele erau abia perceptibile, dar dovedeau totuși că tânărul era în viață. Era mai puțin înspăimântător decât tăcerea și nemișcarea.

Apăru și Lew ca s-o anunțe că vor debarca peste zece minute.

Capitolul 11

Hugues se simțea mai bine, nu era nici o îndoială în privința asta. Mai avea încă, seara, niște migrene îngrozitoare, dar putea să se ridice și să se îmbrace. Să se așeze în fața ferestrei și să se distreze privind oamenii ce treceau pe chei.

Leona era sigură că, în afară de suferința pe care i-o provoca încă rana sa, Hugues era neliniștit. Îl auzea noaptea răsucindu-se la nesfârșit în patul lui și plimbându-se prin încăpere.

Cineva bătu la ușa camerei de deasupra cafenelei, unde se adăpostiseră sosind în Franța.

– Intră! strigă Hugues.

Ușa se deschise. În prag se afla patronul cafenelei, scund, îndesat și roșu la față, răsuflând greu pentru că urcase în grabă scara.

– Este jos o doamnă care vrea să vă vadă, domnule, zise el.

– O doamnă? repetă Leona surprinsă. Trebuie să fie o greșeală.

– Nu, nu, domnișoară, este adevărat, o doamnă bine întreabă de fratele dumneavoastră.

– O doamnă bine? murmură fata. Cine poate fi, Hugues?

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse tânărul. Ei bine, spune-i să urce.

După o clipă, se auzi o altă bătaie în ușă.

Leona se duse să deschidă, dar înainte să apuce s-o facă, ușa se deschise larg și apariția fu stupefiantă. În fața ei se afla o femeie îmbrăcată după ultima modă, o femeie brunetă cu ochi negri strălucitori, cu buze roșii întredeschise într-un surâs ingenuu ce nu se potrivea deloc cu înfățișarea ei: o rochie de mătase i se mula pe corp într-o manieră foarte sugestivă dezvăluind, cui voia să vadă, un trup perfect. Peste rochie era aruncată o capă de satin brodată delicat, de culoarea smaraldului, și pene de aceeași culoare îi împodobeau boneta înnodată sub bărbie cu panglici verzi.

Ea rămase o clipă în prag, privind-o pe Leona, dar înainte ca una dintre ele să apuce să spună ceva, Hugues exclamă:

– Yvette!

Apariția scoase un țipăt ușor, apoi se lansă cu impetuozitate, lăsând în urma ei o dâră de parfum. Trecu pe lângă Leona care rămăsese buimăcită, alergă la Hugues, se aplecă peste el și își încolăci brațele pe după gâtul lui lipindu-și obrazul de cel al tânărului.

– Dragul meu Hugues! Dragul, dragul meu! exclamă ea. Mi s-a spus că ești rănit, este adevărat? Oh! Bietul meu Hugues! Cum s-a întâmplat?

– Yvette... dar cum ai ajuns aici? bolborosi tânărul. Cum ai dat de mine? Cine ți-a spus?

Preț de o clipă, vorbiră amândoi în același timp, vorbeau atât de repede încât Leona nu le putea urmări conversația.

Deodată, dându-i drumul lui Hugues, Yvette își îndreptă pălăria care alunecase pe o parte și, cu o voce foarte diferită, pe un ton rece și ostil, întrebă:

– Cine este femeia aceasta?

– Eu sunt Leona Ruckley, doamnă, zise Leona cu o reverență politicoasă.

– Sora mea, adăugă Hugues vesel. Ești mulțumită?

– Sora ta! exclamă Yvette pe un cu totul alt ton. Sunt încântată, domnișoară. Fratele dumitale și cu mine suntem prieteni vechi.

– Așa am avut și eu impresia, zise Leona fără ironie.

– Prieteni vechi, într-adevăr, acestea sunt cuvintele potrivite, zise Hugues. Și acum, Yvette, spune-mi repede de ce ești aici.

În loc să răspundă, Yvette se lăsă să cadă pe un scaun și își împreună mâinile cu un aer extaziat.

– Nu-mi vine să cred, zise ea. Tu aici! Și eu care mă pregăteam să vin după tine în Anglia!

– După mine? întrebă Hugues aplecându-se brusc spre ea. Yvette, vrei să spui că...

Ea dădu din cap. Buclele brune dansau în jurul chipului ei însuflețit.

– Da, zise ea. Eduard a murit. Sunt văduvă, Hugues, și așa cum ți-am promis, veneam spre tine.

– Este minunat! exclamă tânărul.

Leona îi privea pe rând, stupefiată. De ce nu-i vorbise Hugues niciodată despre această femeie de care părea să-l lege o evidentă intimitate?

El văzu că ea îi privește, îi zâmbi și-i întinse mâna.

– Vino aici, Leona, zise el. Felicită-mă, sunt omul cel mai fericit de pe lume.

– Vrei să spui că... o să vă căsătoriți? întrebă fata cu o voce slabă.

– Exact. Cu o femeie pe care o iubesc de multă vreme. De cât timp, Yvette?

– Să nu mai vorbim despre asta, zise ea. Avem în față viitorul, să uităm trecutul. Dar Eduard n-a știut niciodată că te iubeam, a murit fericit. "Întotdeauna ai fost o soție devotată", mi-a zis el înainte să-și dea ultima suflare. "De aceea îți las tot ce am agonisit".

– Dumnezeule! exclamă Hugues. Așadar, iată-te posesoarea unei mari averi.

– Am prea mulți bani, replică Yvette, mult prea mulți pentru o femeie singură. De aceea am nevoie de tine, Hugues. Trebuie să mă ajuți să mă ocup de proprietățile mele de la Paris și de cele pe care Eduard le avea în America de Sud. Va trebui să ne ducem acolo, să vedem care-i situația.

Hugues rămase tăcut o clipă.

– Mai întâi, trebuie să-ți spun două lucruri, zise el în sfârșit. Nu am nimic, nici un ban și, în al doilea rând, nu pot să mă întorc în Anglia.

– Da, da, zise Yvette repede. Domnul Quayle mi-a vorbit despre toate astea, dar n-are importanță. Eu vreau să locuiesc în Franța, Anglia nu mă interesează.

– Ești cu adevărat sinceră, Yvette? întrebă tânărul.

El îi luă mâna și o duse la buze.

"O iubește", își zise Leona.

Era sigură de această dragoste, o citea în ochii fratelui său, o vedea în freamătul buzelor sale, într-o tandrețe pe care nu i-o remarcase până acum niciodată pe chip. Fără nici o umbră de îndoială, o iubea pe această franțuzoaică vioaie, o iubea cu adevărat.

Leona înțelese dintr-o dată că era în plus. Rămăsese o clipă încremenită. Totul se derulase atât de brusc, atât de repede, dar acum, bănuia că nimănui nu-i mai păsa de ea și se întoarse spre ușă. Hugues întinse o mână ca s-o rețină.

– Leona, zise el. Leona este aici cu mine.

Urmă o clipă de liniște, apoi Yvette spuse după o vizibilă ezitare:

– Va trebui... să găsim un loc unde să poată locui sora ta.

– Cred că pot să vă sugerez eu o soluție, se auzi o voce din pragul ușii.

Leona se întoarse înfiorată de îngrijorare. De cât timp se afla Lew Quayle aici? se întrebă ea. Cât auzise?

– Lew! exclamă Hugues cu un zâmbet de sinceră prietenie. Intră. Nu se putea să vii într-un moment mai bun. Cred că deja te-ai întâlnit cu doamna Dupont?

– Da, firește, ne-am cunoscut mai devreme, zise Lew înclinându-se ceremonios.

– Într-adevăr, adăugă Yvette. L-am întâlnit pe acest domn fermecător pe chei tocmai când căutam un vapor ca să plec în Anglia. M-a întrebat cu multă amabilitate dacă poate să mă ajute în vreun fel și i-am spus că doream să merg la Newhaven, știind că sir Hugues Ruckley locuiește acolo. Dumnealui mi-a explicat că n-aveam nevoie să fac traversarea pentru că tu te afli aici, chiar la Dieppe.

– A fost o plăcere pentru mine să vă fac acest mic serviciu, doamnă, declară Lew. Și, aș putea cumva să vă acord ajutorul meu și în prezent?

– În ce fel? întrebă tânăra franțuzoaică.

– Ocupându-mă de soarta viitoarei dumneavoastră cumnate.

El îi aruncă o privire Leonei și o văzu pălind, dar fără să-i lase timp să vorbească, reluă:

– Hugues, am onoarea să-ți cer mâna surorii tale.

Yvette aplaudă veselă.

– Minunat! exclamă ea. Să vă căsătoriți? Mi se pare foarte potrivit. Și asta simpifică totul.

– N-am să mă mărit cu Lew, tu știi foarte bine, Hugues, zise Leona cu o voce gravă și tremurată, apropiindu-se de fratele său.

Acesta îi zâmbi.

– Leona, ce-ai putea să faci altceva? Haide, fii rezonabilă, o rugă Hugues. Știi doar care este situația.

– Sunt sigur că o știe într-adevăr, zise Lew cu un zâmbet batjocoritor. Hugues are mult bun simț, întotdeauna am admirat asta la el. Știe că o datorie de șapte sau opt mii de lire, n-am prea mai ținut socoteala în ultima vreme, nu se poate șterge într-o clipă, aș zice mai degrabă, prin capriciul absurd al unui frumos căpșor blond.

– Hugues îți va plăti într-o zi, spuse Leona.

– Opt mii de lire! exclamă Yvette. Cât face asta în bani franțuzești? E o avere, se pare! Chiar vă datorează Hugues o asemenea sumă?

– Da, doamnă, replică Lew, dar așa cum eu cred că i-am explicat deja, voi fi gata să consider această sumă rambursată în ziua în care voi semna un certificat de căsătorie.

Yvette își puse degetele încărcate de inele pe brațul contrabandistului.

– Ar fi neplăcut ca generozitatea dumneavoastră să nu fie apreciată, zise ea.

– Într-adevăr, doamnă. Pot conta pe susținerea dumneavoastră?

– Puteți, îi răspunse ea repede. Dragul meu, adăugă ea adresându-i-se lui Hugues, fă-o pe surioara ta să înțeleagă.

Bărbatul acesta este minunat și cu siguranță foarte bogat. Unde ar găsi un pretendent mai bun? În nici un caz în Franța.

– Întotdeauna am spus că nu vreau să mă mărit! strigă Leona.

Dar își dădu seama disperată că nimeni n-o ascultă.

– Ați putea să vă căsătoriți aici, la Dieppe, reluă Yvette Dupont, în ajun sau a doua zi după ce eu și Hugues ne vom fi unit destinele. Căsătoria noastră se va desfășura într-o biserică catolică, firește, dar cred că voi veți găsi un preot de religia voastră.

– Nu! izbucni Leona cu atâta violență încât cu toții întoarseră capul spre ea. Dacă sunt obligată să mă mărit, o voi face la Alfriston, în biserica în care am fost botezată, biserica în care sunt înmormântați părinții mei.

– Cum vei dori.

Lew fusese cel ce vorbise, cu un îngrozitor zâmbet de triumf pe buze.

– Ne vom căsători la Alfriston, reluă el, dacă acest lucru îți face plăcere, și ne vom petrece luna de miere la castel.

– Oh! Castelul! zise Hugues pe un ton vag, nepăsător, ca și cum își amintise brusc de el. Cred că aș face bine să ți-l fac cadou, Lew, pentru că nu cred că mă voi mai întoarce acolo vreodată.

– Ei bine, este hotărât! zise Lew. Leona și cu mine ne vom îmbarca mâine seară.

– Cum adică, mâine seară? Cu ce veți mege? întrebă Hugues.

– Cu cuterul, firește. Am pregătit o încărcătură pe care o voi depozita într-un loc foarte liniștit, la nord de Alfriston. Va

costa un pic mai mult transportul ei la Londra, dar locul este sigur și asta contează cel mai mult în clipa de față pentru că trupele lui Chard probabil că încă pândesc, dar nu și în locul unde vom debarca noi.

– Ești convins că Leona va fi în siguranță? întrebă tânărul cu o bruscă îngrijorare, ca și cum pericolul acestei călătorii i se dezvăluia dintr-o dată.

– Cu mine este întotdeauna în siguranță, declară Lew înfoindu-se în pene, și de un lucru poți să fii sigur, Hugues: n-am s-o las niciodată să-mi scape. Vom pleca așadar mâine seară, repetă el.

– Dacă n-am să mor până atunci, zise Leona.

El începu să râdă.

– Ei bine, dacă mori, te voi căuta și în mormânt!

Vorbise pe un ton glumeț dar cuvintele lui erau în mod clar un avertisment. Leona îl simțea foarte hotărât. Îl auzi coborând scara șubredă, apoi, fără să mai spună un cuvânt, ea fugi în camera ei.

Hugues trebuie să fi bănuit starea în care se afla ea pentru că, după plecarea Yvettei, o chemă din camera ei. Leona se duse, îl găsi palid și obosit după atâta agitație și îl ajută să se culce. Când în sfârșit el se așeză bine în pat, îi luă mâna.

– Ascultă-mă, Leona, vreau să-ți vorbesc. Știu că mă crezi aspru, poate chiar crud, forțându-te să te măriți cu Lew, dar nu există altă soluție. Trebuie să fii protejată, trebuie ca un bărbat să aibă grijă de tine.

– De ce crezi că n-aș putea trăi singură la castel?

– Fetița mea, știi bine că este imposibil. Erau probleme încă de pe vremea când tu erai copil, dar acum că ești o adevărată femeie, crezi că ai avea o clipă de liniște și de siguranță acolo, chiar și cu servitorii?

Leona închise ochii. Era un argument pe care nu putea să-l respingă pentru că era exact. Lew n-ar lăsa-o nici o clipă în pace iar ceilalți ar considera-o drept o pradă ușoară, dacă n-avea pe nimeni altcineva ca s-o protejeze decât pe bătrânul Bramwell.

Leona se ridică brusc și porni spre ușă.

– Unde te duci? întrebă Hugues.

– Mă duc să mă plimb, răspunse ea exasperată. Am nevoie de aer, vreau să-mi alung gândurile. Nu-ți fie teamă, n-am să fug, ți-am dat cuvântul meu.

*

Repetă aceleași cuvinte, a doua zi, când Yvette hotărî să-l ducă pe Hugues cu trăsura la castelul ei de lângă Paris.

– Vom pleca imediat după prânz, spuse ea, ca să ajungem spre seară la Amiens și să dormim acolo. O să facem mici popasuri, ca să nu-l obosim pe Hugues.

– Da, va fi perfect, încuviință Leona.

– Asta înseamnă că tu vei rămâne singură aici până ce domnul Quayle va veni să te ducă pe vapor. Crezi că este în ordine?

Leona ghici sensul ascuns al întrebării.

– Totul va fi în ordine și eu voi fi aici când Lew va veni după mine, zise ea cu o voce fermă.

Yvette îi cuprinse cu un gest afectuos umerii Leonei.

– Ești un copil rezonabil, zise ea. Nu-ți face griji, o femeie inteligentă poate face ce vrea din bărbatul ei; este doar o problemă de îndemânare.

Când, mai târziu, Yvette veni să-l ia pe Hugues, aduse cu ea un cufăr de piele.

– Este pentru tine, îi zise ea Leonei, este cadoul meu de nuntă, fetița mea. În felul acesta, n-o să fii o fată fără zestre. Aici ai un întreg trusou.

Cufărul conținea rochii, șaluri și pălării după ultima modă.

– N-am avut timp să le comand pe toate pe măsura ta, îi explică Yvette, dar cred că îți vor veni perfect cu câteva retușuri pe ici pe colo.

– Ce bună ești! murmură Leona.

– Nu este mare lucru, doar o mică atenție de la viitoarea ta cumnată care va fi foarte fericită și care speră să fii și tu la fel.

– Mulțumesc, zise Leona cu tristețe.

Yvette se aplecă și o sărută pe obraz, apoi chemă valeții ca să-l transporte pe Hugues și bagajele până la trăsură.

Hugues protestă, dar sfârși prin a ceda fără tragere de inimă și, până să urce oamenii, Leona veni în camera lui și își îmbrățișă fratele.

– Adio, Hugues, murmură ea. Am să mă rog pentru tine să fii fericit. O să-mi lipsești mult, nu-i nevoie să-ți mai spun.

Vocea i se frânse.

– Ai să-mi scrii, nu-i așa? o rugă el. O să-mi povestești cum a fost nunta ta. Ai grijă ca Lew să nu fie prins când va debarca încărcătura. N-au reușit încă să-l prindă, dar nu uita că este supravegheat.

– N-am să uit, zise Leona pe un ton resemnat.

– Ei bine, adio, zise Hugues.

O sărută pe obraz, dar privirea lui era întoarsă spre Yvette care-l aștepta în prag.

Leona îi conduse până jos și rămase în stradă, făcându-le cu mâna în timp ce urmărea cu privirea trăsura îndepărtându-se. Așadar, Hugues plecase. Fratele ei, singura ei familie, ieșea din viața ei. Era puțin probabil că-l va mai revedea vreodată.

Se întoarse în camera ei și își puse cele câteva lucruri ale ei în cufărul pe care i-l dăduse Yvette. N-avea nici dorința nici inima să se îmbrace într-una dintre noile toalete și rămase în rochia pe care și-o făcuse ea cu doar câțiva șilingi. Asta măcar era a ei, doar a ei, și o prefera rochiilor scumpe pe care viitoarea ei cumnată le alesese pentru ea.

Acum, aștepta. Lew nu mai venea și Leona începu să se întrebe dacă nu cumva uitase. O speranță nebunească i se născu în suflet.

Dar, când aproape se întunecase de tot, îi auzi vocea arogantă adresându-se patronului cafenelei, apoi îi auzi pașii pe scară. Leona își simțea fiecare mușchi fremătând, inima începu să-i bată cu o înspăimântătoare violență, buzele i se uscară brusc.

El venea după ea, bărbatul cu care urma să se mărite, bărbatul care-i jurase că ea nu-i va scăpa niciodată. Pașii se apropiau din ce în ce și în sfârșit el deschise cu putere ușa.

Era îmbrăcat foarte elegant, ca întotdeauna, cu o cravată minunată și o capă fixată pe umăr printr-un lanț de aur. Pălăria de pe cap era puțin într-o parte. Leonei i se părea că ea uitase cât este de solid și puternic, cât de mult o speria aroganța lui.

– Ești gata? întrebă el.

– Este timpul să plecăm?

Ea ar fi vrut să vorbească pe un ton mai calm și detașat, dar îi lipsea curajul și continua să fie șovăitoare și îngrozită.

– Da, este timpul să plecăm, răspunse el. Nu te bucuri că ai să revezi Anglia, că te întorci la Ruckley? Era casa ta, odinioară, dar acum o vei împărți cu mine, noul ei proprietar.

Leona voia să ajungă la ușă, dar pentru asta trebuia să treacă prin fața lui. Chiar după primul pas, ea își dădu seama

că spaima îi fusese justificată. El întinse brațul și o prinse, apoi o strânse la piept. Îl auzi râzând, așa cum ar fi râs de tentativele zadarnice ale unei păsări de a scăpa.

– Vreau un sărut înainte de plecare, zise el pe un ton imperativ, chiar dacă o să avem tot timpul să ne sărutăm înainte de a ajunge în Anglia.

Ea încercă să nu zică nimic, să nu se miște, dar îi fu imposibil. Se zbătu, îi lovi pieptul cu pumnii ei mici, se străduí să se elibereze din brațele puternice care-i tăiau răsuflarea.

– Dă-mi drumul!

Dar glasul i se stinse, sufocat de buzele lui fierbinți, devoratoare, care o ținură captivă.

Apoi el o respinse cu brutalitate, de parcă ea fusese cea care-l provocase.

Leona se clătină și se sprijini cu o mână de perete ca să-și recapete echilibrul, dar o privire aruncată spre chipul lui Lew îi dădu puterea să alerge pe scară.

Afară, aerul proaspăt îi mângâie obrajii și, o clipă, fu ispitită să alerge drept înainte, să se arunce în mare, mai degrabă să moară decât să mai sufere o asemenea umilință.

Apoi își aminti de promisiunea ei, de solemna promisiune făcută lui Hugues. Trebuia să se mărite cu Lew. N-avea dreptul să facă altfel.

Capitolul 12

Oamenii erau deja așezați la vâsle când Leona și Lew Quayle se apropiară de cuter, conduși de un copil zdrențăros ce ducea o torță. Le ieși în cale un bărbat cu un felinar.

– Trebuie să prindem mareea, domnule Quayle, zise el.

– O s-o prindem, răspunse Lew nepăsător.

Bărbatul o privi pe Leona cu curiozitate și, când o văzu pregătindu-se să urce la bord, mormăi ceva neinteligibil. Unul dintre vâslași fu însă mai puțin discret.

– Femeile pe navă au adus întotdeauna numai ghinion, bombăni acesta.

– Ghinionul tău va fi că am să te las pe țărm dacă mai aud vreo vorbă, ripostă Lew cu brutalitate.

Luă mâna fetei ca s-o ajute să urce de pe chei pe vas și adăugă:

– Viitoarea mea soție ne va aduce tuturor noroc. V-o prezint, domnilor, pe domnișoara Leona Ruckley, de la castelul Ruckley, unde voi locui de acum înainte eu.

Fără să spună un cuvânt, Leona se îndreptă spre cabină.

Lew luă un felinar și o urmă. Când deschise ușa, ea văzu iarăși cabina plină de fel și fel de mărfuri, dar fusese adus și un pat acoperit cu perne de mătase.

Lew ridică felinarul.

– Vezi, zise el, m-am gândit la confortul tău.

– Mulțumesc, răspunse simplu Leona.

Era primul cuvânt pe care-l rostea de când părăsiseră Franța. El o lăsă singură pentru ca să se ducă să dea ordine oamenilor.

Așezată pe pat, cu privirea pierdută, Leona își împreună mâinile ca pentru rugăciune. Când Lew reveni în cabină, ea își ridică privirea spre el încercând să pară indiferentă, dar nu-și putea ascunde spaima.

– Suntem în larg, zise el.

Veni să se așeze lângă ea pe perne, privind-o în vreme ce ea se îndepărta de el cât mai mult cu putință.

– Te simți bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc. Ai fost... amabil că te-ai gândit să-mi pregătești... un coltișor.

Vorbea cu mare efort dar i se părea că politețea cea mai elementară o obliga să spună ceva.

– Amabil, într-adevăr? remarcă Lew. Este chiar prima oară când îmi spui asta. Ei bine, în curând vom fi acasă, asta vrei, nu-i așa?

– În cât timp vom ajunge? întrebă Leona, gândindu-se că tăcerea era mai periculoasă decât orice.

– În vreo trei ore. După ce vom debarca marfa, vom lua o trăsură și ne vom duce la castel, tu și cu mine. Vom putea să ne oprim pe la preot și să-i spunem bătrânului idiot să fie pregătit să ne cunune cât de curând.

Felul acesta de a vorbi despre pastor o înfioră pe Leona. Bătrânul fusese prietenul tatălui ei și ea ținea mult la el.

– Este neapărată nevoie să... ne grăbim atât? întrebă ea.

– Te privește, dar te previn că, oricum, eu am de gând să-mi petrec noaptea la castel.

El îi privea acum buzele și Leona întoarse capul, știind prea bine ce însemnau cuvintele lui.

Deodată, de afară se auzi un strigăt.

– Domnule Quayle!

Lew ridică imediat capul. Dându-i drumul Leonei, alergă la ușă și ieși.

– Un vas de război se află prin preajmă!

Leona auzi limpede cuvintele, și apoi răspunsul lui Lew:

– La babord toți, n-or să ne vadă!.

Fata simți vasul înclinându-se și virând. Lew strigă:

– Vâsliți, vâsliți cu putere! Ne-au văzut!

Cuterul înainta cu o viteză incredibilă. În timp ce vâsleau înnebuniți, oamenii înjurau.

– Ne îndepărtăm de ei!

În vocea lui Lew răsuna o notă de triumf. Adăugă:

– Haideți, băieți, câștigăm teren. O s-o ștergem în beznă, nu ne vor putea urmări.

Urmă o clipă de tăcere.

– Câștigăm teren! Câștigăm din ce în ce mai mult teren!

Ușurarea lui Lew era evidentă, dar se auzi un nou strigăt:

– Priviți! La babod! La babord!

– Un alt vas blestemat!

Lew urla de furie.

– Poate că este un vas comercial, zise unul dintre oameni.

– Nu, este tot un vas de război.

– Spre tribord, comandă Lew.

Deodată se auzi o explozie și un plescăit puternic în apă. Vocea unui tânăr gemu:

– Trag asupra noastră!

– Vâsliți, strigă Lew, o să scăpăm de ei. Vâsliți puternic!

Răsună o nouă explozie. Aceeași voce zise, disperată:

– Dumnezeule, salvează-ne! Ne vor aborda.

– V-ați încărcat pistoalele? întrebă Lew.

– Da, da, domnule Quayle.

– Fiți gata să trageți de îndată ce se vor apropia.

Se auzi o nouă explozie, atât de aproape încât Leonei i se păru că se produsese chiar pe cuter, apoi auzi o voce, destul de îndepărtată, strigând:

– Opriți-vă! În numele Majetății Sale regele George VI, vă ordon să opriți!

– Vâsliți, tună Lew, vâsliți repede.

Vasul viră brusc.

– O să scăpăm...

– Încă unul, domnule Quayle, vine drept spre noi!

– Vâsliți! urla Lew, cu dinții încleștați.

– Opriți, sau vă scufundăm!

De data aceasta, era imposibil să se prefacă că nu auziseră: ordinul fusese strigat atât de tare încât cu toții îl auziseră.

– Ne vor aborda. Fiecare să-și apere viața, zise Lew. Amintiți-vă ce vi se va întâmpla dacă veți fi prinși: șapte ani de pușcărie sau spânzurătoarea. Dacă va trebui să murim, vom lua cu noi în moarte cât mai mulți dușmani cu putință!

Abia terminase el de vorbit că Leona fu zguduită de o nouă explozie. De data aceasta, cuterul fusese atins; un om scoase un țipăt de agonie. Apoi, răsunară focuri de armă între cei de pe vasul care se apropia și vâslașii de pe cuter care-și abandonaseră vâslele.

În zarva de afară, fata îl auzea pe Lew strigând ordine. Se ridică clătinându-se, dar fu aruncată violent pe podea. Nava de război și cuterul intraseră probabil în coliziune. Rămase acolo unde se afla, prea speriată ca să se miște. Afară, vacarmul era

îngrozitor. Se auzeau strigăte, înjurături amestecate cu gemete de durere, împușcături, șuierat de gloanțe. Oamenii trebuie să-și fi scos și săbiile scurte pe care le purtau la cingătoare.

Deodată, toată agitația încetă, vasul se legăna și se lovea de celălalt. Leona se ridică și, în aceeași clipă, ușa cabinei se deschise larg. Chipuri necunoscute o priveau cu stupoare și ea recunoscu uniformele marinei engleze.

– Dumnezeule! O femeie! strigă unul dintre ei.

– Trebuie s-o conducem la căpitan.

Unul dintre bărbați veni spre fată și o ajută să se ridice.

– Totul s-a terminat, doamnă, zise el. Vreți, vă rog, să ne însoțiți la bordul "Vulturului", nava Majestății Sale?

– Ce... ce s-a întâmplat? reuși să întrebe Leona.

– Vă va explica totul căpitanul, doamnă.

Ofițerul care vorbise luă felinarul ca să lumineze calea fetei. Când ieși din cabină, o întâmpină un spectacol care-i smulse un țipăt de groază.

Trupuri omenești zăceau pe toată puntea, în poziții grotești așa cum îi surprinsese moartea, scăldate în apa care începea să inunde vasul. Silueta împunătoare a vasului de război care domina cuterul se profila pe cer.

– Atenție la încărcătură! strigă o voce.

– Este o femeie la bord, răspunse ofițerul.

– O femeie? Dumnezeule! Urcați-o pe vas.

– Este cam greu să urcați, dar cred că veți reuși, doamnă, îi zise ofițerul Leonei.

Cu ajutorul lui, ea se cățără pe scara de frânghie până ajunse pe puntea vasului.

Aici, o mulțime de oameni se agitau într-o hărmălaie îngrozitoare. Cărau răniții de pe cuter și-i întindeau pe pături. Un mic grup de ofițeri se aplecase asupra unui trup lungit pe jos. Când fata puse piciorul pe punte, aceștia se întoarseră. În

mijlocul lor se afla un bărbat care nu purta uniformă și avea pe cap o pălărie înaltă cu boruri late. Era învăluit într-o pelerină largă.

Inima Leonei aproape se opri să mai bată. Nu se așteptase să-l vadă aici. Îi zări fața luminându-se și, deși nu făcu nici o mișcare, ea avu impresia că aleargă spre el.

– Leona! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că te voi găsi aici!

Ea încercă să-i răspundă dar nici un cuvânt nu reuși să-i iasă de pe buze. Se trezi cu mâinile în cele ale lordului Chard, agățându-se de el, ca un naufragiat de singura sa speranță de salvare.

– Și noi am tras asupra cuterului! Ai fi putut să fii ucisă.

În vocea lui gravă, ea percepea nota pătimașă la care visase atât de des.

Nu putea decât să-l privească, cu ochii scânteind de o bucurie de nedescris. Îi simțea mâinile strângându-le pe ale ei, o salvase, dar ea nu putea încă să vorbească, îl privea doar cu intensitate.

– Vino, am să te conduc la cabina căpitanului, zise lordul Chard.

O conduse până în fața unei uși pe care le-o deschise un marinar și intrară în cabină. Aceasta era mobilată simplu, dar Leonei i se păru caldă și liniștitoare, cu fotoliile așezate în jurul unei mese și cușeta ascunsă de draperii roșii.

Leona se așeză într-un fotoliu pe care lordul Chard îl împinsese spre ea. O privea cu o ardoare nedisimulată.

– Nu pot să cred că este adevărat, zise el, că ești vie și nevătămată. Spune-mi, unde ai fost? Ce ți s-a întâmplat?

Fata oftă adânc; acum își recăpătase vocea, avea atâtea lucruri de spus. Dar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, zise lordul Chard fără să se întoarcă.

Nu avea ochi decât pentru Leona, pentru buzele ei fremătătoare.

– Căpitanul vă transmite complimentele lui, monseniore, zise marinarul. A fost descoperit omul pe care dumneavoastră îl căutați. Chirurgul spune că nu este într-o stare prea bună. Și cere să vorbească cu doamna.

– Vrea să vorbească cu doamna? repetă lordul Chard ca și cum nu putea să creadă ce auzise.

– Exact, zise o altă voce.

Căpitanul intră. Își scoase cascheta și o salută pe Leona.

– Este de datoria mea să vă previn, doamnă. Lew Quayle, cred că acesta este numele contrabandistului, dorește să vă vadă. Chirurgul spune că mai are puțin de trăit, este grav rănit.

– Atunci, trebuie să mă duc, zise Leona.

Se ridică și, fără să-l privească pe lordul Chard, se lăsă condusă de căpitan.

Lew nu era la un loc cu ceilalți răniți, îl puseseră într-o cabină mică și austeră, unde era întins pe cușetă. Aici, cel puțin, gândi fata cu o compasiune bruscă, va putea muri liniștit.

Chirurgul era aplecat asupra lui. Lew avea ochii închiși și, o clipă, Leona crezu că deja murise.

– A primit un glonț drept în piept, doamnă, zise chirurgul. Nu mai este nimic de făcut.

– Este conștient?

– A fost, și întreba de dumneavoastră.

Lew deschise ochii.

– Leona, ești aici? întrebă el.

– Da, sunt aici.

– Și căpitanul? Unde este blestematul acela de căpitan? întrebă Lew cu o voce pe care o ultimă urmă de energie o făcuse brusc foarte fermă.

– Sunt aici, zise căpitanul apropiindu-se de cușetă.

Acesta se întoarse apoi spre lordul Chard care-i urmase.

– Vreți să-i puneți întrebări acestui om, monseniore?

– Acum nu, răspunse lordul Chard.

– Dumneata ești căpitanul acestui vas? întrebă Lew.

– Da. Sunt căpitanul Dalgelsh, dacă numele meu te interesează.

– Ei bine, căpitane Dalgelsh, doresc să oficiezi o ceremonie de căsătorie între mine și această doamnă, așa cum ai dreptul s-o fac, în calitate de comandant al unei nave a Majestății Sale.

– Să vă căsătoresc? Repetă căpitanul sufocat de surprindere.

– Da. Este ultima dorință a unui muribund, nu poți refuza asta.

– Nu, dar... Buimăcit, căpitanul o privea pe Leona. Trebuie să consimtă și această doamnă, zise el în sfârșit.

– Ea va face ce vreau eu, replică Lew. Mă auzi, căpitane?

Era evident că suferea îngrozitor. Cute adânci se săpau în jurul gurii și chipul, livid, se acoperea de sudoare.

Chirurgul îi bandajase pieptul rănit dar sângele răzbătea colorând totul în stacojiu. Una dintre mâini nu o putea mișca dar cu cealaltă căuta pe pipăite ceva și, cuprinsă de milă, bănuind ce voia el, Leona își puse mâna într-a lui și îi simți degetele strângând-o.

– Cunună-ne, gemea Lew, cunună-ne cât mai este timp.

– Doriți într-adevăr asta, doamnă?

Căpitanul vorbise încet dar Lew îl auzi.

– Răspunde-i, mormăi el, strângând mâna Leonei cu atâta furie încât în ciuda slăbiciunii lui, încă mai reușea să-i facă rău.

– Da... doresc... să... mă mărit cu el.

Vocea i se păru stranie Leonei însăși, și totuși era perfect limpede. Fata nu îndrăznea să-l privească pe lordul Chard, dar îl bănuia în spatele ei, încremenit.

– Bine, zise căpitanul.

Privi în jurul lui, văzu o carte de rugăciuni pe masa de lângă pat, și începu s-o răsfoiască pentru a găsi textul potrivit unei asemenea ceremonii. Pentru Leona minutele păreau interminabile.

– Repede! Repede!

Lew abia mai reușise să șoptească cuvintele, dar mâna lui o strângea la fel de tare pe cea a Leonei. Ea avea impresia că această mână nu numai că o ținea dar o și împiedica să cadă, pentru că, în jurul ei, cabina începuse să se rotească. Știa totuși că nu va leșina.

În sfârșit îl auzi pe căpitan citind primele fraze, pe tonul grav și răspicat al celui care este obișnuit cu cărțile sfinte.

Se întrerupse ca să-l întrebe pe rănit cum îl cheamă.

– Lewellyn Alexandre...

Gâfâia. Căpitanul se întoarse spre fată.

– Și numele dumneavoastră?

– Leona Mary.

– Repetați după mine, reluă căpitanul. Eu, Lewellyn Alexandre...

– Eu... Lew... ellyn... Alexandre...

– Te iau pe tine, Leona Mary...

– Te iau pe tine... Leona...

Ea simți degetele lui Lew crispându-se pe ale ei, când pronunțase cuvintele "te iau pe tine", apoi, când începu să-i spună numele, un horcăit de moarte îi ieși din gât și tot corpul se încordă. Apoi căzu la loc, moale.

"Te iau pe tine, Leona..." Cuvintele păreau suspendate în aer. Leona încă le auzea, percepea nota de triumf din glasul lui Lew chiar în clipa în care-și dădea sufletul.

Chirurgul trase cearșaful peste fața mortului.

– Îmi pare rău, doamnă, zise el încet. Nu mai putem face nimic.

Leona întoarse capul și, aproape inconștient, îl căută cu privirea pe lordul Chard, dar el nu mai era aici. Ușa cabinei era deschisă, el plecase.

– Pot să vă conduc, doamnă?

Căpitanul o susținu de braț, o conduse pe puntea unde fuseseră transportați răniții, apoi pe o scară îngustă până pe puntea principală. Pânzele erau întinse și marinarii își vedeau de treburile lor. Doar muntele de mărfuri îngrămădite, reprezentând încărcătura cuterului, arăta că aici tocmai se desfășurase un eveniment excepțional.

Căpitanul deschise ușa cabinei sale.

– Sper să vă simțiți bine aici, doamnă. Am să vă aduc puțin vin, cred că aveți nevoie după încercarea prin care ați trecut.

Leona se așeză, cu degetele strâns împreunate. Când i se aduse vinul, nici nu se atinse de el, lăsând sticla și paharul pe masă. Aștepta să-l vadă reapărând pe lordul Chard.

Timpul trecea. Tangajul și ruliul vasului arătau că nava ieșise în larg. Își dădu seama de asemenea că lordul Chard nu va veni. Rămăsase încremenită pe scaunul ei, pradă unei disperări profunde.

Chiar înainte de ivirea zorilor, căpitanul veni s-o anunțe că se zărește pământul.

– Lordul Chard m-a rugat să vă spun, doamnă, că am luat toate măsurile necesare pentru a vă conduce la castelul Ruckley. Vom arunca ancora chiar la intrarea în golf și o barcă vă va conduce până la mal.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabil, zise ea.

– Excelența sa a avut această idee. Noi îi vom duce pe prizonieri la Newhaven, dar dumnealui s-a gândit că este mai bine să vă scutească acum de o înfățișare la tribunal. Va trebui să depuneți mărturie împotriva lor.

– Să depun mărturie împotriva lor? repetă Leona.

– Mă tem că este indispensabil, doamnă.

– Dar refuz! exclamă fata. Cei mai mulți dintre acești oameni au fost obligați să ia parte la aceste expediții.

Căpitanul zâmbi.

– Mă tem că vă va fi greu să îi faceți pe judecători să admită asta, zise el. Au fost comise prea multe crime, prea multe fărădelegi, îndeosebi de banda lui Lew Quayle.

El se gândi dintr-o dată că făcuse o aluzie stângace și, tușind ușor, adăugă repede:

– Vreți, vă rog, să veniți pe punte, doamnă? Am găsit un cufăr care probabil că vă aparține, oamenii mei l-au pus în barcă.

– Sunt gata, zise Leona.

Se iveau zorile, transparente, stropite cu aur spre răsărit, dar stelele încă nu dispăruseră. Era frig și fata își strânse pelerina în jurul ei, punându-și și gluga pe cap.

Lordul Chard o aștepta. Ea îi aruncă o privire și îl văzu că întoarce capul.

– Vă mulțumesc, căpitane Dalgelsh, zise el întinzându-i mâna ofițerului. O voi informa pe Majestatea Sa despre treaba bună pe care ați făcut-o în noaptea asta împreună cu oamenii dumneavoastră. Puteți conta pe generozitatea sa pentru a-i recompensa pe toți cei care au luat parte la această operațiune.

– Suntem mândri, monseniore, că ne-am putut îndeplini misiunea care ne-a fost încredințată, răspunse căpitanul.

Leona se înclină.

– Și eu vă mulțumesc, domnule, zise ea.

Mai multe mâini o ajutară să coboare în barcă. Coborî și lordul Chard și se așeză la celălalt capăt. Patru oameni vâsleau și, în câteva minute, ajunseră la mal. Leona văzu falezele

apărând din ceață; cum cunoștea foarte bine locul, văzu intrarea în grote unde, de atâtea ori, cărăușii pândiseră sosirea cuterului pentru a descărca marfa.

Niciodată nu va mai aștepta nimeni aici, gândi ea. Niciodată nimeni nu va mai folosi subteranele care le permiteau să se refugieze în castel în caz de pericol.

Barca atinse fundul apei. Oamenii săriră afară și traseră ambarcațiunea pentru ca lordul Chard să poată coborî pe nisip uscat; unul dintre ei o luă pe Leona în brațe și o puse apoi pe uscat.

Fata auzi clinchetul monedelor de argint și-l văzu pe lordul Chard împărțindu-le marinarilor, apoi se întoarse spre ea:

– Poți să mergi pe plajă? întrebă el.

– Am făcut-o adeseori, îi răspunse ea.

Ar fi vrut să-i zâmbească dar el nu o privea. Glasul lui glacial făcea din el un străin, un necunoscut.

În urma lor veneau doi oameni care cărau cufărul. Leona le aruncă o privire.

– Bagajele dumitale sunt în siguranță, fii liniștită, îi zise lordul Chard. Este destul de răcoare, dar ai noroc că ești îmbrăcată în ceva călduros!

Leona roși. Percepu dintr-o dată nota sarcastică din vocea lui și bănuia ce gândește. Credea că Lew Quayle îi dăruise pelerina pe care de fapt i-o oferise Yvette, o dată cu cufărul!

Își amintea de bietul ei șal sărăcăcios care-i acoperea umerii atunci când venise la Clantonbury. Cum să-și fi putut ea cumpăra această pelerină scumpă de catifea și blană și tot cufărul acela plin cu rochii? Nimeni nu știa mai bine ca lordul Chard că ea fugise de la Clantonbury fără să ia nimic cu ea. Căută cu disperare modalitatea de a-l face să înțeleagă adevărul, dar nu se putu hotărî să-i vorbească.

Merseră în tăcere până la poteca îngustă ce șerpuia paralel cu malul râului și ducea în grădinile castelului.

În sfârșit, în fața lor apăru castelul, dărăpănat, aproape șubred, dar atât de frumos în lumina primelor raze de soare.

"Sunt acasă, își zise Leona. Și nu va mai trebui niciodată să-mi fie frică".

Totuși, gândul acesta nu-i aduse nici o bucurie.

Era abia ora cinci și jumătate dar Leona remarcă faptul că ușa era deschisă și o mătură era sprijinită de prag.

– Cu siguranță că v-ar prinde bine un mic dejun, monseniore, spuse ea.

În loc de orice răspuns, el își scoase ceasul din buzunar.

– De îndată ce servitorii dumitale se vor trezi, zise el, îl voi ruga pe unul dintre ei să se ducă în sat și să comande o trăsură care să mă ducă la Clantonbury.

– Poate preferați un cal, monseniore? Sunt destui în grajd.

– Într-adevăr ar fi și mai bine, dacă este posibil.

El se încăpățâna să n-o privească și Leona bănui că o disprețuiește. Expresia feței îi era gravă, buzele crispate. Devenise într-adevăr un străin, un om care nu mai avea pentru ea nici tandrețe nici înțelegere.

Leona se întrebă ce-ar face el dacă ea i-ar întinde mâinile, dacă l-ar implora să-i zâmbească din nou. Dar nu îndrăznea s-o facă.

– Vreți să așteptați în salon, monseniore?

În timp ce el traversa încet holul, ea alergă la bucătărie. Doamna Barnes era în fața mașinii de gătit iar doamna Mildew, așezată la masă, îi vorbea. Văzând-o, amândouă tresăriră.

– Slavă Domnului! exclamă doamna Mildew, iată-vă acasă, domnișoară! Eram foarte îngrijorați întrebându-ne ce vi s-o fi întâmplat.

– Da, m-am întors, zise fata cu răsuflarea tăiată de emoție, și lordul Chard este în salon. Vă rog să pregătiți cel mai bun mic dejun și să-l anunțați când este gata.

– Și dumneavoastră, domnișoară Leona?

– Eu trebuie mai întâi să mă schimb.

Ieși din bucătărie și urcă în camera ei. Rămase o clipă în fața oglinzii, privindu-și chipul palid și speriat încadrat de blana luxoasă a glugii, contemplând cutele grele de catifea ale pelerinei care cădeau grațios de pe umeri până la pământ.

Deschise șifonierul și își găsi vechile ei rochii, așa cum se așteptase. Probabil că fuseseră trimise de la Clantonbury și doamna Mildew i le aranjase în șifonier. Își scoase rochia simplă pe care ea și-o cususe la Dieppe și, foarte repede, o înlocui cu vechea ei rochie gri, cea pe care o purta când lordul Chard îi era încă prieten.

Oftă când se uită din nou în oglindă. Acum, ea îi va explica totul. Acum, putea să-i povestească tot ce se întâmplase.

Coborî în fugă, amintindu-și că într-o zi el îi ieșise astfel în întâmpinare fără s-o piardă din ochi, fermecând-o cu privirea lui.

În salon nu mai era nimeni. Leona alergă spre sufragerie și intră tocmai când lordul Chard se ridica de la masă.

– Oh! Ați terminat deja masa?

Vocea Leonei tremura.

– Nu-mi este foame, răspunse el, dar îți sunt recunoscător că ai dispus să mi se servească acest mic dejun atât de repede. Unul dintre servitori mi-a spus că mi s-a pregătit și un cal.

– Deja! exclamă fata. Eu n-am dat nici un ordin.

– Mi-am permis să rog eu un băiat de la grajd s-o facă. Mâine îți va fi adus înapoi calul. Până atunci, fii liniștită, va fi bine îngrijit.

– Dar... chiar trebuie... să plecați atât de repede? bolborosi Leona.

Pentru prima oară, el își îndreptă privirea spre ea. Leona văzu că el îi remarcase rochia și, preț de o clipă, chipul i se îmbună, apoi brusc își recăpătă asprimea.

– Am multe de făcut, zise el. Justiția din Newhaven va avea nevoie de mine.

Era evident că el aștepta ca ea să i-o ia înainte pentru ca să iasă din încăpere. Leona nu putea decât să se încline în fața voinței lui.

– Sper să pot obține aprobarea ca dumneata să nu depui mărturie în public, zise el. Cred că o declarație scrisă va fi de ajuns. Notarul meu va veni să-ți vorbească mâine sau poimâine.

Ajunseră în hol. Bramwell aștepta cu pălăria și pelerina lordului Chard în mână.

– Aș vrea să vă rog ceva, zise deodată Leona.

– Te rog, răspunse el cu o curtoazie rece.

– Este ceva important, continuă fata îndreptându-se spre salon.

El șovăi o clipă, ca și cum n-ar fi vrut să rămână singur cu ea și apoi, oarecum sâcâit de această situație, intră în salon și închise ușa, dar nu înaintă și rămase pe loc, așteptând cu o nerăbdare evidentă.

– Iată despre ce este vorba, murmură Leona. Unul dintre contrabandiști, Jim Andrews... Dacă excelența voastră ar putea face ceva pentru el? A fost prima lui călătorie și a fost luat cu forța de către... domnul Quayle... căruia îi lipseau niște oameni la vâsle.

Îi fusese greu să pronunțe numele lui Lew.

– Îmi voi aminti de acest nume, zise lordul Chard. Poate o să ai bunăvoința să vorbești în depoziția dumitale despre asta și să precizezi cum ai obținut această informație.

– Eu am împrumutat barca lui când m-am dus să-i previn despre capcana pe care le-o pregătiseți, zise Leona.

– Ah! Așadar, în felul acesta ai reușit? remarcă lordul Chard. Ei bine, voi face tot ce-mi stă în putință pentru acest băiat, dar mă tem că vor fi aspru condamnați cu toții. Notarul meu va face de asemenea toate demersurile pentru ca dumneata să moștenești toate bunurile domnului Quayle, ai fost foarte aproape de a-i fi soție.

Leona scoase un țipăt.

– Moștenirea lui? Chiar credeți că... m-aș atinge de un ban sau... de cel mai mic obiect care i-a aparținut?

– Poate că nu totul a fost cumpărat cu bani proveniți din contrabandă.

– Nu-mi pasă de felul în care a agonisit tot ce a posedat! exclamă fata. Tot ce știu este că nu vreau nimic din moștenirea lui! Aș vrea doar să... uit.

Întoarse capul pentru a-și ascunde lacrimile care o orbeau și-l auzi pe lordul Chard spunând pe un ton ceva mai blând:

– Ai fi acceptat totuși să te măriți cu el.

– Ce-aș fi putut face altceva? Îi promisesem lui Hugues. I-am dat cuvântul meu de onoare.

– Lui Hugues? întrebă el uimit. Se apropie de ea. Hugues? repetă el. Dar Hugues este mort.

– Nu, zise Leona, trăiește. Se va căsători cu o femeie pe care o iubește de multă vreme. Vor locui în Franța. Pentru el, totul va fi bine.

– Dar atunci? Nu erai singură la Dieppe... cu Lew Quayle?

Auzi vocea lordului Chard tremurând ușor pe ultimele cuvinte și ridică spre el ochii speriați.

– Oh, nu! zise ea, am fost cu Hugues până ieri după amiază. Ce ați crezut? Cum de v-ați putut... gândi?

– Ce-aș fi putut gândi altceva? strigă el cu violență. Am crezut că Hugues este mort, și apoi îmi apari în față dumneata, îmbrăcată elegant și gata să te măriți cu acel bărbat!

– Trebuia să mă mărit cu el. Era... o datorie de onoare, murmură fata. Cum de ați putut să credeți altceva?

– Leona!

Vocea lui vibra, fermecând-o dintr-o dată. Ea rămăsese nemișcată și-l asculta.

– Mi-ai spus atunci, pe plajă, că mă detești și eu te-am crezut. Totuși, trebuia să te găsesc ca să fiu sigur. Aseară, când te-am văzut pe navă, mi-am dat seama că între noi nu poate exista ură, că nu va putea exista niciodată. Și apoi, te-ai declarat gata să te măriți cu Lew Quayle cu care eu te credeam singură de o lună de zile!

– Pur și simplu el m-a cumpărat, zise Leona încet, m-a cumpărat cu opt mii de lire. Hugues îi datora această sumă enormă. Pentru el, era singurul mijloc de a i-o înapoia. Și eu i-am promis...

– Dumnezeule! Ce orb am fost!

Lordul Chard pronunțase aceste cuvinte dintr-o răsuflare. Transfigurat, o privea pe fată de parcă acum o vedea pentru prima oară, ca și cum nu se mai sătura s-o privească.

Ea ridică spre el o privire îndurerată.

– Dacă ai ști cât de mult am suferit, Leona, zise el. Imaginează-ți ce au însemnat pentru mine aceste săptămâni.

Abia acum Leona parcă începea să respire normal. Se întâmpla o ciudată minune, o minune prin care întregul univers se colora în auriu, devenea minunat, de nedescris. Cu toate acestea, nu putu decât să bolborosească.

– ... Ați suferit, monseniore? V-am făcut să... suferiți?

– Când am descoperit că plecaseși reluă el, când am aflat ce se întâmplase, când te-am văzut pe plajă și când mi-ai spus

că mă urăști, am crezut că mă cufund într-o disperare profundă, dar când am aflat că bărbatul acela te luase cu el, am crezut că înnebunesc. Oftă adânc. Am aflat de la unul dintre oamenii care l-au trădat pe Lew că erai la Dieppe, dar trebuia să aștept ca Lew Quayle să se afle în afara teritoriului francez ca să-l pot captura. La ordinul meu, navele de război au patrulat în largul portului zi după zi, noapte de noapte, și eu așteptam, gata să-l sugrum, să oblig această brută să-mi spună ce a făcut cu dumneata. Nici o clipă nu m-am gândit că ai putea să fii pe vas și când te-am văzut...

Tăcu brusc. N-o atingea, doar o privea.

– Când te-am văzut, Leona, reluă el, o clipă am crezut că vei fi la fel de fericită să mă vezi după cât eram eu că te regăsisem.

Ochii fetei scânteiară ca niște stele și buzele îi fremătau.

– Așa și eram, zise ea încet, dar...

– Dar ce?

– Promisesem să-i fiu soție. Știam că trebuie să-mi țin promisiunea.

– Acum el este mort, zise lordul Chard. Ce se întâmplă după moartea lui?

Se priveau drept în ochi. Vocea lordului Chard se stinse. Salonul imens, lumea întreagă părea să aștepte răspunsul Leonei.

Și deodată, cu un geamăt ușor, ea se trezi în brațele lui. Lacrimile îi șiroiau pe obraji dar ea ridicase fața spre bărbatul care o strângea la piept, ca și cum ar fi vrut s-o păstreze pe vecie lângă inima lui. În sfârșit, cum nu se mai putu abține, el se aplecă și-i căută buzele.

– Dumnezeule, cât m-am temut! zise el după un timp. M-am temut că te voi pierde și că nu te voi mai regăsi vreodată, Leona. Am să te învăț să mă iubești, am să te aștept, o să

am răbdare. Spune-mi numai că îmi dai voie să-ți ofer liniștea și speranța, să te pun la adăpost de orice pericol, de orice griji.

– Da! Oh, da!

El auzi răspunsul ei chiar dacă acesta fusese abia șoptit. Din nou, privirile li se întâlniră.

– Te iubesc, Leona, repetă el.

Vocea lui înflăcărată îi izola parcă într-o lume numai a lor, ștergea și înlătura tot ce nu însemna iubirea lor.

– Te iubesc, Leona, zise el iarăși. Spune-mi că și tu mă iubești un pic.

– Te iubesc... cu toată ființa mea, murmură Leona, te iubesc din tot sufletul. Nu mai sunt nimic... decât iubire.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.

Tiparul executat la:

Editura și Tipografia ALCRIS

Str. Panait Istrati, nr. 62, sect. 1, București

tel/fax 01-224.16.98

Pe o faleză din Sussex, cu fața spre mare, un vechi castel cu subterane imense...

Cât de tare bate inima micuței Leona Ruckley care îl întâmpină pe lordul Chard! Bate pentru că farmecul lordului o impresionează din prima clipă, bate însă și pentru că, ea știe asta, el a venit la ordinele regelui George IV, să-i captureze pe contrabandiștii care împânzesc regiunea. Aceștia fac un trafic de mărfuri atât de îndrăzneț, fără rușine sau teamă de autorități, încât sunt numiți „seniorii coastei"...

Fratele Leonei – un jucător înrăit – devine complicele acestor bandiți. El riscă să fie dus la moarte dacă sora lui nu-l ajută!

Or, lordul Chard, în ciuda pasiunii pentru Leona, rămâne credincios misiunii sale. De neînduplecat.

Fata este sfâșiată între dragostea față de fratele ei și iubirea pentru lordul Chard...

ISBN 973-9405-34-7

PREȚ 12.900 LEI